Preot Constantin C. Popescu – Iași

PSALTIREA ÎN VERSURI

DAVID
Gravură - Psaltirea, 1913 şi 1920

Preot Constantin C. Popescu – Iași

Psaltirea în versuri

Te-oi iubi de-a pururi, Doamne...
Psalmul 17

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfinţitului TEOFAN
Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei

Ediția a doua revăzută și îngrijită de
Pr. Mihai Manolică

DOXOLOGIA
IAȘI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU-IAȘI CONSTANTIN C.
Psaltirea în versuri / preot Constantin C. Popescu-Iași ; ed. îngrijită de pr. Mihai Manolică. - Iași : Doxologia, 2011
ISBN 978-606-8278-26-1

I. Manolică, Mihai (ed.)

223.2=135.1

Redactori: Mihai și Varvara Manolică
Tehnoredactori: Alina Andrei, Mircea Manolică,
Maria, Elvira și Cristina-Iuliana
Design copertă: Gabriela Radu

Editura Doxologia, Cuza-Vodă 51, 700038, IAŞI
Tel.: (0232)216693; (0232)218324; Fax: (0232)216694
www.doxologia.ro, E-mail: editura@doxologia.ro

Preotul Constantin C. Popescu - Iaşi
1913-1992

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă să trăim credinţa cu toată fiinţa noastră, astfel încât tot ce lucrăm „să facem spre slava lui Dumnezeu”, spre preamărirea Lui. Şi este lucru minunat acesta, pentru că nimic nu este mai frumos şi mai folositor pentru viaţa omului decât slujirea cuvântului lui Dumnezeu în care găsim lumină şi bucurie, alinare în necazuri şi mângâiere în clipe de întristare.

Tocmai această plăcută preocupare, „partea cea bună”, şi-a ales-o preotul Constantin C. Popescu-Iaşi. Din tinereţe îl pasiona cuvântul lui Dumnezeu, istoria, literatura şi mai ales poezia. Mare iubitor de cultură şi de lecturi de calitate, el nu lăsa să treacă nici o zi fără să citescă dintr-o carte, fără să înveţe, să studieze ceva. În acest sens el a fost cu adevărat un autodidact toată viaţa.

Părintele Constantin C. Popescu-Iaşi s-a născut la 8 februarie 1913, în localitatea Scânteia din judeţul Iaşi, fiind al doilea în şirul celor şase copii ai familiei. Tatăl său era brigadier silvic, iar mama sa casnică. A urmat şcoala primară în satul natal, după care s-a înscris la Seminarul Teologic de la Huşi, urmând exemplul fratelui său Gheorghe. În vara anului 1935, după absolvire, se căsătoreşte cu tânăra învăţătoare Agripina Cozma din Codăeşti, iar la 8 noiembrie 1935 este hirotonit preot pe seama parohiei Mirceşti, judeţul Vaslui. Pentru a-şi completa studiile este admis la cursuri cu frecvenţă redusă la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cernăuţi. Aici a întâlnit profesori erudiţi şi o atmosferă de înaltă ţinută intelectuală, teologică şi morală, fapt care-i va marca definitiv activitatea, vocaţia misionară şi destinul său de slujitor al Bisericii lui Hristos.

În 1939 termină facultatea obţinând diploma de licenţiat în teologie. În această calitate cere şi i se aprobă transferarea la parohia Frenciugi, judeţul Iaşi, unde va păstori 24 de ani. În anul 1963, din motive de sănătate. (în 1949 s-a îmbolnăvit de diabet), solicită transferul într-o parohie misionară, Pocreaca, mai aproape de Iaşi, unde va rămâne până la pensionare. În fiecare din aceste trei parohii, în care a funcţionat, a construit

câte o casă parohială şi a reparat bisericile parohiale, implicându-se în îndrumarea credincioşilor ca un păstor adevărat împreună cu toată familia sa. Soţia lui şi cei doi copii au fost alături de el sprijinindu-l cu dragoste jertfelnică în tot timpul activităţii sale pastoral-misionare[1].

În 1974 hotărăşte să ceară pensionarea. Găsise o bojdeucă aproape de Bolta Rece, unde s-a mutat cu familia, investind toate economiile sale pentru reparaţii. De acum înainte se dedică preocupărilor cărturăreşti. Studiase o serie de documente despre o mănăstire dispărută din satul Trestiana, filie a parohiei Pocreaca. Astfel, între 1975-1977, lucrează la monografia *Mănăstirea Trestiana*, 288 pagini, caiet mare mss. Ar fi putut fi o adevărată teză de doctorat prin bogăţia datelor istorice şi mulţimea documentelor citate. Din nefericire, până acum, de peste trei decenii, această lucrare n-a interesat pe nimeni şi este dureros că atâtea documente şi dovezi ale credinţei şi istoriei neamului românesc se pierd în uitare!...

Aşa cum povestea soţia sa Agripina, părintele Constantin era un neostenit cercetător, citea mult, mai ales din clasici, Eminescu fiindu-i un permanent model şi mentor literar, iar *Biblia* îi era carte de căpătâi. Scrisese încă din tinereţe poezii religioase, dar nu îndrăznise niciodată să spere că vor putea fi publicate. Modestia sa exagerată l-a împiedicat multă vreme să spere că va reuşi să creeze ceva de valoare. Dar într-o zi, în ultima decadă a vieţii sale, recitind *Cartea Iov* din Sfânta Scriptură a avut o adevărată revelaţie. În fiecare verset, în fiecare rând din *Iov* parcă se regăsea pe sine cu propria lui suferinţă. Atât de mult l-a impresionat această lectură, încât a dorit să transpună în versuri textul biblic, în care găsise atâta întărire şi mângâiere sufletească. Harul poetic, după propria sa mărturie, a venit de la sine. Începe această osteneală în noiembrie 1982, încheind versificarea în aprilie anul următor. Pentru a lămuri o serie de neclarităţi, caută izvoare şi studiază comentarii biblice pe care le adună într-un corpus de note explicative.

Splendid poem dramatic, *Cartea Iov* expune tema suferinţei umane şi este, fără îndoială, o strălucită descriere a tăriei de caracter a lui Iov. În această carte sapienţială se prezintă experienţa de mii de ani a vieţii omului între bogăţie şi sărăcie, între bucurie şi suferinţă, între bunătate şi răutate... în care răsplata adevărată pentru credinţă şi răbdare o

---

[1] De la copiii săi Elena şi Emilian a avut fericirea să vadă trei nepoţi: Florin, Alexandru şi Lucian, precum şi o strănepoată, Irina. Florin şi Irina se află în Canada, iar Emilian, Alexandru şi Lucian sunt în Suedia. Testamentul părintesc pentru copii şi nepoţi în poeziile *Bătrânul* şi *Limba noastră* a fost ca aceştia, oriunde s-ar duce în lume, să nu uite niciodată limba şi credinţa strămoşească. (n. M.M.)

poate da numai Dumnezeu. În anii aceia, când a lucrat la *Iov* nu avea de unde să ştie că au existat şi alte încercări de transpunere în versuri a *Cărţii Iov*[2]. Încurajat de această realizare (manuscris dactilografiat) şi însufleţit de credinţă, încearcă - după mult studiu şi documentare – să transpună în versuri, în manieră proprie, câţiva psalmi ai lui David. Era o încercare temerară. Citind atunci acei psalmi, mi-am dat seama că era ceva nou. Cunoscându-i râvna către cele sfinte şi credinţa, dar mai ales evlavia şi respectul faţă de textul Sfintei Scripturi, l-am îndemnat să persevereze şi să versifice întreaga *Psaltire*, având atâtea modele ilustre ale înaintaşilor. Încurajat şi de soţia sa Agripina, la insistenţe şi îndrumări repetate, părintele Constantin a reuşit, în decurs de trei ani, 1986-1989, să transpună în versuri întreaga *Psaltire*. Manuscrisul a fost dactilografiat cu grijă în 1989, dar n-a fost posibil să vadă lumina tiparului decât după trecerea la cele veşnice a autorului. În 1993 *Psaltirea în versuri* se publică în trei numere consecutive din revista Mitropoliei Moldovei, *Teologie şi Viaţă*, iar în 1995 apare în volum separat, *Te-oi iubi de-a pururi, Doamne,* la Editura Trinitas din Iaşi.

Autorul şi-ar fi dorit să apară aşa cum a conceput-o el, având la început *Cuvânt înainte*, iar la sfârşit note şi comentarii culese cu trudă din atâtea izvoare, pe care le citează cu acribie şi în *Bibliografie*. El voia ca cititorul să înţeleagă, să priceapă sensurile adânci şi adevărate ale fiecărui psalm. Aşa cum el s-a străduit ca nici un verset şi nici un cuvânt din textul original al psalmilor să nu lipsească din versiunea *Psaltirii* sale, tot aşa a dorit ca acel *Cuvânt înainte* şi notele la psalmi să completeze în chip fericit textul transpus în versuri.

Nu trebuie să fii neapărat expert pentru a observa valoarea poemului *Dreptul Iov sau Drama unui om în suferinţă* şi mai cu seamă a *Psaltirii în versuri*. El nu a dorit să se ia la întrecere cu nimeni. Şi-a urmat cu multă răbdare drumul său, desigur pe o cale desţelenită de înaintaşi, ferindu-se cu multă grijă de orice imitaţie şi căutând să nu se îndepărteze de textul biblic în spiritul şi litera lui. Nu a avut şansa de a se bucura de aprecieri critice. Şi totuşi, un confrate din generaţia sa, a mărturisit că în *Psaltire* şi în celelalte scrieri ale sale, preotul Constantin C. Popescu a înscris pagini „de cinste în istoria strădaniilor cărturăreşti ale neamului nostru", acestea „având aroma textelor vechi româneşti, dar în acelaşi timp şi sonoritatea limbii literare moderne". Până acum, după mai bine de 15 ani, critica literară nu s-a pronunţat în nici un fel, iar apariţia acestei *Psaltiri în versuri* a trecut neobservată.

[2] Vezi *Cartea Iov* de Vasile Militaru, publicată postum abia în anii 2000, 2007 şi în 2010, după 50 de ani de la versificare. (n. M.M.)

Aceasta în timp ce alte *Psaltiri* în versuri s-au bucurat de o largă mediatizare. Citind cu atenţie textul unora din psalmi, din acele *Psaltiri*, se poate vedea clar că autorii lor s-au îndepărtat uneori mult de textul biblic, alteori au interpretat în mod eronat sensul original, folosind o traducere liberă a textului, ori distorsionând înţelesul, din ignoranţă. Acestea sunt, desigur, greşeli grave, care ar trebui îndreptate, dar cine să o facă!

Îndrăznesc să afirm că versiunea de faţă a Psaltirii este cea mai elaborată şi cea mai fidelă textului biblic, având un echilibru perfect între „aroma" limbii române vechi şi a celei moderne, păstrând, în acelaşi timp, cel mai autentic spirit al evlaviei creştine. Este evident că autorul ei a fost călăuzit nu doar de „criterii estetice", ci mai ales de dorinţa de a păstra nealterat fiorul credinţei şi al rugăciunii, găsind în psalmi exprimarea cea mai adecvată a celor mai profunde şi intime sentimente omeneşti. Se remarcă îndeosebi claritatea şi conciziunea versurilor, multe dintre ele devenind proverbe şi cugetări pline de înţelepciune, adevărate sentinţe morale. Iată câteva versuri memorabile:

Pe cel plin de răutate, răutatea îl doboară,
Iar pe drept cine-l urăşte, plata nu-i va fi uşoară!
ps. 33, v. 21

Cât de bine şi frumos şi ce mare fericire,
E ca fraţii, toţi câţi sunt, să trăiască în unire!
ps. 132, v. 1

Se preface-n sărătură ţara cea mai roditoare,
Din pricina răutăţii ce poporul ei o are.
ps. 106, v. 34

Desigur, în timp, după mulţi ani, se va putea face o comparaţie corectă între aceste versiuni ale *Psaltirii*, fiind aşezate fiecare la locul pe care îl merită cu adevărat. Precizăm însă că este o mare diferenţă între felul în care înţelege rugăciunea un preot, un teolog sau un poet fără pregătire temeinică şi fără trăirea credinţei. Traducerea psalmilor nu poate fi un simplu exerciţiu de prozodie, de încercare poetică, oricât de talentat ar fi poetul respectiv. Fără fiorul credinţei şi fără evlavie adevărată versurile nu vor suna niciodată a rugăciune. Poate fi doar poezie „ce din coadă o să sune". Chiar transpuşi în versuri, psalmii trebuie să rămână rugăciune, dialog cu Dumnezeu, înfiorare în faţa Creatorului lumii, smerită recunoaştere a stării de păcătoşenie a omului aflat mereu între credinţă şi îndoială, între nădejde şi neascultare, între iubire şi împietrirea inimii, între bucurie şi durere, între păcat şi răsplătirea după dreptate, între pocăinţă şi iertare, între viaţă şi moarte, între mântuire şi suferinţă veşnică.

Preotul Constantin C. Popescu - Iaşi, prin *Psaltirea în versuri* adaugă o nouă nestemată la şirul de *Psaltiri* versificate în limba română[3]. În singurătatea suferinţei sale, el a încercat prin rugăciune să construiască o scară către Dumnezeu. Psalmii s-au dovedit a fi proba de foc a credinţei şi a răbdării sale, el mergând pe cale proprie, desprinzându-se de modele, de tot ce a putut el cunoaşte din ostenelile înaintaşilor. De aceea, *Psaltirea* sa *în versuri* rămâne opera de căpetenie a vieţii sale.

Trebuie să amintim că, după 1990, el a încercat versificarea unei alte cărţi din Biblie, *Cântarea Cântărilor*. A reuşit să ducă la bun sfârşit încercarea, dar nu a mai avut răgazul s-o definitiveze. Adăugase şi la această versificare note explicative. Pe baza unor texte sapienţiale din Sfânta Scriptură, scrie *Cugetări religioase şi morale* sub formă de catrene. Erau destinate a se citi elevilor la lecţiile de religie în şcoală. Toate acestea au rămas în manuscris. În anul 1990 adună în volum poeziile sale religioase şi laice pe care le scrisese de-a lungul întregii sale vieţi sub titlul *Flori de gând*, iar în 1991 scrie poemul lirico-didactic *Tatăl nostru explicat poetic*, dedicat elevilor ca o completare la catehismul ortodox.

Tatăl nostru explicat poetic a apărut la Editura Helios din Iaşi, în 1994 şi în 1999 în *Cartea Iov*. Volumul de poezii *Flori de gând* apare tot la Editura Helios, Iaşi, în 1998, unde sunt incluse şi fragmente din *Cântarea cântărilor* şi catrene din *Cugetări religioase şi morale*. *Dreptul Iov*

---

[3] Sunt multe versiuni. Le cităm pe cele cunoscute şi pe cele în manuscris: 1. * Sf. Dosoftei, *Psaltirea pre versuri tocmită*, Uniev, 1673, Iaşi, 1974; 2. *Ştefan Făgărăşanu, Fogaraşi – din Făgăraş – *Psaltire în versuri* (atribuită), Lugoj, 1650-1660, mss., B.A.R. Bucureşti şi Fil. A. R. Cluj, tipărită Timişoara, 2008; 3. *Teodor Corbea, *Psaltirea în versuri*, Blaj, 1710: B.A.R. şi Fil. Cluj, mss., tipărită la Academia Română, Bucureşti, 2010; 4. *Ion Prale, *Psaltirea în versuri*, Braşov, 1827, cu prefaţă de Dr. V. Popp; 5. Cupcea Elizius, *Psaltirea în versuri*, 1843, B.A.R., Bucureşti şi Iaşi, mss.; 6. Nicolae Liciu, *Psaltirea în versuri*, 1845, B.A.R. şi Filiala Iaşi, mss.; 7. *Vasile Militaru, *Psaltirea în versuri*, Bucureşti, 1933, premiată de Academia Română; 8. Pr. Veniamin Cojocăriţei, *Psaltirea în versuri,* Iaşi, 1975, mss. M.Neamţ; 9. *Traian Dorz, *Cântările Psalmilor*, tip. OD, Sibiu, 2005; 10. *Pr. Constantin C. Popescu - Iaşi, *Psaltirea în versuri*, 1989, Trinitas, Iaşi, 1995; 11. *Florica T. Câmpan, *Psaltirea în versuri*, Iaşi, 1993, tip. Iaşi 2000; 12. *Şerban Foarţă, *Cartea Psalmilor în versuri*, tip. Timişoara, 2007. 13. Victor V. Popescu, Sinaia, 1990, *Psaltirea* şi cele 4 *Evanghelii* în versuri, mss., B.S.M. Antim Bucureşti. 14. *Semnalăm o performanţă: *Biblia*, transpunere (adaptare) integrală în versuri de Ioan Ciorca, Cluj-Napoca, 1994-2006, format electronic, 1815 pag., 66 cărţi, în curs de tipărire, 21 volume cuprinzând *Vechiul* şi *Noul Testament,* inclusiv *Psaltirea. Noul Testament* s-a tipărit la Cluj, 2006. Versiuni parţiale: *Eugen Dorcescu, *Psalmii în versuri,* 72 ps., 1997 şi 2003 în Biblice, Timişoara; *Olga Dobrescu, *Psalmii în versuri*, 45 ps. plus alte poezii religioase, Bârda, C.R., 2005. Dintre acestea 10+2 sunt tipărite* şi 4 se află în mss. Posibil să existe şi alte versiuni de care nu ştim încă. (n.M.M.)

sau Drama unui om în suferinţă s-a publicat în 1999 la Editura Lumină din lumină, Bucureşti, cu note, comentarii şi bibliografie în câteva mii de exemplare care s-au epuizat în scurt timp. Dacă n-ar fi existat perseverenţa şi stăruinţele soţiei sale Agripina, scrierile părintelui Constantin poate n-ar fi ajuns să fie tipărite niciodată. Ea a dorit ca toată munca de o viaţă a soţului ei să vadă lumina tiparului, pentru ca florile gândului său să rodească în suflete bucurie duhovnicească, pace şi bună înţelegere între oameni.

Preotul Constantin C. Popescu - Iaşi a încetat din viaţă în ziua de 25 februarie 1992, la vârsta de 79 de ani, după o grea suferinţă. A fost înmormântat la o margine de alee în cimitirul Eternitate din Iaşi. A plecat pe calea veşniciei cu mâhnirea în suflet că niciuna din cărţile sale nu au putut vedea lumina tiparului cât timp el mai era în viaţă. Ultimii ani i-a trăit numai cu acel ideal de viaţă creştină în care credinţa, rugăciunea şi iubirea de Dumnezeu s-au împletit permanent cu smerenia, răbdarea şi jertfa de sine. A trăit cum a scris, cu sinceritate şi modestie, dovedind o deplină concordanţă între cuvânt şi faptă, cu dorinţa ca scrierile sale să reprezinte o punte între generaţii. Mesajul său rămâne senin şi luminos, adresându-se inimilor curate şi sincere, care caută alinarea suferinţelor în credinţă şi rugăciune. Şi sunt aşa de multe necazuri şi nenorociri în lumea în care trăim astăzi. El a putut străbate cu lumina credinţei într-o perioadă zbuciumată, reuşind să rămână încrezător şi neclintit în convingerile sale. De aceea, viaţa, ca şi opera sa, rămân exemplare, ca expresie a unei conştiinţe creştine, demne de urmat, pentru cei care iubesc viaţa curată, familia, adevărul, munca, bunătatea, omenia şi dreptatea. Fie ca această *Psaltire în versuri* să aducă lumină, bucurie şi linişte în sufletele bunilor creştini, care vor găsi în ea rugăciune, întărire şi mântuire.

Pr. Mihai Manolică

Bucuria cuvântului mântuirii

Prefaţă la ediţia întâi

Poezia e starea de grație a cuvântului, iar în manifestarea ei cea mai pură devine rugăciune. În cartea Psalmilor *inspirația divină mlădiază, transfigurează şi înalță dorul de veşnicie, de viață curată şi sfântă a omului de totdeauna. Imn de preamărire a lui Dumnezeu sau prevestire a mântuirii, tânguire amară pentru păcatele săvârşite, implorare fierbinte a iertării şi binecuvântării cereşti ori lacrima stăpânită pe obrazul înțeleptului, izvorând din înțelegerea profundă şi tainică a sensului trecerii noastre pe pământ, psalmul a trecut din Scriptura ebraică în cultul Bisericii creştine şi, totodată, în marea cultură universală. Orice suflet însetat de frumuseți spirituale îşi găseşte în armonia psalmilor odihna şi freamătul de bucurie al înrourării harului.*

În viața liturgică a Bisericii, Psaltirea *este cartea de fiecare zi, căci toate slujbele noastre conțin lecturi din această comoară poetică a Sfintei Scripturi, fie citiri integrale ale unor grupe de psalmi, după modelul Templului din Ierusalim* (catismele *din cultul ortodox), fie îmbogățirea slujbelor din momentele cruciale ale zilei liturgice cu anumiți psalmi, fragmente, versete sau imne de inspirație directă din cântările davidice. Psalmodierea este forma cea mai sublimă prin care poezia şi muzica se contopesc în rugăciune,* „jertfa laudei”. *De fapt, la origine, cultul Bisericii este poezie cântată, rima şi ritmul contribuind din plin la exprimarea înaltelor trăiri duhovniceşti. Însăşi denumirea generică pentru melosul bizantin, tradițional ortodox, este aceea de muzică psaltică, aşadar cântare în duhul psalmilor, păstrând vie legătura cu poezia inspirată a Vechiului Testament. Rod al împlinirii făgăduințelor mesianice prevestite şi de cartea Psalmilor, Biserica poartă peste veacuri bucuria biruinței Mântuitorului Hristos asupra morții, însă prețuieşte şi preamăreşte pe Dumnezeu şi prin cuvintele cu care au făcut-o drepții Legii vechi.*

Fapt clar este că, prin Biserică, Psaltirea *a irumpt în întreaga cultură a umanității. Pentru literatura noastră, cartea Psalmilor este, într-un fel, cântecul de leagăn al poeziei culte, fiindcă* Psaltirea *versificată de Mitropolitul Dosoftei şi tipărită la Uniev în 1673 conține fiorul sacru al cuvântului dumnezeiesc înveşmântat în cămaşa fragedă, blândă şi curgătoare a verbului românesc. Deodată originală şi păstrătoare a esențelor duhovniceşti ale cuvântului inspirat,*

națională prin forma de exprimare dar universală prin conținut, Psaltirea *lui Dosoftei poate fi considerată o icoană a întregii spiritualități româneşti. Începând cu veacul al XVII-lea întâlnim, periodic, ediții versificate ale Psaltirii. Pe la 1660, Ştefan Făgărăşanu traducea psalmii în versuri după varianta calvină maghiară a lui Albert Molnar, lucrarea păstrându-se în manuscris. După apariția* Psaltirii pre versuri întocmită *a Mitropolitului Dosoftei, cea mai reuşită de până acum, reeditată în mai multe rânduri, au fost alcătuite lucrări similare şi de alți autori: Teodor Corbea, în 1710, Ioan Prale la 1827, Nicolae Liciu, 1845, Vasile Militaru, în 1933, la îndemnul Patriarhului Miron. Desigur, mai există şi alte variante ale Psaltirii versificate, realizate de evlavioşi stihuitori din neamul nostru. Cuvintele unei limbi în care se odihnesc cuvintele Scripturii se sfințesc, se umplu de mireasma veşniciei şi se pătrund de slava Cuvântului întrupat. Versificarea Psalmilor în limba română, în toate cazurile citate, s-a făcut, credem noi, dintr-o mare iubire pentru cuvântul mântuirii.*

„De cuvântul Tău mă bucur cu o mare bucurie,
Ca şi unul care dat-a peste-o mare bogăție!
Că urăsc de tot minciuna şi o şi disprețuiesc,
Iară Legea Ta cea sfântă eu atâta o iubesc!"

ps. 118, v. 162, 163

Preotul Constantin C. Popescu din Iaşi, urmând pilda înaintaşilor, s-a aplecat şi el cu multă râvnă şi evlavie asupra cuvântului biblic, reuşind să aşeze în cadențele versului românesc mai multe texte din Sfânta Scriptură: Cartea Iov, Psaltirea *şi* Cântarea cântărilor. *Păstrând cu sfințenie sensurile originare, autorul însuflețeşte cu sensibilitatea proprie euritmia poemelor biblice, din reverberațiile elegiace ale versului răzbătând accente eminesciene şi tonalități ale poeziei populare.*

În semn de prețuire pentru strădania preotului cărturar Constantin C. Popescu - Iaşi, publicăm acum această variantă a Psaltirii versificate, nutrind speranța că va fi o lectură agreabilă şi folositoare pentru toți binecredincioşii creştini care prețuiesc rugăciunea şi găsesc mângâiere şi reculegere în preamărirea lui Dumnezeu.

Pr. Nicolae DASCĂLU

CUVÂNT ÎNAINTE

Dintre toate cărţile Sfintei Scripturi, cea mai citită carte este *Psaltirea*. Căci de nici o altă carte nu s-a lipit şi unit mai strâns sufletul omului, cum s-a unit cu imnele Psaltirii. „Nu este nici o carte, din cuprinsul atât de felurit al Sfintei Scripturi, care să se poată mai mult potrivi pentru nevoile, pentru durerile şi cu nădejdile fiecăruia ca Psalmii, – zice marele nostru istoric Nicolae Iorga –; nici una din ele nu poate sluji mai bine, cu toată împărăteasca-i strălucire, ca veşmânt pentru orice simţire umilă, care nu-i în stare să-şi găsească singură vorbele. În cele o sută cinci zeci de mărturisiri, de rugăciuni, de imne, de tânguiri, se află tot sufletul omenesc în întoarcerea lui asupra sa însuşi şi în avântul plin de sfială şi de temere către puteri mai mari decât el" (*Studii şi Documente cu privire la Istoria Românilor*, vol. VII, partea a III-a, Bucureşti, 1904, p. CLXXXIV). Şi tot el zice: „Psalmii pot să hrănească ei singuri un suflet omenesc în ceasurile cele mai mari şi în ceasurile cele mai disperate ale fiinţei noastre" (*Istoria Literaturii Româneşti. Introducere sintetică*. Ed. Minerva, Bucureşti, 1977, p. 45). Dar despre folosul citirii Psaltirii s-au pronunţat încă din primele veacuri ale Bisericii, sfinţii şi marii ierarhi Vasile cel Mare († 379) şi Ioan Gură de Aur († 407). Căci iată ce zice primul: „Nici o altă carte nu slăveşte pe Dumnezeu ca Psaltirea, nici se poate asemăna cu folosul ei. Căci ce nu poate învăţa cineva din psalmi? Numai aici în psalmi se poate găsi teologia cea desăvârşită, aici prezicerea venirii în timp a Domnului Hristos, aici ameninţarea judecăţii celei viitoare, aici nădejdea învierii, aici teama de iad, aici făgăduinţa slavei ce ne aşteaptă, ca şi descoperirea tainelor, căci toate se găsesc adunate aici în cartea Psalmilor, întocmai ca într-o comoară bogată, care este pusă la îndemâna tuturor". Şi tot Sfântul Vasile zice: „Psalmul este vocea Bisericii, el înveseleşte sărbătorile şi face să se nască în inima omului dorul după Dumnezeu. Chiar şi din inimile de piatră psalmul stoarce lacrimi!" (Sf. Vasile cel Mare, *Comentariu la Psalmi*, Ed. Librăriei Teologice, Bucureşti, 1939, p. 25-26). Iar Sfântul Ioan Gură de Aur zice ca o sentinţă: „Mai bine să înceteze soarele din călătoria sa, decât să înceteze citirea Psaltirii, căci Psaltirea este mai folositoare decât toate cărţile. Toate cărţile (Sfintei Scripturi)

sunt de folos şi mare groază fac duhurilor rele, dar nu ca Psaltirea" (vezi *Psaltirea*, ed. VI, Bucureşti, 1920, Cuvânt înainte, p. 13).

Psalmii sunt rugăciuni făcute de autorii lor, fie în diferite împrejurări din viaţa lor personală, cum este cazul cu unii psalmi ai lui David, fie în diferite momente istorice ale poporului evreu, rugăciuni făcute cu toată ardoarea şi sinceritatea inimii şi de o frumuseţe fără egal. De aceea, psalmii au şi devenit chiar de la început, din timpul împăratului David (1013-973 î.Hr.), rugăciuni obşteşti ale întregului popor evreu, care se cântau la Templu şi în sinagogi şi care au devenit apoi moştenirea cultică a întregii Biserici creştine şi în special a Bisericii Ortodoxe. Nu este slujbă, Sfântă Taină sau ierurgie, în care să nu fie folosit un psalm sau măcar un verset sau o aluzie la psalmi. (Pentru aceasta vezi Pr. At. Negoiţă, *Psaltirea în cultul Bisericii Ortodoxe*, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, Bucureşti, 1940).

Între cărţile de ritual ale Bisericii noastre Ortodoxe, Psaltirea este singura carte de cult cu texte din Vechiul Testament, după cum Apostolul şi Evanghelia sunt singurele cărţi de cult cu texte din Noul Testament. (Ar mai fi şi Parimierul, care cuprinde toate parimiile de peste an, a cărui primă ediţie în cuvânt românesc a fost tipărită la Iaşi de Mitropolitul Dosoftei în anul 1682, dar această carte de cult, care cuprinde texte şi din Vechiul şi din Noul Testament, nu a avut atâta amploare de editare ca Psaltirea, Parimierul dispărând cu timpul din procesul de editare al cărţilor de cult). Psaltirea însă, în istoricul tipăriturilor noastre româneşti deţine recordul tipăriturilor biblice.

Astfel, de la primele trei Psaltiri cu text rotacizant (Şcheiană, Voroneţeană şi Hurmuzachi) din sec. al XV-lea sau începutul sec. al XVI-lea şi până la Psaltirea din Bucureşti din 1948, se însumează un număr de 71 de ediţii, la care, dacă mai adăugăm şi cele 13 ediţii româneşti ale întregii Biblii dintre anii 1688-1988, din care, firesc, Psaltirea face parte, fac un total impresionant de 84 ediţii ale Psaltirii în grai românesc. (Fără a mai socoti şi cele 13 Biblii britanice apărute în limba română între anii 1865-1965. Pentru aceste date vezi *Studiul Vechiului Testament*, manual pentru studenţii Institutului Teologic Bucureşti, 1975, p. 59-61 şi Antonie Plămădeală, *Dascăli de grai şi simţire românească*, Editura Institutului Biblic, Bucureşti, 1981, p. 222 şi 441 – note).

Şi toate cele 71 ediţii ale Psaltirii (plus cele 13 ale Bibliei[4]), în ceea ce priveşte textul, au decurs una din alta. Majoritatea au fost între-

[4] După aceşti 23 de ani trecuţi, de când s-a făcut enumerarea acelor texte biblice, constatăm că s-au tipărit alte numeroase ediţii ale Bibliei Ortodoxe (dar şi a Soc. Biblice Britanice), a Noului Testament cu Psalmii, a Sfintei Scripturi, ediţie jubiliară în anul 2001, precum şi alte zeci de ediţii ale Psaltirii în limba română pentru credincioşii din ţară şi pentru cei răspândiţi în toată lumea. (n. M.M.)

buințate în citirile cultice, astfel că s-a format cu timpul, prin deasa lor întrebuințare, un stil propriu al Psaltirii, un stil sacru, consacrat, ușor de recunoscut. Și faptul acesta a ridicat și va ridica întotdeauna dificultăți la transpunerea textului psalmilor în versificația modernă cu ritm și rimă.

Dar Psaltirea nu este numai o carte de cult și psalmii nu sunt numai rugăciuni fierbinți adresate Divinității în cadrul cultului divin, ci „Psaltirea lui David este comoara poeziei lirice religioase a poporului evreu" (zice Mitropolitul Moldovei, ajuns apoi Patriarh, Dr. Iustin Moisescu în *Cuvânt înainte* la *Psaltirea în versuri* a lui Dosoftei, ed. 1974), iar cei *150 de psalmi* câți formează cuprinsul Psaltirii, *sunt cea mai sublimă poezie religioasă a lumii*, căci psalmii, priviți din punct de vedere artistic, *sunt un tezaur de mare valoare al literaturii universale*.

Psalmii sunt, în felul lor, poezii-poeme și imne de mare frumusețe, neîntrecute de nici o altă literatură a lumii. „Niciodată, zice François de Fénelon, arhiepiscop de Cambrai (1651-1715), o odă greacă sau latină, n-a putut atinge înălțimea psalmilor" (vezi la Note ps. 49; și tot în privința frumuseții poetice a psalmilor, vezi și aprecierile diferiților oameni de cultură în Note la ps. 8, 22 și 118).

Dăm și părerea scriitorului polonez Zenon Kosidovski, care, cu toate că nu privește cu toată încrederea textul biblic, iată cum apreciază el frumusețea excepțională a psalmilor: „Psalmii au produs, fără îndoială, o mai mare influență asupra gândirii generațiilor următoare, decât alte cărți ale Vechiului Testament. După cum se știe, psalmii sunt o lirică religioasă, care se distinge prin frumusețea inegalabilă și de o bogăție a trăirilor nemaiîntâlnită, care exprimă o gamă întreagă de sentimente: de la deprimare, umilință și lipsă de speranță, până la încredere, înălțare sufletească, recunoștință și laudă. Psalmii reprezintă adevărate imne de slavă închinate frumuseții vieții. Simplitatea maiestuoasă a acestor poeme, stilul lor concentrat, reținut, precum și patosul lor care cucerește inimile, au făcut din ele o nesecată sursă de inspirație pentru poeți, pictori și compozitori" (Zenon Kosidovski, *Povestiri Biblice*, Ed. Științifică, București, 1979, p. 303). Iar istoricul rus V.I. Avdiev se pronunță astfel despre psalmi: „Poeziile lirice de înaltă valoare artistică ce sunt psalmii, stau și astăzi alături cu cele mai bune opere ale literaturii universale" (V.I. Avdiev, *Istoria Orientului Antic*, Ed. de Stat, București, 1981, p. 241).

Iată dar, atâtea opinii ale diferitelor personalități, din care unele chiar cu păreri critice asupra Sfintei Scripturi, care vorbesc despre marea valoare artistică și frumusețea poetică a psalmilor, despre adâncimea de simțire și despre înălțimea cugetării pe care le conțin. De aceea,

psalmii, această sublimă poezie religioasă a lumii, aceste imne de laudă a Divinităţii, cu o existenţă de trei mii de ani, nu contenesc să se cânte, să se citească şi să se asculte pe întreaga suprafaţă a pământului. Toate rugăciunile lui David şi ale celorlalţi puţini autori care i s-au mai adăugat, toate plângerile lor şi toate imnele lor, izvorâte dintr-o inimă sinceră şi o credinţă puternică, au devenit rugăciunile, plângerile şi imnele de preamărire ale lui Dumnezeu pentru întreaga omenire.

De unde oare atâta frumuseţe, atâta lumină şi atâtea valori artistice şi morale, cu care este înzestrată vechea literatură ebraică? Toate aceste haruri şi daruri cu care este înzestrată literatura vechilor evrei, sunt datorate *revelaţiei divine*, cu care acest popor a fost binecuvântat şi de care celelalte popoare ale lumii nu au avut parte. Şi evreii au fost prea conştienţi de acest fapt, după cum o dovedesc ultimele două versete ale frumosului psalm 147:

8 „Lui Iacov El i-a vestit toate ale Lui cuvinte
Şi-a Lui Legi lui Israel şi poruncile Lui sfinte.
9 Cu niciunul din popoare n-a făcut aşa atunci
Şi niciunul dintre ele nu cunoaşte-a Lui porunci!"

(vezi şi Deuter. 4, 5-8 şi 36; ps. 77, 5-7; 102,7 şi Rom. 3, 1-2).

Toată literatura vechilor evrei este beneficiara *revelaţiei divine* şi această literatură a fost scrisă de sfinţii ei autori cu faţa spre Dumnezeu. De aici toată frumuseţea spirituală a psalmilor şi a celorlalte cărţi poetice ale Vechiului Testament.

Toţi autorii psalmilor au compus psalmii lor fiind inspiraţi şi luminaţi de Sfântul Duh. Căci altfel cum s-ar fi putut scrie toţi psalmii mesianici, care conţin profeţii privitoare la venirea în trup a Fiului lui Dumnezeu? Şi cum s-ar putea explica altfel, toţi cei şase psalmi integral mesianici, care s-au împlinit în persoana istorică a Mântuitorului nostru Iisus Hristos? (În Note sunt arătaţi toţi aceşti psalmi).

În ce priveşte autorii celor 150 de psalmi, *cei mai mulţi din psalmi aparţin lui David*, căruia i s-au adăugat ca cel mai vechi din toţi Moise *„omul lui Dumnezeu"* cu psalmul 89, apoi împăratul Solomon (973-933) cu psalmii 126 şi 131, Asaf şi descendenţii lui cu 12 psalmi, aşa – numiţii fii (urmaşi) ai lui Core cu 11 psalmi, din care trei aparţin tot lui David şi unul (ps. 87) lui Eman Ezrahitul şi altul lui Etan Ezrahitul (ps. 88).

În afară de psalmii acestor autori, mai sunt încă 50 de psalmi fără titlu în textul evreu, deci anonimi, din care o mare parte aparţin tot lui David. (În Note am specificat care psalmi pot fi ai lui David).

Despre toţi aceşti autori, excepţie psalmistul David, am dat detalii în *Note* cu ocazia explicării psalmilor lor. Însă împăratul David este şi

rămâne inițiatorul, principalul şi adevăratul creator de psalmi, el fiind psalmistul prin excelență al poporului evreu, supranumit de imediații lui urmaşi „dulcele cântăreț al lui Israel” (II Regi 23,1).

Activitatea de creație a lui David s-a extins pe o perioadă de 45 ani: 40 de domnie (1013-973) şi înainte de domnie încă aproximativ 5 ani, în timpul persecuției din partea regelui Saul, când David compune aproximativ 17 psalmi. Deci o activitate de creație destul de extinsă în timp şi el se bucura de o mare putere de creație, dovedită de faptul că numai în cel din urmă an de domnie, al 70-lea al vieții şi ultimul, în timpul revoltei fiului său Abesalom, compune aproximativ 26 de psalmi. Şi a atribui lui David, cum sunt de părere unii comentatori, în jurul a 80 de psalmi, socotim a fi prea puțin, căci mulți din psalmii anonimi aparțin în realitate tot lui David. Aceşti psalmi, din cauza prea marii lor întrebuințări, în decursul unui timp îndelungat şi-au pierdut paternitatea şi au circulat ca anonimi, dar din cuprinsul multora din ei, se poate vedea clar că sunt tot ai lui David.

Să nu fim prea zgârciți în a acorda psalmistului şi proorocului David, ceea ce i se cuvine, căci „harfa lui David îi stătea de-a pururi la căpătâi, iar în miez de noapte, un vânt suav se abătea de la miazănoapte şi făcea să-i vibreze strunele”, zice Talmudul (Berahat 3) şi din sunetele ei au răsărit nemuritorii psalmi, care au devenit cartea de căpătâi a credincioşilor. Pentru că în ei găsim rezonanța întregii game a sentimentelor umane. Şi ei au supraviețuit mileniilor pentru că versetele lor cântă dorurile omului din toate vremurile, exprimă aleanul tuturor umiliților şi obidiților şi mărturisesc nobilele năzuințe ale celor ce luptă ca dreptatea să învingă” (Dr. Moses Rosen – şef rabin, *Învățături Biblice*, Bucureşti, 1978, p. 83).

Prin psalmii săi, David ne dovedeşte că el nu a fost numai împăratul lui Israel, ci a fost şi este împăratul poeților lirici, cum spune poetul francez Alphonse de Lamartine (1795-1859): „David este primul din poeții de sentiment, el este regele poeților lirici. Niciodată inima omenească n-a răsunat cu acorduri atât de intime, atât de pătrunzătoare şi grave; niciodată gândirea poetului n-a vorbit atât de înalt şi n-a grăit atât de drept; niciodată sufletul omului nu s-a revărsat înaintea omului şi înaintea lui Dumnezeu, în expresii atât de gingaşe, atât de plăcute şi atât de sfâşietoare. Toate suspinele cele mai tainice ale inimii omeneşti şi-au găsit vocea, expresia şi notele pe buzele şi pe harfa acestui om” (*Apud La Sainte Bible Polyglotte*, p. 4).

De aceea, Psaltirea, cu cei 150 de psalmi pe care îi cuprinde, rămâne comoara de aur a poeziei religioase şi un tezaur de mare preț al literaturii universale, motiv pentru care ea a fost tradusă în aproape toate limbile pământului, în special spre a folosi nevoilor de cult. În acelaşi

timp, mulţi traducători, impresionaţi de frumuseţea textului biblic, au încercat transpunerea psalmilor în versuri spre împodobirea cu această capodoperă literară a limbilor şi literaturilor naţionale.

Psaltirea a fost versificată la francezi, în sec. XVI de Clément Marot (1496-1544), dar nu complet, şi de Théodore de Bèze, discipol al lui Calvin (1519-1605). La polonezi, psalmii au fost transpuşi în versuri în secolul al XVI-lea de Jan Kochanowski (1530-1584).

Transpuneri ale Psaltirii în vers românesc

1. În graiul nostru românesc primul care transpune în versuri Psaltirea este **Mitropolitul Moldovei Dosoftei** (1624-1693), care face această lucrare după pilda celui mai mare poet al renaşterii poloneze, Jan Kochanowski[5]. „În cinci ai (ani) foarte cu osârdie mare, smeritul Dosoftei, Mitropolit de Ţara Moldovei" (din titlul Psaltirii n.n.) transpune în vers *Psaltirea*, pe care o tipăreşte în anul 1673 la Uniev, în

[5] Potrivit unor cercetări mai noi, este posibil ca Dosoftei, om de carte cu o cultură superioară, în calitate de Episcop de Roman şi din 1671 Mitropolit al Moldovei, să fi cunoscut Psaltirea calvină în versuri atribuită lui Ştefan Fogaraşi din Lugoj, tradusă prin anii 1650-1660 din maghiară, după Psaltirea în versuri a lui Albert Molnar (care şi el o tălmăcise după Cl. Marot şi Th. de Bèze). Studii recente publicate la Iaşi şi Timişoara (2008) de Dragoş Moldovanu, N.A. Ursu şi Daniele Pantaleoni aduc argumente lingvistice că Dosoftei ar fi fost influenţat de acea Psaltire calvină al cărei text era scris cu litere latine în limba română şi cu ortografie maghiară, tipărită de curând de Universitatea de Vest din Timişoara, 2008. După opinia Prof. Moldovanu, se pare că acesta ar fi motivul real pentru care Dosoftei a purces la versificarea psalmilor în limba română şi nu modelul polonez al lui Kochanowski. Dotat cu talent şi dispoziţie literară, inspirându-se din poezia populară „foarte cu osârdie mare" Dosoftei întocmeşte „în cinci ani" *Psaltirea în versuri* pe care o tipăreşte la Uniev, Polonia, 1673, poate ca o replică ortodoxă prin care "să (se) smulgă calvinilor unul dintre cele mai fireşti şi mai puternice mijloace de propagandă" din Ardeal (cf. N.Iorga, Ist. Bis. Româneşti, 1908, p.391). Devenise, ca şi Varlaam, un apărător al credinţei ortodoxe. A studiat la Colegiul Vasilian de la M. Trei Ierarhi din Iaşi împreună cu Nicolae Milescu Spătarul şi apoi în Polonia la Lvov. Cunoştea bine strădaniile lui Varlaam privind „Răspunsul împotriva Catehismului calvinesc", 1645 şi „Învăţătura de credinţă ortodoxă" a lui Petru Movilă, 1642, devenită carte de doctrină a întregii ortodoxii. Ca Mitropolit traduce şi tipăreşte *Liturghierul* (1679) şi principalele cărţi de cult, căutând să impună limba română în slujbele bisericeşti. Se ştie că *Psaltirea calvină* în versuri a avut o circulaţie redusă, în Ardeal, aproape fără ecou între români, în timp ce psalmii în versuri ai lui Dosoftei au cunoscut o largă răspândire, nu numai în Moldova şi Muntenia, dar mai ales în Transilvania, unii din ei devenind colinde şi cântece de stea. De aceea *Psaltirea în versuri* a lui Dosoftei, împreună cu *Noul Testament* de la Alba Iulia, 1648, *Cazania lui Varlaam*, 1643, *Biblia lui Şerban Cantacuzino*, 1688 (la care contribuise şi Dosoftei), rămân cărţi esenţiale pentru cultura noastră din sec. al XVII-lea, ziditoare de suflet, care au contribuit hotărâtor la formarea limbii române literare în vremuri atât de zbuciumate şi la păstrarea fiinţei neamului românesc. (n. M.M.)

Polonia, în prima sa pribegie petrecută în această țară (1673-1675). Multe copii (mss) ale Psaltirii versificată de Dosoftei au circulat în cele trei provincii locuite de români, contribuind astfel prin versurile ei la formarea limbii noastre literare. Datorită Psaltirii sale în versuri, Mitropolitul Dosoftei este socotit primul poet cult al românilor şi ctitorul poeziei culte româneşti (vezi George Ivaşcu, *Istoria Literaturii Române*, vol. I, Bucureşti, 1969, p. 200). Iată dar, că la temelia poeziei culte române stă un mare ierarh al Bisericii noastre şi o preafrumoasă carte a Sfintei Scripturi.

2. După Mitropolitul Dosoftei, ardeleanul Ioan Prale alcătuieşte şi el o Psaltire în versuri, ce apare la Braşov în anul 1827 şi care este prefațată de doctorul V. Popp. În prefața sa, V. Popp face valoroase considerații asupra lui Dosoftei şi a operei sale.

3. După Ioan Prale, un alt ardelean, Cupcea Elizius, face în 1843 o prelucrare („o îndreptare" zice el) a Psaltirii lui Dosoftei. Dar lucrarea sa este inferioară operei lui Dosoftei.

În anul 1904, scriitorul Gala Galaction face poetului Tudor Arghezi propunerea să versifice Psaltirea. Şi Tudor Arghezi, ca probă, îi trimite la 6 decembrie 1904 lui Gala Galaction o versificație liberă a Psalmului 1: *Fericit bărbatul*. Nu cunoaştem discuția dintre cei doi mari scriitori, dar cunoaştem părerea lui Gala Galaction: „Aceste cinci strofe (ale psalmului compus n.n.), sunt o creație pe seamă proprie şi aproape deloc tălmăcirea psalmului din fruntea Psaltirii". Şi ştim apoi că Tudor Arghezi nu a mai continuat cu versificarea psalmilor (vezi Gala Galaction, *Jurnal*, vol. I, p. 438-439, unde este redat şi psalmul versificat).

4. La îndemnul Patriarhului Miron Cristea, poetul Vasile Militaru alcătuieşte şi el *Psaltirea în versuri*, care apare în Tipografia Cărților Bisericeşti, Bucureşti, 1933, premiată de Academia Română.

5. Merită menționată versificarea Psaltirii făcută în ultimele decenii (1975) de P.C. Protos, Cojocăriței Veniamin, fost preot la Catedrala Mitropolitană din Iaşi, decedat în decembrie 1988 la Mănăstirea Neamț. La unii psalmi transpuşi de el în versuri se observă reale calități poetice, cu influențe din folclor şi o interpretare frumoasă, fidelă textelor Sfintei Scripturi. Lucrarea, cu desene, scene şi miniaturi la fiecare psalm, se păstrează în manuscris în biblioteca Mănăstirii Neamț.[6]

---

[6] Se mai pot aminti psalmii traduşi în versuri de Traian Dorz, în anii 1965-1985, în mai multe versiuni, care se folosesc în cântările „Oastei Domnului" la Sibiu. S-au tipărit sub titlul *Cântările Psalmilor* OD Sibiu, 2005.

Mai recent, după 1990, profesoara de matematică din Iaşi, Florica T. Câmpan, a alcătuit o nouă Psaltire în versuri (1993-151 psalmi), cu preluări şi influențe din Dosoftei, destul de fidelă textului biblic, dar cu unele prescurtări şi omisiuni. Această Psaltire a fost publicată în anul 2000 la editura Pan Europe din Iaşi, în 1000 exemplare. (n. M.M.)

Transpunând în versuri cei 150 de psalmi, am căutat să fim cât mai fideli textului biblic şi să alcătuim versurile cât mai aproape de mireasma lor bisericească.[7]

Dar a transpune în vers modern cu ritm şi rimă textul Psaltirii, care are deja un stil consacrat, este chiar prin aceasta o îndepărtare, o înstrăinare de stilul îndătinat. Şi am socotit aceasta ca o cutezanţă, dar, captivat de frumuseţea psalmilor, de sublima lor poezie, am îndrăznit şi am înmlădiat textul fiecărui psalm turnându-l în metrica versului modern, păstrându-i pe cât s-a putut, sensul şi expresia biblică. La finele celor 150 de psalmi canonici, am versificat şi psalmul 151, pe care multe ediţii ale Psaltirii îl adaugă după psalmii canonici, ca psalm necanonic. Şi după psalmi am adăugat şi note istorice şi explicative pentru fiecare psalm, necesare pentru o mai bună înţelegere a psalmului respectiv.

Înainte de a încheia sunt dator să mulţumesc Părintelui Diacon Mihai Manolică, de la Arhiepiscopia Iaşilor, care, în tot timpul celor trei ani cât a durat transpunerea în versuri a Psaltirii, m-a îndemnat, m-a urmărit, m-a îndrumat şi m-a încurajat să duc până la capăt înfăptuirea acestei lucrări atât de dragă inimii sale. Pentru toată dragostea şi preţuirea astfel arătată *Psaltirii în versuri*, îl rog să primească mulţumiri sincere şi întreaga mea recunoştinţă.

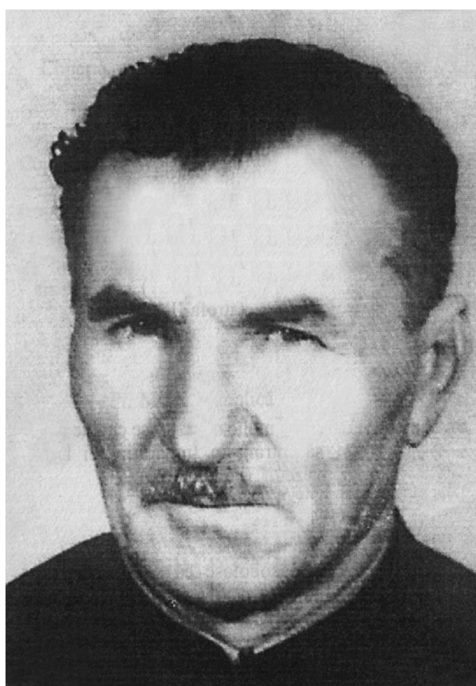
Cu adâncă smerenie şi dragoste aduc mulţumire şi slavă Celui în Treime preamărit, că mi-a dat harul Său şi a întărit slabele mele puteri, să pot duce la bun sfârşit această lucrare, *Psaltirea în versuri*, după ce mai înainte, am transpus în versuri cealaltă prea frumoasă carte a Sfintei Scripturi, *Cartea Iov*. Aduc mulţumire şi preamărire Bunului Dumnezeu, că m-a ocrotit şi m-a întărit cu harul Său, să pot realiza aceste două lucrări, cu dorinţa ca ele să fie de folos bunilor creştini spre întărire în credinţă, îndemn la fapte bune, spre adevărată bucurie şi mângâiere sufletească.

Preot Constantin C. Popescu - Iaşi
14 septembrie 1989

---

[7] În ediţia de faţă s-a renunţat la titlurile lungi ale psalmilor rămânând numai numele autorului sau titlul scurt la fiecare psalm. Aceasta datorită faptului că aceste titluri se află şi la notele explicative pentru fiecare psalm. În plus s-a făcut împărţirea psalmilor pe Catisme, aşa cum se află în Psaltirea folosită în cultul divin din biserică. (n. M.M.)

PSALTIREA
ÎN
VERSURI

Pr. Constantin C. Popescu - Iaşi
1913-1992

CATISMA I

PSALMUL 1
David

1 Fericit bărbatul care cu cei răi n-a stat la sfat
Şi cu cei necredincioşi pe-a lor cale n-a umblat
Şi cu cei care hulesc pe-al lor scaun el n-a stat!
2 Ci-a lui vrere-ntotdeauna Legea Domnului urmează
Şi cu râvnă, ziua – noaptea, Legea Lui o cercetează;
3 Şi în toate câte face, spor bogat în toate are,
Că-i ca pomul răsădit lângă apa de izvoare,
Ce la vremea lui rodeşte şi aduce multe roade,
Iară frunza lui cea verde niciodată nu mai cade!

4 Nu-s aşa necredincioşii, nu-s aşa! Nu sînt!
Ci-s ca pleava cea uşoară ce-o ridică orice vânt,
Şi e pururi spulberată pretutindeni pe pământ!
5 Şi de-aceea capul sus, când vor fi la judecată,
N-or avea necredincioşii, n-or avea ei niciodată,
Nici cei răi n-or fi în ceata celor care nu au pată!
6 Căci cunoaşte Domnul calea celor ce-s neprihăniţi,
Iară calea celor răi este-a celor osândiţi!
25 martie 1986

PSALMUL 2
David

1 Pentru ce se întărâtă neamurile acestei lumi
Şi popoarele cu toate de gândesc deşertăciuni?
Şi de ce-mpăraţii lor cu toţi prinţii s-au unit,
Contra Domnului din ceruri şi a Unsului iubit?
2 Şi aşa se sfătuiesc: «Legătura s-o sfărmăm,
Şi-al lor jug să-l lepădăm, ca de ei să ne scăpăm!»

3 Dar în ceruri CEL CE ESTE, El îşi râde de-a lor faptă
Şi batjocorindu-i Domnul, ridica-va a Sa dreaptă,

4 Şi pe toți înfricoşându-i cu-a Sa groaznică urgie
Şi pe toți cutremurându-i, le va spune cu mânie:
5 «Împărat peste Sion, peste muntele Său sfânt
Iată Domnul», El m-a pus să vestesc al Său cuvânt,
6 C-a zis Domnul către Mine, Cel ce toate le-a făcut:
«Fiul meu eşti Tu căci astăzi, Eu din sânu-Mi Te-am născut!
7 Cere-Mi dară şi-Ți voi da neamurile moştenire
Şi pământul peste tot Ți-l voi da în stăpânire.
8 Cu toiagul cel de fier le vei duce la păscut
Şi de tot le vei zdrobi ca pe vasul cel de lut!»
9 Şi acuma, împărați, înțelegeți toți cuvântul
Şi luați cu toți aminte, cei ce judecați pământul!
10 Slujiți Domnului cu frică şi smerit vă bucurați,
11 Şi cinstiți cu toți pe Fiul şi nicicând nu-L mâniați,
Căci cumva de rătăciți părăsind cărarea dreaptă,
Grabnică mânia Lui contra voastră se îndreaptă!…
Cei ce-şi pun nădejdea-n Domnul fericirea îi aşteaptă!

PSALMUL 3
David

1 Doamne, mulți îmi sunt vrăjmaşii
Ce mă duşmănesc!
Mulți se scoală asupra mea
Şi mă asupresc!
2 Mulți zic sufletului meu:
«N-are mântuire
Întru Dumnezeul lui,
N-are izbăvire!»
3 Dar Tu, Doamne, Tu-mi eşti scutul
Slava mea Tu eşti,
Căci Tu capul mi-l ridici
Şi mă mântuieşti.
4 Către Domnul am strigat,
Lui m-am jăluit
Şi din muntele cel Sfânt,
El m-a auzit.
5 De aceea m-am culcat
Şi am adormit;

M-am sculat apoi că Domnul,
El m-a sprijinit.
6 Nu mă tem de mii de gloate,
Care mă-nconjoară;
Care-asupra-mi dau năvală
Şi mă împresoară!
7 Scoală, Doamne şi mă scapă!
Scapă-mă de ei,
Că Tu-i baţi peste obraz,
Pe vrăjmaşii mei
Şi zdrobind la răi toţi dinţii,
Îi prefaci în miei!
8 De la Domnu-i mântuirea,
De la El scăparea!
Dă poporului Tău, Doamne,
Binecuvântarea!

PSALMUL 4
David

1 Când strig, Doamne, către Tine, dă-mi degrabă ascultare
Şi-n loc larg mă scoate iarăşi, când eu sunt la strâmtorare!
Doamne al dreptăţii mele, Tu şi-acum cu mila-Ţi multă,
Îţi apleac-a Ta ureche şi-a mea rugă o ascultă!
2 Până când, voi oameni, slava mi-o veţi tot huli întruna?
Până când veţi căuta răutatea şi minciuna?
3 Voi să ştiţi că Domnu-l ştie pe acel ce crede-ntr-Însul
Şi că Domnul mă ascultă când striga-voi către Dânsul!
4 Mâniaţi-vă de vreţi, dar nicicând să nu greşiţi
Şi în inimi cugetând, noaptea-n pat vă potoliţi!
5 Şi jertfind jertfa dreptăţii, întru El nădăjduiţi!
6 Mulţi grăit-au: «Cine poate să ne-ajute în nevoi?»
Dar a Ta lumină, Doamne, luminat-a peste noi!
7 C-a mea inimă-ai umplut-o cu-aşa sfântă bucurie,
Cum n-o au nicicând aceia, ce au mare rodnicie
Şi de grâu, de untdelemn şi de rodul cel din vie!
8 Şi de-aceea iată-n pace eu mă culc şi odihnesc,
Că-ntru Tine-ntotdeauna, Doamne, eu nădăjduiesc!

PSALMUL 5
David

1 Ascultă, Doamne, glasul meu
Şi graiurile mele toate,
2 Căci, Doamne Sfinte, Împărate,
Eu Ţie mă închin mereu!
3 Că dimineaţa eu voi sta,
În orice zi la rugăciune
Şi glasu-mi ruga mi-o va spune
Şi mila Ta voi aştepta!
4 Că Tu, o, Doamne, nu voieşti,
Ca fărădelegea să trăiască,
Nici cel viclean să vieţuiască
Şi-n preajma Ta să-l ocroteşti!
5 Că Tu urăşti pe toţi cei răi,
Pe călcătorii cei de lege
Şi cei ce fac fărădelege,
N-or sta nicicând sub ochii Tăi!
6 Că Tu-l vei pierde pe pizmaş,
Pe toţi care grăiesc minciuna,
Şi-l vei urî întotdeauna
Şi pe viclean şi ucigaş!
7 Iar eu cu mare mila Ta,
Cu inima înfricoşată,
În casa-Ţi sfântă şi curată,
În Templu-Ţi sfânt m-oi închina!
8 Tu, pentru cei ce-mi sunt vrăjmaşi,
Întru dreptatea Ta mă-ndreaptă
Şi ca să merg pe calea dreaptă,
Aşează-mi calea Ta sub paşi!
9 Ei adevărul nu-l grăiesc,
Căci inima li-i mincinoasă,
Gâtleju-i groapă puturoasă
Şi toţi cu limba viclenesc!
10 Loveşte-i că-s nelegiuiţi
Şi sfatul lor să se condamne,
Şi-alungă-i de la Tine, Doamne,
Căci contra Ta sunt răzvrătiţi!

11 Atuncea se vor bucura
Toți cei ce se încred în Tine
Şi cei ce Te grăiesc de bine,
Sălaş la Tine vor afla!
Cei ce iubesc Numele Tău,
De Tine laude vor spune,
Căci Tu le dărui cele bune
Şi îi fereşti să facă rău.
12 Că Tu pe drept îl încununi
Cu marea-Ți binecuvântare,
Căci ea e arma cea mai tare,
Cu care-i aperi pe cei buni!

PSALMUL 6
David

1 Doamne, nu mă pedepsi cu-a Ta groaznică mânie
Şi nicicum nu mă certa cu năpraznica-Ți urgie!
2 Miluieşte-mă, căci iată, fără vlagă am ajuns
Şi mă vindecă, Stăpâne, boala-n oase mi-a pătruns!
3 Sufletul mi-i tulburat şi-a mea inimă-i bolnavă,
Şi Tu, Doamne, până când? Până când a Ta zăbavă?
4 Te întoarce către mine, sufletul mi-l izbăveşte
Şi cu mila Ta cea mare grabnic Tu mă mântuieşte!
5 Ce, Te pomeneşte oare cine morții-i este dat?
Şi în iad de oarecine vei fi oare lăudat?
6 De suspine-s ostenit! Şi mi-i chinu-aşa de crud!
Noaptea patul meu îl spăl şi cu lacrimi eu mi-l ud!
7 De-ntristarea mea adâncă ochiul mi-i păienjenit
Şi vrăjmaşii care-i am, vai! Cât m-au îmbătrânit!
8 Depărtați-vă de mine toți ce faceți numai rele,
Iată, Domnul auzit-a toate plângerile mele!
9 C-ale mele cereri toate, Domnul mi le-ascultă-ntruna
Şi-a mea rugă mi-o primeşte, Domnul meu întotdeauna!
10 Şi de-aceea toți vrăjmaşii să roşească şi să tremure,
Şi-ntr-o clipă-ntorşi cu toții, ruşinați, să se cutremure!

PSALMUL 7
David

1 Doamne, Dumnezeul meu, Tu-mi eşti reazimul nădejdii!
Izbăveşte-mă, Stăpâne, de vrăjmaşi, de-a lor primejdii!
2 Să nu vie ei ca leul, al meu suflet să-l răpească,
Neavând atunci pe nimeni, care să mă mântuiască.
3 Doamne, Dumnezeul meu, de-am făcut vreo răutate,
Dacă mâinile ce am au făcut vreo nedreptate,
4 De-am făcut cumva vreun rău, celui care-mi voia pace,
Sau vreun rău acelui care, el voia un rău a-mi face,
5 Prigonească-mă vrăjmaşul, sufletu-mi să-l aibă-n mână,
La pământ să-mi calce viaţa şi-a mea slavă în ţărână!
6 Scoală, Doamne, cu mânie, pentru cei ce-mi sunt vrăjmaşi
Şi oprind a lor năvală, nici pe unul să nu-l laşi!
7 Scoală, Doamne, de îndată şi le fă lor judecată,
După cum ai poruncit! Şi mulţimea lumii toată,
Fi-va-n juru-Ţi adunată şi-a Ta slavă înălţată!
8 Domnul, El va judeca neamurile pe vecie!
După toată-a mea dreptate şi-a mea nevinovăţie,
Judecată fă-mi Tu, Doamne, ca vrăjmaşii mei să ştie!
9 Dumnezeule Preadrepte, către Tine-mi plec genunchii:
Tu, Acela Care-ncerci inimile şi rărunchii,
Pune capăt răutăţii celor păcătoşi de-ndată
Şi-ntăreşte pe cel drept, cel cu inima curată!
10 Ajutorul meu mereu e la Domnul Dumnezeu,
Care mila Lui şi-o-ndreaptă către inima cea dreaptă!
11 Dumnezeu judecătorul, răbdător şi drept şi tare,
Zi de zi pe fiecare El îi cheamă la-ndreptare;
12 Dacă unii nu se-ndreaptă, sabia El şi-o ascute
Şi Îşi pregăteşte arcul cu săgeata Lui cea iute;
13 Şi-narmându-şi arcu-ndată cu săgeţi otrăvitoare,
El ţinteşte înspre dânşii şi e gata să-i omoare.
14 Iată, el, necredinciosul zămisleşte nedreptatea,
Poartă-n sânu-i făr'delegea și el naște răutatea.
15 El, cel rău, o groapă sapă şi o adânceşte încă
Şi el singur cade-ntr-însa, chiar în groapa lui adâncă.

16 Peste capul lui se-ntoarce răutatea ce-a gândit-o,
Şi pe creştetu-i coboară nedreptatea ce-a urzit-o.
17 Pentru toată-a lui dreptate eu pe Domnu-oi lăuda
Şi-al Său Nume Preaînalt pururi eu Îl voi cânta!

PSALMUL 8
David

1 *Doamne, Dumnezeul nostru, Tu Preaînaltul şi Preasfântul,*
Cât este de minunat al Tău Nume-n tot pământul!
Şi-a Ta slavă-i de nespus peste ceruri mai presus!
2 Pruncii toţi şi cei ce sug laude Ţi-aduc întruna,
C-amuţesc vrăjmaşii Tăi şi cei răi pe totdeauna.
3 Când privesc pe ceruri sus, ce-ai făcut cu a Ta mână,
Luna, stelele pe care vremea-ntruna le tot mână,
4 Atunci zic: Ce-i omul oare, să-Ţi aduci de el aminte
Şi-al lui fiu să-l cercetezi şi să-i dai luare-aminte?
5 Mai puţin decât pe îngeri Tu pe om l-ai micşorat,
Dar cu slavă şi cu cinste iarăşi l-ai încununat;
6 Şi l-ai pus stăpân pe toate, ce-ai făcut cu a Ta mână,
Şi-i sunt puse sub picioare şi-a lui mână e stăpână:
7 Oile şi boii, toate dobitoacele ce sînt,
Tot ce mişună prin iarbă şi aleargă pe pământ;
8 Şi prin aer tot ce zboară, zburătoarele cu toate
Şi toţi peştii din adâncuri, ce prin ape ştiu să-nnoate
Şi oricare vietate ce cărări pe mări străbate…
9 *Doamne, Dumnezeul nostru, Tu, Preaînaltul şi Preasfântul,*
Cât este de minunat al Tău Nume-n tot pământul!…

CATISMA II

PSALMUL 9
David

1 Din al inimii adânc, Doamne, pururi Te-oi slăvi
Şi-ale Tale mari minuni eu mereu le-oi povesti!
2 Veseli-mă-voi de Tine şi-al meu suflet va să salte,
Şi cânta-voi al Tău Nume, Sfinte Doamne Preaînalte!
3 Că vrăjmaşii mei cu toţii biruiţi au fost pe cale
Şi căzut-au şi pierit-au înaintea Feţii Tale!
4 Că făcut-ai judecată, când pe scaun ai şezut,
Tu ce judeci cu dreptate şi dreptate mi-ai făcut!
5 Neamurile le-ai certat şi cel rău a fost învins,
Şi pe veci de veci de-acuma numele Tu i l-ai stins.
6 Dusu-s-au pe veci vrăjmaşii, iar cetatea li-i distrusă
Şi cu ei şi pomenirea li-i pe veci de-acum apusă!
7 Numai Domnu-n veac rămâne, pentru El nu este vreme:
Stând în jilţ de judecată, el pe toţi o să ne cheme!
8 Căci va judeca popoare, toate ale lumii gloate,
Şi va face judecată, judecată cu dreptate.
9 Doamne, celui asuprit, Tu-i eşti singura scăpare
Şi la vreme de necaz eşti cetatea lui cea tare.
10 Toţi la Tine-şi pun nădejdea, cei ce ştiu de-al Tău nume,
Că nu părăseşti, Stăpâne, pe supuşii Tăi din lume!
11 Cântaţi Domnului ce are în Sion a Sa cetate
Şi vestiţi printre popoare a Lui fapte minunate.
12 Căci Acel Care răzbună sângele nevinovat
Şi-aminteşte şi nu uită pe sărmanul ce-a strigat.
13 Miluieşte-mă, Tu, Doamne, că-njosirea Tu mi-o vezi,
Ce mi-o fac mereu vrăjmaşii şi din morţi să mă-nviezi,
14 Să spun laudele Tale fiicei din Sion la porţi
Şi de-a pururi să mă bucuri de-a ta grijă ce mi-o porţi!
15 Neamurile au căzut chiar în groapa ce-au săpat
Şi în laţul pus de ele, cu picioarele-au călcat.
16 Căci când face judecată Domnul este neînvins,
Că în fapta mâinii sale păcătosul este prins.

17 Să se ducă păcătoşii în adânc, în iadul greu,
Şi la fel şi-acele neamuri ce-au uitat de Dumnezeu!
18 Că nu până în sfârşit cel sărac va fi uitat,
Şi-a sărmanului nădejde nu va fi de lepădat!
19 Scoală, Doamne, ca tot omul să nu aibă-n el trufie;
Neamurile judecate înaintea Ta să fie!
20 Pune, Doamne, peste neamuri, frica peste ei s-o sameni
Ca popoarele să ştie că nu sunt decât doar oameni!
21 De ce, Doamne, stai departe şi la milă Tu nu cazi?
Pentru ce Te-ascunzi, Tu, Doamne, chiar la vreme de necaz?
22 Cel necredincios şi mândru pe săraci îi urmăreşte,
Şi aceştia cad în mreaja, ce trufaşul le urzeşte;
23 Căci cel rău cu pofta lui, el mereu se tot făleşte,
Şi tâlharul plin de sine, el pe Domnul Îl huleşte.
24 Păcătosul cel trufaş de nimic nu ține seamă,
Căci în Dumnezeu nu crede şi de El nu are teamă!
25 Calea lui pe care-o calcă este pururea spurcată,
C-a Ta sfântă judecată, ea de dânsu-i lepădată,
Şi la toți vrăjmaşii lui cu dispreț la dânşii cată!
26 Căci în inima sa zice: «Nu mă clatin! Dusă-i frica!
N-am să am nicicând vreun rău! Nu mi s-a întâmplat nimica!»
27 Gura-i mestecă blesteme, vicleşugul şi minciuna,
Şi pierzarea, răutatea stau sub limba lui întruna!
28 Stând la pândă el sugrumă pe cel blând, nevinovat,
Şi-ai lui ochi pândesc întruna pe cel slab, neajutorat.
29 Ca un leu în vizuină, în ascuns el stă la pândă,
Şi pe cel sărman pândeşte, cel cu inima plăpândă,
Şi-nainte-un lanț întinde şi sărmanu-n lanț se prinde!
30 Se apleacă, se-nconvoaie prin tufişuri, prin tufari,
Şi cel slab-râvnita-i pradă-cade-n ghearele lui tari!
31 Şi în inima sa zice: «Da! uitat-a Dumnezeu!
Căci El Fața şi-a întors-o şi nu vede ce fac eu!»
32 Scoală-Te, Tu, Doamne Sfinte, şi-i loveşte cu-a Ta mână!
Nu lăsa săracii Tăi fără sprijin să rămână!
33 Pentru ce să Te hulească, Doamne, ei nişte nebuni,
Care zic în a lor inimi că Tu n-ai să Te răzbuni?!
34 Însă Tu la toți priveşti şi necazul şi durerea,
Şi din mâna Ta aşteaptă, ca răsplată, mângâierea.

35 Căci în Tine se încrede şi săracul şi orfanul
Şi la Tine sprijin află-ntotdeauna tot sărmanul.
36 Sfarmă braţul celui rău, sfarmă-l pentru veşnicie!
Sfarmă-i şi nelegiuirea, ca nici urmă să nu fie!
37 Domnul este Împărat – Împărat în veci şi sfânt!
Cei păgâni cu toţii piară de pe-ntregul Lui pământ!
38 Auzi, Doamne, rugăciunea celor ce-s în suferinţă
Şi-a lor inimă-ntăreşte-o: fă-o stâncă de credinţă!
Îţi apleacă-a Ta ureche către omul cel căzut:
Fă dreptate ca să aibă cel orfan, cel abătut,
Şi din lume-alungă groaza de la omul cel din lut!

PSALMUL 10
David

1 Eu în Domnu-mi pun nădejdea,
– Domnul meu şi Dumnezeu! –
Cum dar sufletului meu,
Îi vorbiţi aşa-ntr-o doară,
Vorbe goale fără rost:
«Ca o pasăre ce zboară,
Fugi în munţi la adăpost!»
2 Da, necredincioşii iată,
Arcurile-şi încordează,
Potrivesc pe corzi săgeată
Şi trăgând din întuneric
Pe cei drepţi îi săgetează!
3 Când surpată-i rânduiala,
Căci aceasta nu le place,
Şi urăsc şi învoiala,
Ce mai poate dreptul face!?!
4 Domnul însă pe pământ
E în Templul Său cel sfânt;
Şi în ceruri Domnul este
Stând pe tronul Său ceresc;
Şi din cer la toţi priveşte:
Ochii-I spre sărac privesc,
Iară pleoapele Lui sfinte,
Către oameni iau aminte!

5 Domnul cearcă pe cel drept
Cum El cearcă pe cel rău,
Dar pe cel nedrept şi rău,
Îl urăşte Duhul Său!
6 Cu cumplitele bătăi,
– Foc şi fulgere, pucioasă –
Va ploua peste cei răi,
Şi un vânt dogoritor
E paharul soartei lor!
7 Domnu-n veci dreptate cată,
Căci dreptatea El iubeşte,
Şi-a Lui Faţă luminată
Pururea pe drepţi priveşte!

PSALMUL 11
David

1 Mântuieşte-mă Tu, Doamne, că cel credincios lipseşte,
Şi-adevărul printre oameni astăzi rar se mai găseşte!
2 Că-ntre ei numai minciuna o grăiesc pe întrecute,
Că li-s buzele viclene şi au inimi prefăcute.
3 Însă Domnul va distruge orice limbă mincinoasă,
Şi pe limba cea vicleană şi pe cea care-i făloasă;
4 Şi pe cei ce zic: «Cu limba noi mereu vom birui,
Căci pe noi şi-a noastre buze, cin-ne poate stăpâni?»
5 Însă Domnul astfel zice: «Pentru cei săraci şi goi,
Şi-a lor lacrimi şi suspine , Eu acum scula-Mă-voi!
Şi voi face mângîiere, celui ce-n necazuri piere!»
6 Ale Domnului cuvinte sunt curate, căci nu minte!
Sunt curate ca argintul ce de zgură-i curăţit,
Când de şapte ori prin foc el e ars şi lămurit!
7 Şi Tu, Doamne, le vei ţine, căci va fi să le-mplineşti,
Ca de neamul cel netrebnic, Tu pe veci să ne fereşti!
8 Când în locurile-nalte oameni de nimica sînt,
Mişună nelegiuiţii pretutindeni pe pământ!

PSALMUL 12
David

1 Până când, Tu, Doamne Sfinte
tot mereu mă vei uita?
Până când Îţi vei ascunde
de la mine Faţa Ta?

2 Până când în al meu suflet
se vor strânge griji şi gânduri,
Şi în inima-mi durerea - ziua - noaptea -,
se va pune rânduri-rânduri?

3 Până când lăsa-vei, Doamne,
să se-nalţe iar vrăjmaşul,
Şi-mpotriva mea să vină
cu gând rău ca ucigaşul?

4 Caută şi mă ascultă,
căci spre Tine ochii-ntorn!
Luminează-mi ochii, Doamne,
ca-ntru moarte să n-adorm!

5 Ca vrăjmaşul să nu zică:
«L-am răpus! L-am biruit!»
Şi la fel şi toţi aceia
care contra-mi se ridică;
Ei să n-aibă bucuria
c-am ajuns şi m-am clintit!

6 Căci în mila Ta cea mare
sufletu-mi nădăjduieşte,
Şi de-a Ta ajutorare
inima-mi se-nveseleşte!
Domnului cântări voi spune,
căci îmi face numai bine,
Şi Preaînaltului Său Nume,
căci în viaţă El mă ţine!

PSALMUL 13
David

1 «Nu-i, nu este Dumnezeu!» zis-a-n sinea lui nebunul,
Şi nu face nimeni bine, nu mai face azi nici unul!
Că toţi oamenii-s stricaţi şi vorbesc deşertăciuni
Şi cât stau pe faţa lumii, toţi fac numai uriciuni!
2 Dar din 'nalt, din ceruri Domnul, peste oameni El priveşte,
Ca să vadă pe-nţeleptul ce pe Dumnezeu iubeşte.
3 Dar ei toţi s-au abătut, om de treabă nu e unul,
Că nu face nimeni bine, nu mai face azi nici unul!
4 «Oare când vor înţelege şi vor vrea să ţie-n seamă,
Toţi acei nelegiuiţi, ce pe Domnul ei nu-L cheamă
Şi poporul Mi-l mănâncă, ca pe pâine, fără teamă?!»
5 Dar cuprinşi vor fi de spaimă, spaimă groaznică, grozavă,
Tocmai unde niciodată spaima n-are-a ei zăbavă,
Când cu neamul celor drepţi, Domnul va veni în slavă!
6 De sărac şi-a lui nădejde voi aţi râs mereu de el,
Îns-a lui scăpare-i Domnul, că nu-l va lăsa defel!
7 Cine din Sion va da mântuire-n Israel?
Domnul când va fi să-ntoarcă pe toţi cei ce-s în robie,
Bucurie fi-va Iacov-Israel, o veselie!

PSALMUL 14
David

1 Cine, Doamne-n Cortul Tău va avea oare lăcaş
Şi în muntele Tău sfânt, cine va avea sălaş?

2 Cela ce fără prihană în viaţa sa păşeşte
Şi cu inima curată adevărul îl gândeşte!

3 Cela ce cu viclenie limba nu şi-o poartă-n gură,
Rău vecinului nu-i face şi nu-l vrea bârfit cu ură!

4 Cela ce dispreţuieşte pe cei ce hulesc mereu,
Şi cinsteşte pe aceia ce se tem de Dumnezeu;
Iară când vreo juruinţă cu vecinul său el are,
Şi se-ntâmplă chiar să piardă, lui de asta rău nu-i pare.

5 Cela ce argintul său cu dobândă nu l-a dat,
Şi nici daruri ca s-apese pe cel drept el n-a luat!

6 Cine astfel în viaţă calcă-asemenea poteci,
Nu se va mai clătina niciodată-n veci de veci!

PSALMUL 15
David

1 Doamne-n Tine-mi pun nădejdea, mântuieşte-mă de rele,
Că mi-ai fost mereu şi-mi eşti reazimul nădejdii mele.
2 Eu spre Domnul zic mereu: «Tu eşti Dumnezeul meu,
Şi îmi eşti supremul bine, ce mă bucură mereu.
3 Pentru sfinţii Tăi din ţară, pentru cuvioşii Tăi,
Arde viu a mea dorinţă, ca un foc în vâlvătăi.»
4 Idolii s-au înmulţit şi spre falşii dumnezei,
Oamenii mereu aleargă, închinându-se la ei;
Însă jertfa lor de sânge, n-am s-aduc cât stau pe lume,
Şi nici limba mea vreodată nu grăi-va al lor nume.
5 Domnu-mi este moştenirea şi-a mea cupă Domnu-mi este:
Doamne, Tu pe totdeauna moştenirea mi-o păzeşte!
6 Parte bună şi aleasă moştenire mi-a căzut,
Şi îmi este atât de dragă, cum nu este de crezut!
7 De aceea eu pe Domnul, povăţuitorul meu,
Inima şi noaptea-mi spune, ca să-L preamăresc mereu!
8 Înainte-mi pun pe Domnul şi eu pururi Îl privesc,
Şi când El îmi stă de-a dreapta, nicidecum nu mă clintesc.
9 Pentru aceasta cu-al meu suflet limba mi se veseleşte,
Ba şi trupul meu de-aceea în nădejde odihneşte!
10 Că nu vei lăsa în iad sufletu-mi să chinuiască,
Nici pe cuviosul Tău în pământ să putrezească;
11 C-ale vieţii căi curate Tu mi le vei arăta,
Şi-mi va fi spre veselie luminată Faţa Ta,
Şi la dreapta-Ţi, frumuseţea veşnic ea m-o desfăta.

PSALMUL 16
David

1 Auzi, Doamne-a mea strigare! Auzi, Doamne-a mea dreptate!
Şi ascultă-mi rugăciunea, că mi-s buzele curate!
2 Să s-arate-a mea dreptate de la Faţa Ta curată,
Iară ochii Tăi să-mi vadă inima-mi nevinovată!
3 Căci Tu inima din mine înadins de vei cerca-o,
Noaptea de vei cerceta-o şi prin foc de-i încerca-o,
Tot nimica n-ai să afli, nici un gând din cele rele,
Căci ce inima-mi gândeşte, spun mereu buzele mele.
4 Iar cu oamenii când am legături adeseori,
Eu cuvântul gurii Tale l-am păzit de-atâtea ori,
Că n-am mers nicicând pe calea celor ce-s asupritori.
5 Pe cărările-Ţi preasfinte eu mereu am tot păşit,
Şi picioarele pe ele nicidecum n-au şovăit.
6 Am strigat ades spre Tine, Dumnezeule ceresc,
Şi degrab m-ai auzit! Spre-a mea rugă ce-o rostesc,
Pleacă-ţi şi acum urechea şi ascultă ce-Ţi grăiesc:
7 Mila Ta cea minunată fă degrabă şi-o arată,
Tu ce-Ţi mântui toţi aleşii, ce-adăpost la Tine cată,
Şi îi scapi de cei potrivnici cu-a Ta dreaptă-nfricoşată!
8 Ca pe-a ochilor lumină mă păzeşte orişiunde,
Şi cu aripile Tale mă umbreşte şi m-ascunde,
9 De necredincioşii care tăbărăsc şi mă-nconjoară,
Şi de toţi vrăjmaşii mei care-ntruna mă-npresoară!
10 Ei au inima-ngrăşată, că-n osânză vor s-o ţie,
Iară gura lor grăieşte orişicând cu semeţie.
11 La tot pasul mă-npresoară şi în juru-mi iată, sînt,
Că şi-au pus pe mine ochii, să mă pună la pământ.
12 Că-s la fel ca leul lacom care prada-şi urmăreşte,
Ca un pui de leu ce prada din culcuşu-i o pândeşte.
13 Scoală, Doamne, de îndată şi-i înfruntă, şi-i doboară!
De cel rău mă izbăveşte şi cu sabia-l omoară!
14 Mântuieşte-mă de oameni cu-al Tău braţ dumnezeiesc,
De toţi oamenii din lume ce mereu se ghiftuiesc;

Ce-şi iau partea în viaţă din a Tale vistierii
Şi-mbuibaţi fiind într-una îşi îndoapă-a lor copii,
Care-având mereu de toate, dau prisosul lor la fii!
15 Iară eu, întru dreptate voi apare-n Faţa Ta
Şi m-oi sătura de slava-Ţi atunci când m-oi deştepta!

CATISMA III

PSALMUL 17
David

1 Te-oi iubi de-a pururi, Doamne, Tu, tăria mea cea mare!
Domnu-mi este reazim tare, izbăvire şi scăpare!
2 El îmi este Dumnezeul Cel puternic ca o stâncă!
El îmi este ajutorul şi nădejdea mea adâncă!
3 El mi-i scutul de-apărare, scutul ce mă ocroteşte,
Cornul meu de mântuire, Cel ce mă adăposteşte!
4 Căci atunci când am strigat: «Fie Domnul lăudat!»,
El de toți vrăjmaşii mei de îndată m-a scăpat!
5 Ale morții legături, toate mă înfăşurase,
Şi şuvoiul răutății groaznic mă înspăimântase.
6 De-ale iadului capcane peste tot eram cuprins,
Şi în lanțurile morții, eu în toate fost-am prins.
7 Dar în greu necazul meu, eu pe Domnul L-am chemat,
Şi spre Domnul Dumnezeu cu glas mare am strigat;
8 Şi-al meu glas din Templul sfânt pân-la Domnul a ajuns,
Şi strigarea-mi către Domnul în urechi că I-a pătruns.
9 Atunci s-a clătit pământul, toate s-au cutremurat,
Şi din temelii şi munții s-au mişcat şi clătinat,
Că pe toate Dumnezeu, El atunci S-a mâniat.
10 Şi-i ieşea din nări un fum, ce se ridica în nor,
Iar din gura Lui ieşea foc aprins, mistuitor,
Şi cărbuni aprinşi şi flăcări ce țâşneau îngrozitor.
11 Cerurile le-a plecat şi-a-nceput ca să coboare,
Şi nor gros de ceață deasă avea pusă sub picioare.
12 Şi şedea pe Heruvimi ce zburau în orice clipă,
Şi venea plutind întruna pe a vântului aripă.
13 Adăpost din întuneric şi-a făcut El, Domnul Sfânt,
Şi din ape-ntunecoase şi nori negri-al Său veşmânt.
14 Din lumina cea din față nouri groşi erau respinşi,
Ce fugeau zvârlind dintr-înşii grindină, cărbuni aprinşi.
15 Şi-a tunat în ceruri Domnul, atunci când sosise ceasul
Şi făcut-a Preaînaltul, ca să I s-audă glasul.

16 Slobozind săgeți întruna pe vrăjmaşi I-a risipit
Şi-a Lui trăznete-nmulțind, toți vrăjmaşii au fugit.
17 De certarea Ta, Stăpâne, şi-ale Tale mari mânii,
Se vedeau adâncul mării şi-ale lumii temelii.

18 Şi atunci din înălțime a-ntins mâna să mă scape,
Şi-apucat am fost şi scos din vârtej adânc de ape.
19 Şi m-a izbăvit îndată de duşmanii cei nemernici,
De vrăjmaşi ce-ajunsese decât mine mai puternici.
20 Căci în ziua strâmtorării fost-am ținta tututor,
Însă grabnic atunci Domnul mi-a venit în ajutor;
21 Că m-a scos de la strâmtoare şi loc larg mi-a hărăzit,
Şi de toate m-a scăpat; m-a scăpat că m-a iubit!
22 Astfel, Domnul mi-a dat plată, că mi-i inima curată,
Şi-având mâinile curate, El mi-a dat a Sa răsplată.
23 C-am urmat mereu pe Domnul şi pe calea Lui mereu,
Şi fiindcă niciodată n-am hulit pe Dumnezeu;
24 Că poruncile Lui sfinte înainte-mi le-am avut,
Şi că de la dreapta-I Lege nicicând nu m-am abătut;
25 Şi mereu fără prihană înaintea Lui am stat,
Şi întruna m-am ferit să nu cad în vreun păcat!
26 Astfel, Domnul mi-a dat plată, c-a văzut a mea dreptate,
Şi răsplată El mi-a dat, că mi-s mâinile curate!

27 Căci Tu, Doamne, cu cel bun plin de bunătate eşti,
Şi cu omul care-i drept, Tu dreptatea-i răsplăteşti!
28 Şi cu cel ce-i cuvios, cuvios cu dânsul eşti,
Şi cu cel ce-i îndărătnic, Tu Te îndărătniceşti!
29 Pe poporul cel smerit fără mila Ta nu-l laşi,
Dar smereşti întotdeauna pe toți ochii cei trufaşi!
30 Doamne, Tu mi-aprinzi făclia, ca-n lumină să mă vezi;
Întunericul meu, Doamne, Tu mereu să-l luminezi!
31 Oşti ne-nvinse pot cu Tine, Doamne, să le biruiesc,
Şi cu Domnul Dumnezeu, ziduri pot să năruiesc!
32 Căile lui Dumnezeu sunt curate că sunt sfinte,
Iar al Domnului cuvânt, cel mai sfânt dintre cuvinte!
33 Scut puternic, neînvins e de-a pururea cuvântul,
Celor ce nădăjduiesc şi îi dau tot crezământul!

34 Cine altu-i Dumnezeu, precum este Domnul meu?
Cine-i mare-apărător, cum e-al nostru Dumnezeu?
35 El e Domnul Dumnezeu ce mă-ncinge cu tărie,
Cela ce desăvârşită face calea-mi ca să fie!
36 El îmi pune în picioare toată-a cerbilor iuţime,
Şi mă face să păşesc, ca şi cerbii, pe-nălţime!
37 El deprinde-a mele mâini la război să-şi deie seamă,
Şi cu braţele să ştiu să-ntind arcul de aramă.
38 Tu cu scutul mă umbreşti şi-a Ta dreaptă mă susţine,
Şi mă-nalţi cu bunătatea ce-o ai pururi către mine.
39 Tu sub mine-mi lărgeşti paşii ca la mers să-şi aibă sporul,
Şi Tu faci ca-n mersul lor să nu-mi şovăie piciorul.

40 Urmări-voi toţi vrăjmaşii pân-ce vlaga le-o voi stoarce,
Şi pe toţi îi voi distruge! Altfel nu mă voi întoarce!
41 Căci pe toţi îi voi răpune şi cădea-vor fiecare,
Şi pe toţi îi voi supune şi călca-voi în picioare!
42 Cu putere Tu mă-ncinge, să fiu tare în război,
Şi să cadă răzvrătiţii şi să deie înapoi!
43 Că pe toţi vrăjmaşii mei, Tu pe toţi îi pui pe fugă,
Şi stârpeşti pe toţi duşmanii, care vor să mă distrugă.
44 Toţi aceia iată-i, strigă, dar nu au mântuitor!
Şi pe Domnul ei Îl roagă, dar n-aude glasul lor!
45 Cum e prafu-n val de vânt spulbera-i-voi pe pământ!
Ca pe tina de pe drum, eu îi voi călca de-acum!

46 De-a poporului răscoală m-ai scăpat, de ura lor,
Şi mai mare peste neamuri Tu m-ai pus stăpânitor.
47 Neamuri mie neştiute îmi slujesc şi se supun,
Şi-n urechi de-aud porunca-mi, ei nimica nu mai spun.
48 Fiii celor de alt neam umiliţi mă linguşesc
Şi-n cetăţi în a lor ţară tremură şi se bocesc.
49 Viu e Domnul Dumnezeu, şi e binecuvântat,
El, apărătorul meu! Fie pururi lăudat,
Că El, Domnul Dumnezeu, mântuire El mi-a dat!
50 El e Cel ce-mi dă izbândă şi popoare îmi supune,
Şi mă scapă de vrăjmaşii care vor să se răzbune.

51 Peste toți vrăjmaşii mei, Doamne, Tu m-ai înălțat
Şi de omul cel nedrept Tu de-acuma m-ai scăpat.
52 De aceea, printre neamuri, Doamne, Te voi lăuda
Şi-al Tău Nume preamărindu-L, pururi slavă Îi voi da!
53 Că Tu mântui minunat şi înalți pe împărat,
Şi la ruga sa umilă, faci cu dânsul mare milă,
Cu David, cu unsul Tău şi în veci cu neamul său!

PSALMUL 18
David

1 Cerurile-n limba lor slava Domnului o spun,
Şi tăria cea de sus că tot lucrul Lui e bun.
2 Ziua spune altei zile slava Lui strălucitoare,
Iară noaptea-n taină-o spune către noaptea următoare.
3 Şi nu-i neam, nu e popor - când vorbesc în graiuri sfinte -
Să n-audă graiul lor fără glas, fără cuvinte.
4 În pământul tot ieşit-a şi răsună-a lor vestire,

Şi la marginile lumii se aude-a lor rostire.
5 Sus pe cer făcut-a Domnul soarelui locaş de pară:
Dimineața-n zori el iese ca un mire din cămară;
Apoi ca un uriaş, pe tot cerul ca pe-o scară,
Vesel urcă şi coboară ziua-ntreagă până seară.
6 Dintr-o margine de cer el răsare pe răcoare,
Şi în partea ceialaltă se ascunde mândrul soare,
Şi nu-i nimeni să se poată îndosi de-a lui dogoare...
7 Legea Domnului-i perfectă: sufletele le-ntăreşte!
Şi-adevăr e-nvățătura-I; pe cei simpli-nțelepțeşte!
8 Hotărârile-I sunt drepte: inima o-mbărbătează!
Şi porunca-I luminoasă: ea pe ochi îi luminează!
9 Temerea de Domnu-i sfântă: ea în veci durează-ntruna!
Judecățile-I sunt bune: toate-s drepte-ntotdeauna!
10 Ale Domnului porunci ne dau numai mângâiere;
Aurul şi piatra scumpă nu ne dau aşa plăcere
Şi-s mai dulci decât e mierea, decât fagurele de miere!
11 Şi de-aceea le păzeşte robul Tău ca pe privire,
Căci păzindu-le pe ele află multă răsplătire.

12 Cine-şi va cunoaşte oare toate-a lui greşeli făcute?
De greşeli mă iartă, Doamne, care mi-s necunoscute!
13 Şi de gândurile rele să păzeşti pe robul Tău,
Ca să nu mă stăpânească şi-ndemnat să fiu la rău!
14 Şi voi fi fără prihană, voi fi fără vătămare,
Şi scăpat voi fi atuncea, de-un păcat atât de mare!
15 Doamne, Tu a mea scăpare şi Izbăvitor Preabun,
Fă primite-a mele vorbe, ce cu gura eu le spun,
Şi plăcute-a mele gânduri, care-n inimă le-adun!

PSALMUL 19
David

1 Să te-audă pururi Domnul la necaz şi la istov
Şi-apărare fie-ţi ţie Dumnezeul lui Iacov!
2 Ajutorul să-ţi trimită din locaşul Său cel sfânt,
Şi din muntele Sion fie-ţi sprijin pe pământ!

3 Şi de-a tale jertfe toate să-Şi aducă El aminte,
Şi-a ta ardere de tot să-I stea pururi înainte!
4 Şi cum inima-ţi doreşte, Domnul să te dăruiască,
Şi-ale tale planuri toate grabnic să ţi-le-mplinească!
5 Şi când Domnul va-mplini ale tale cereri toate,
Şi-ţi va da şi biruinţă, că e Cel ce toate poate,
Pentru Domnul Dumnezeu steagul sus vom flutura,
Şi slăvindu-I Sfântul Nume, mereu ne vom bucura!

6 Ştiu de-acuma cum că Domnul, mântui-va pe-al Său uns,
Şi din cerul slavei Sale îi va da al Său răspuns
Şi-i va da tot ajutorul, nelăsându-l să aştepte,
Cu puterea cea vestită a preasfintei Sale drepte!
7 Iată, unii se mândresc cu căruţele de luptă,
Iară alţii cu-ai lor cai lauda li-i neîntreruptă...
Noi ne lăudăm mereu doar cu Domnul Dumnezeu!
8 Şi ei toţi s-au poticnit şi căzut-au fiecare,
Iară noi nu ne-am clintit şi stăm siguri pe picioare!
9 Scapă, Doamne, pe-mpăratul şi îl mântuie de rău,
Şi ne-ascultă-n orice zi, când chemăm Numele Tău!

PSALMUL 20
David

1 De a Ta putere, Doamne, Împăratul vesel este
Şi de sfânta-Ţi ocrotire pururi el se-nveseleşte.
2 Căci a inimii dorinţă ai făcut de s-a-mplinit
Şi ce buzele-i cerut-au, nicidecum nu l-ai lipsit.
3 Că-naintea lui i-ai pus bunuri scumpe de nespus
Şi-o coroană-n pietre scumpe Tu pe fruntea lui ai pus.
4 Şi viaţă de la Tine a cerut şi Tu i-ai dat
Şi cu zile fără număr până-n veci l-ai înzestrat.
5 Mare este slava lui când îi dai Tu mântuire,
Că l-ai îmbrăcat cu cinste şi cu mare strălucire.
6 Şi pe veci de veci de-acuma binecuvântări i-ai dat,
Şi-naintea Feţii Tale Tu mereu l-ai bucurat!
7 De aceea, împăratul întru Domnul său se-ncrede,
Şi prin mila Lui cea mare neclintit el pururi şede!
8 Căci cu mâna Ta afla-vei a vrăjmaşilor făptură,
Şi cu dreapta-Ţi vei ajunge pe toţi cei ce-Ţi poartă ură!
9 Şi în ziua arătării le vei fi cuptor de foc,
10 Şi mânia Ta-i va pierde şi-i vei arde la un loc!
11 Vei stârpi a lor sămânţă, pe pământ să nu mai fie,
Şi vei pierde dintre oameni urâcioasa seminţie!
12 Că făcut-au planuri rele, ca-mpotriva Ta să stea,
Şi-au urzit viclene sfaturi, însă toate vor cădea!
13 Că săgeţi în contra lor vei trimite ca un nor
Şi cu arcul Tău vei trage şi lovi-vei faţa lor!
14 Doamne-nalţă-Te-n putere să-Ţi arăţi tăria Ta,
Şi Îţi vom cânta puterea şi mereu Te-om lăuda!

PSALMUL 21
David

1 Doamne-Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?!
Pentru ce Te-ai depărtat, tocmai când sunt prigonit?
Şi nu vrei nici să m-ajuţi, nici suspinul să-mi asculţi?
2 Doamne-Dumnezeul meu, ziua toată am strigat
Şi Tu nu m-ai auzit! Ba şi noaptea m-am rugat
Şi tot nu m-am liniştit!

3 Dar Tu, Doamne, Sfânt Tu eşti şi-ntru sfinţi Te odihneşti,
Şi ai fost mereu cu el, laudă lui Israel!
4 Că-ntru Tine-aveau nădejde toţi părinţii în trecut
Şi-ntru Tine-având nădejde, izbăvire le-ai făcut!
5 Către Tine au strigat şi ei toţi erau scăpaţi
Şi având nădejdea-n Tine, nu erau ei ruşinaţi!
6 Însă eu nu mai sunt om, ci-s un vierme fără preţ,
Pentru oameni o ocară şi poporului dispreţ.
7 Toţi câţi văd a mea făptură râd şi mă batjocoresc
Şi mă strâmbă toţi din buze; clătinând din cap grăiesc:
8 «Îşi avea nădejdea-n Domnul, izbăvească-L de socoate!
Şi de-i este Lui plăcut, mântuiască-L dacă poate!»
9 Din al maicii mele pântec la lumină m-ai adus;
De la sânul maicii mele Tu nădejdea-n mine-ai pus!
10 Când eram la sânul mamei, pază Tu mi-ai fost mereu,
Căci din pântecele mamei Tu eşti Dumnezeul meu!
11 De aceea, Doamne, Doamne, că necazul este-aproape,
Nu Te depărta de mine, că nu-i nimeni să mă scape!
12 Iată m-au împresurat şi năvală dau avan
Tauri mulţi, fără de număr, graşii tauri din Vasan.
13 Şi asupra mea deschis-au gura lor precum o fiară,
Ca şi leul groaznic care, sugrumându-şi prada, zbiară.
14 Şi eu, iată, ca o apă ce se varsă m-am făcut,
Şi-ale mele oase toate s-au desprins, s-au desfăcut.
15 Inima mi s-a făcut ca şi ceara în văpaie
Şi în mine se topeşte, cu-ale mele măruntaie.
16 Ca un hârb uscat de lut a mea vlagă s-a făcut,
Şi-a mea limbă-n cerul gurii stă lipită ca la morţi,
Că m-ai pogorât de-acuma în ţărâna tristei sorţi.
17 Ca o haită de câini răi ei cu toţii mă-nconjoară
Şi toţi cei nelegiuiţi ceată vin şi mă-mpresoară.
18 Ei cu cuie m-au străpuns şi la mâini şi la picioare
19 Şi-ale mele oase toate le-au făcut numărătoare,
Că priveau cu toţi la mine cu priviri iscoditoare;
20 Şi-mpărţind a mele haine între ei, în clipa morţii,
Mi-au luat apoi cămaşa aruncând pe dânsa sorţii.
21 Însă Tu nu sta departe, Domnul meu şi Dumnezeu!
Ci, Tăria mea, Tu vino, vino-n ajutorul meu!

22 Izbăveşte-a mea viaţă şi de sabie o scapă
Şi în ghiara-atâtor câini al meu suflet să nu-ncapă!
23 Din a leului cumplită gură Tu mă scoate, Doamne,
Şi degrab mă izbăveşte din a taurilor coarne!
24 Că la fraţii mei voi spune şi vesti-voi al Tău Nume
Şi în toată adunarea, lăudându-Te voi spune:
25 «Câţi vă-nfricoşaţi de Domnul, laudele lui cântaţi
Şi tot neamul din Iacov, slava-n lume I-o strigaţi!
26 Iară toată seminţia, cei ce vin din Israel,
Vă înfricoşaţi de Dânsul, având teamă toţi de El!
27 Că El nu nesocoteşte ruga celui umilit,
Nici nu trece cu vederea pe acel ce-i asuprit;
Şi nici Faţa nu şi-o întoarce, când acela-I spune plânsul,
Ci degrabă îl ascultă, când el strigă către Dânsul!»
28 Tu eşti lauda mea, Doamne, şi în mare adunare
Pururi eu Te-oi lăuda, Tu, nădejdea mea cea mare!
Şi-mplini-voi juruinţa şi-al Tău Nume am să-L chem
Înaintea celor care de-a Ta slavă ei se tem!
29 Vor mânca atunci săracii şi vor fi mereu sătui
Şi vor lăuda pe Domnul şi preasfânt Numele Lui!
Şi acei ce-L vor pe Domnul şi-L tot caută de zor,
Ei vor fi în veci de veci vii cu inimile lor!
30 Şi aminte-şi vor aduce şi la Domnul au să vină
Toate marginile lumii, ca să vadă-a Lui lumină;
Şi oricare seminţie din oricare naţiune
Vor veni supuşi la Domnul şi-I vor face-nchinăciune!
31 Că a Lui e-mpărăţia fără margini şi hotare
Şi El este Domn de-a pururi peste neamuri şi popoare!
32 Vor mânca toţi graşii lumii, toţi cei mari de pe pământ,
Şi-or veni ca să se-nchine şi ei Domnului Preasfânt;
Şi cădea-vor înainte-I cei ce fi-vor iar ţărână,
Toţi acei ce-a lor viaţă nu mai pot ca să şi-o ţină!
33 Şi o-ntreagă seminţie Domnului o să-I slujească,
Şi la cei ce-or fi să vină despre Domnu-o să vorbească.
34 Vor veni şi vor vesti la toţi cei ce se vor naşte
Despre toată-a Lui dreptate şi ei toţi o vor cunoaşte
Şi vor face cunoscut tot ce Domnul a făcut!

PSALMUL 22
David

1 Domnul este-al meu păstor, bun păstor ce mă iubeşte
Şi astfel mă păstoreşte, că nimica nu-mi lipseşte!
2 Că-n poieni umbroase, bune, El mă duce la păşune
Şi la ape limpezi, reci, El mă-ndrumă pe poteci.
3 Şi cu Numele Său Sfânt sufletul mi-l întăreşte,
Şi pe căile dreptăţii El mă tot povăţuieşte.
4 Şi de-aş merge-n umbra morţii şi-aş umbla pe neagra-i vale,
Eu de rele nu m-aş teme căci am paza vrerii Tale.
5 Iar de-ar fi să merg pe-alături, să nu calc după-a Ta vrere,
Varga Ta ca şi toiagul îmi sunt, Doamne, mângâiere.
6 Faţă de ai mei vrăjmaşi Tu-mi găteşti aleasă masă;
Capul Tu cu mir mi-l ungi şi-mi dai cupa plină, rasă!
7 În a mea viaţă, Doamne, mila Ta să mă păzească,
Şi în toate-a mele zile fă ca ea să mă-nsoţească!
Şi-n a Domnului meu Casă, Dumnezeule ceresc,
Zile multe, fără număr, fă ca eu să vieţuiesc!

PSALMUL 23
David

1 Al Domnului e tot pământul, cu tot pe el ce se găseşte
Şi lumea-ntreagă e a Lui şi tot ce-ntr-însa locuieşte.
2 Că El l-a pus pe temelii şi l-a făcut să stea pe mări,
Şi l-a brăzdat cu-atâtea râuri ce vin şi curg în depărtări.

3 Şi cine oare va urca la Domnu-n muntele cel sfânt?
Şi cine oare va putea ca să rămână-n locu-I sfânt?

4 Acel cu mâini nevinovate şi inima mereu curată;
Acel ce-n sufletul său bun n-a stat minciuna niciodată
Şi n-a jurat cu vicleşug, să-nşele pe vecin vreodată!
5 Acela binecuvântare lua-va de la Domnul Său
Şi de la Dumnezeu dreptate, Acel ce-l mântuie de rău.
6 Acela-i neamul celor buni, ce caută pe Dumnezeu,
Pe Dumnezeul lui Iacov să-I vadă Faţa Lui mereu.

7 - Porţi veşnice, vă ridicaţi cu pragurile voastre sus,
Să intre Împăratul Slavei, că biruinţă ne-a adus!

8 - Şi cine-i Împăratul Slavei, ce-mpărăţeşte peste voi?
9 - E Domnul tare şi puternic, e Domnul tare în război!
10 - Porţi veşnice, vă ridicaţi cu pragurile voastre sus,
Să intre Împăratul Slavei, că biruinţă ne-a adus!

11 - Şi cine-i Împăratul Slavei, ca slava Lui să I-o socot?
12 - E Domnul nostru Savaot, ce-mpărăţeşte peste tot!

CATISMA IV

PSALMUL 24
David

1 Către Tine, Doamne, Doamne, înalţ sufletu-mi mereu,
Căci în Tine-mi pun nădejdea, Doamne, Dumnezeul meu!
Fă ca-n veac să n-am ruşine pentru-a mea credinţă-n Tine,
Nici vrăjmaşii mei să râdă şi să-şi bată joc de mine!
2 Să nu fie ruşinaţi cei ce-şi pun nădejdea-n Tine,
Ci vicleniii mei vrăjmaşi, ei să fie de ruşine!
3 Ale Tale căi curate mi le-arată, Doamne-n viaţă,
Şi cărările-Ţi prea drepte, Tu întruna mă învaţă.
4 Şi-adevărul Tău mă-nvaţă şi la el mă du mereu,
Că Tu eşti calea dreaptă, Doamne, şi Mântuitorul meu,
Şi-ntru Tine-mi pun nădejdea, că-mi eşti Domn şi Dumnezeu!
5 Adu-Ţi Doamne-aminte, adă de-a Ta mare bunătate
Şi de mila Ta cea mare, Tu cel Sfânt, aminte-Ţi adă,
Calea spre adevăr mi-o-ndreaptă şi mă-nvaţă-a Ta dreptate,
Că de veacuri ele sunt şi nicicând n-o să mai cadă.
6 Ale mele tinereţe cu păcatele făcute,
Şi-ale mele greşeli toate câte mi-s necunoscute,
Nu le pomeni, Tu Doamne, ci cu bunătatea-Ţi mare,
Pomeneşte-mă pe mine, Tu Cel plin de îndurare!
7 Domnul este bun şi drept şi El lumea drept conduce,
Şi la păcătoşi le-arată pe ce cale să apuce.
8 Pe cei blânzi către dreptate El i-ndeamnă să s-abată
Şi-ale Sale căi curate celor ce-s smeriţi le-arată.
9 Ale Domnului căi toate, milă sunt şi sunt dreptate
Şi aşa le au aceia ce au numai bunătate,
Că păzesc aşezământul şi-ale Lui porunci curate.
10 Pentru numele Tău, Doamne, pentru marea-Ţi îndurare,
Tot păcatul Tu mi-l iartă, că păcatul meu e mare!
11 Cine este omul care, el de Domnul său se teme?
Domnu-aceluia i-arată calea Sa în orice vreme!
12 Sufletul acelui om va trăi în fericire
Şi urmaşii lui avea-vor tot pământul moştenire.

13 Celor ce se tem de Domnul şi-i primesc învăţământul,
El le spune-a Sale taine şi-i învaţă-aşezământul!
14 Ochii mei privesc spre Domnul şi spre El mă-ndrept mereu,
Căci El scapă de capcane şi de laţ piciorul meu.
15 Caută spre mine Doamne, şi de mine Tu ai milă,
Că-s atât de părăsit şi mi-i starea-aşa umilă!
16 Că a inimii-ntristare şi mai mult s-a înmulţit!
Din necaz mă scoate, Doamne, cât eu încă n-am pierit!
17 Vezi a mea amărăciune! Vezi-mi marea supărare
Şi păcatelor ce am dă-le, Bunule, iertare!
18 Vezi-mi, Doamne, şi vrăjmaşii cât de mulţi ei s-au făcut!
Vezi şi ura lor nedreaptă cât de mare a crescut!
19 Sufletul mi-l mântuieşte şi sub paza Ta mă ţine,
Să nu fiu eu ruşinat, că mi-am pus nădejdea-n Tine!
20 Curăţia şi dreptatea pururi să mă ocrotească,
Căci în Tine-mi pun nădejdea şi pot să mă mântuiască!
21 Dumnezeule, m-ascultă cu-a Ta mare bunătate
Şi pe Israel îl scapă de necazurile-i toate!

PSALMUL 25
David

1 Fă-mi Tu, Doamne, judecată, că nevinovat eu sînt
Şi nicicând n-oi şovăi cu nădejdea-n Domnul Sfânt!
2 Caută şi mă încearcă, Doamne, Tu mă cercetează;
Inima, ca şi rărunchii, prin foc viu mi le probează!
3 C-a Ta milă ochii mei o văd pururi înainte,
Iară sfântu-Ţi adevăr, El îmi dă învăţăminte!
4 Eu cu mincinoşii oameni niciodată nu am stat
Şi cu cei ce sunt vicleni împreună n-am umblat;
5 Căci pe cei vicleni şi răi i-a urât inima mea
Şi cu cei necredincioşi la un loc nu voi şedea!
6 Întru nevinovăţie mâinile-oi spăla întruna
Şi aproape de altaru-Ţi, fi-voi Doamne-ntotdeauna,
7 Ca să spun cu voce-naltă laudele Tale toate
Şi să povestesc şi toate faptele-Ţi preaminunate.
8 Frumuseţea Casei Tale a mea inimă-o iubeşte
Şi iubesc şi locul unde slava Ta sălăşluieşte!

9 Al meu suflet nu-l lua, cu cei păcătoşi nu-l stânge
Şi viaţa nu mi-o pierde cu acei ce varsă sânge,
10 Care au mereu pe mâini fapta cea nelegiuită,
Iară dreapta lor o au plină pururea de mită.
11 Însă eu de-a pururi umblu întru nevinovăţie:
Izbăveşte-mă Tu, Doamne! Mila Ta spre mine fie!
12 Căci piciorul meu păşeşte numai dreaptă calea Ta
Şi-ntru adunări eu, Doamne, Te voi binecuvânta!

PSALMUL 26
David

1 Domnul este-a mea lumină şi tot El mi-I mântuirea!
Şi de cine eu m-aş teme? Cum mi-aş pierde oare firea?
2 Domnu-mi este-apărătorul! Viaţa El mi-o protejează!
Cum să-mi fie frică oare? Cine mă înfricoşează?
3 Dac-ar năvăli cei răi împotrivă-mi ca să stea
Şi potrivnicii, duşmanii, să mănânce carnea mea,
Tocmai ei ,vrăjmaşii mei, ce au răul ca un vad,
Ei se-mpiedică şi cad!
4 Şi-o oştire de-ar veni împotrivă-mi să s-aşeze,
Pe-a mea inimă nicicând ea n-o să mi-o-nfricoşeze!
5 Chiar război de s-ar stârni, când în joc mi-i siguranţa,
De nimica nu m-aş teme, căci în Domnul mi-i speranţa!
6 Eu un lucru de la Domnul l-am cerut şi-l cer întruna:
În a Domnului meu Casă vreau să fiu întotdeauna!
7 Slava Domnului s-o văd şi mirat să o contemplu
Şi ca să mă minunez de splendoarea Sa din Templu!
8 Căci la vreme de strâmtoare, Cortul Său m-a ocroti
Şi în locul cel mai tainic, El în cort m-a tăinui
Şi din taina Lui adâncă El mă va-nălţa pe stâncă!
9 Şi-nălţând atuncea capul peste toţi vrăjmaşii mei,
În locaşul Său jertfi-voi, trâmbiţând s-audă ei
Şi pe Domnu-L voi cânta şi pe El L-oi lăuda!
10 Auzi, Doamne, glasul meu că strigarea mea e multă!
Miluieşte-mă Tu, Doamne, şi degrabă mă ascultă!
11 A mea inimă îmi spune astfel ca din partea Ta:
«Faţa Mea s-o cauţi!» – Doamne, Faţa Ta voi căuta!

12 Nu-Ți ascunde Fața, Doamne, nu Ți-o-ntoarce de la mine!
Nici pe robul Tău să-l lepezi, cu mânie, de la Tine!
13 Ajutorul meu eşti, Doamne, nu mă părăsi la greu!
Nici să nu mă laşi, căci Tu eşti Mântuitorul meu!
14 Tatăl meu şi maica mea, când ei doi m-au părăsit
Atunci Domnul cu-a Sa grijă m-a luat şi m-a primit!
15 Doamne-nvață-mă să ştiu ale Tale căi curate
Şi cărările dreptății fă să-mi fie luminate,
Ca astfel vrăjmaşii mei ruşinați să fie ei!
16 Nu mă da să fiu în voia celor răi, cei păcătoşi,
Că ei contra mea se scoală toți ca martori mincinoşi
Şi asupra mea s-abate suflul lor de răutate!
17 O, cât sunt de-ncredințat, că bun, Doamne, ai să fii
Ca să-Ți văd eu bunătatea în pământul celor vii!
18 Da! Aşteaptă ajutorul de la Domnul şi fii tare!
Inima ți-o-mbărbătează, că la Domnul ai scăpare!

PSALMUL 27
David

1 Către Tine, Doamne, strig, către Tine, stânca mea!
Nu lăsa să n-am răspuns! Doamne, Doamne, nu tăcea!
Că Tu dacă nu-mi răspunzi, de n-aud al Tău cuvânt,
Mă asemăn celor care se pogoară în mormânt!
2 Doamne-ascultă-mi rugăciunea, glasul meu când el cuvântă,
Când ridic a mele mâini spre Biserica Ta sfântă!
3 Cu cei răi, necredincioşi, nu mă pune şi socoate,
Nici să nu mă pierzi cu-aceia ce lucrează nedreptate!
4 Căci aproapelui, de pace ei vorbesc întotdeauna,
Iar în inimi le mocnesc răutatea şi minciuna.
5 Dă-le, Doamne, după fapte, după inima-nrăită!
6 După lucrul mâinii lor dă-le plată cuvenită!
7 Că spre-a Domnului lucrare n-au luat de loc aminte,
Nici spre faptele-minuni ale mâinilor Lui sfinte.
8 Şi de-aceea, iată Domnul, El pe toți îi va călca
Şi pe dânşii niciodată, El nu-i va mai ridica!
9 Binecuvântat să fie Domnul meu şi Dumnezeu,
C-a mea rugă a primit-o, ascultând El glasul meu!

10 Domnul este-a mea putere şi tot El apărătorul:
Inima-mi în El se-ncrede, că mi-a dat tot ajutorul!
Şi-acum inima mea saltă şi eu parcă-ntineresc
Şi cântând de bucurie, lăudându-L Îl slăvesc!
11 Pentru-al Său popor tărie Domnul este şi-apărare,
Iară unsului Său este o cetate de scăpare.
12 Mântuieşte, scapă, Doamne, pe poporul Tău ales
Şi Îţi binecuvintează moştenirea ce-ai ales!
Păstoreşte-o ca pe turmă la păşuni şi ape reci
Şi mereu o sprijineşte cu-a Ta grijă-n veci de veci!

PSALMUL 28
David

1 Daţi-I Domnului mărire! Cinste daţi-I Lui mereu!
Daţi-I slavă Lui toţi fiii şi cinstiţi pe Dumnezeu!
2 Slavă Numelui Său daţi-I! Numelui ce ne-nspăimântă
Şi-nchinaţi-vă-nainte-I, în Biserica Lui sfântă!

3 *Glasul Domnului* răsună peste apele întinse;
Dumnezeul slavei tună peste ape necuprinse!
4 *Glasul Domnului*-I puternic şi răsună cu tărie!
Glasul Domnului din slavă este plin de măreţie!
5 *Glasul Domnului* sfărâmă cedrii falnici din Liban
6 Şi îi face ca să sară ca viţeii cei de-un an;
Iar Libanul și Hermonul, ce se-nalță pân' la cer,
El îi face ca să sară ca doi pui de rinocer!
7 *Glasul Domnului* aruncă flacără de foc încins
8 Şi El zguduie Cadeşul cu pustiul lui întins!
9 *Glasul Domnului* răsună pe sub bolta cea cerească
Şi-al cerboaicelor plin pântec îl dezleagă ca să nască!
Glasul Domnului despoaie toţi copacii din dumbravă
Şi-n Locaşul Său cel sfânt totul strigă: Slavă! Slavă!

10 Domnul, El a revărsat tot potopul pe pământ;
Domnu-n veci va fi-mpărat, stând pe tronul Său cel sfânt!
11 Domnul pe poporul Său preaputernic El îl face!
Domnul binecuvintează pe poporul Său cu pace!

PSALMUL 29
David

1 Preaslăvi-Te-voi eu, Doamne, că din nou m-ai ridicat
Şi să-şi râdă ei de mine, pe vrăjmaşi nu i-ai lăsat!
2 Doamne, Dumnezeul meu, am strigat mereu spre Tine
Şi acum m-ai vindecat, că privit-ai către mine.
3 Sufletul mi-ai scos din iad, că era ca el să moară
Şi m-ai despărţit de-aceia, care-n groapă se pogoară.
4 Lăudaţi-L toţi pe Domnul, cuvioşii toţi măriţi-L
Şi-al Lui Nume Sfânt şi Mare, voi cu toţii preamăriţi-L!
5 Că mânia-I ţine-o clipă – bunătatea-I toată viaţa:
Dacă seara vine plânsul, bucuria-i dimineaţa!

6 Fericit fiind ziceam: «Nu voi da nicicând de greu,
Că Tu, Doamne, ai fost bun, întărind muntele meu!»
7 Dar Tu Faţa Ţi-ai întors-o şi-atunci eu m-am tulburat
8 Şi strigând la Tine, Doamne, eu pe Domnul L-am rugat:
9 «Ce folos avea-vei, Doamne, că Tu vrei ca eu să mor?
Al meu sânge să mi-l verşi şi-n mormânt să mă pogor?
Va putea ţărâna oare, să Te laude vreodată
Şi-adevărul Tău să-l spună, să-l vestească-n lumea toată?
10 Mă ascultă, Doamne-acuma şi de mine Tu ai milă!
Vin-ajută-mă şi-ascultă rugăciunea mea umilă!»

11 Şi-atunci, Doamne, prefăcut-ai plânsul meu în bucurie
Şi rupându-mi sacu-ndată, m-ai încins cu veselie!
12 De aceea al meu suflet Te va lăuda mereu
Şi nicicând nu va tăcea, că m-ai mântuit la greu;
Ci Te-oi lăuda de-a pururi, Doamne, Dumnezeul meu!

PSALMUL 30
David

1 Doamne-n Tine-mi pun nădejdea, nu mă ruşina vreodată,
Ci cu sfânta Ta dreptate, izbăveşte-mă îndată!
2 Pleacă mie-a Ta ureche şi îmi dă ajutorare!
Fă-Te stâncă de-apărare şi cetate de scăpare!

3 Că Tu eşti a mea putere şi scăparea mea Tu eşti!
Pentru Numele Tău, Doamne, Tu să mă călăuzeşti!
4 Scoate-mă din cursa care de vrăjmaşi mi-a fost întinsă
Că Tu eşti a mea tărie şi-apărare neînvinsă!
5 În a Tale mâini, prea sfinte, duhul mi-l încredinţez,
Că Tu mă vei mântui, căci în Tine, Doamne, crez!
Că Tu eşti cu-adevărat Dumnezeu adevărat!
6 Eu pe cei ce se lipesc şi-n deşerţii idoli cred,
I-am urât, căci eu în Domnul Dumnezeul meu mă-ncred.
7 Veseleşte-mă Tu, Doamne, dă-mi cu mila-Ţi bucurii,
Că Tu vezi a mea-ntristare şi necazul meu îl ştii.
8 Să nu laşi să cad în mâna celor care-mi sunt vrăjmaşi,
Ci-n loc larg şi desfătat îndreptează ai mei paşi!
9 Ai de mine milă, Doamne, c-am ajuns la strâmtorare!
Faţa, sufletul şi trupu-mi s-au topit de întristare!
10 Viaţa-mi în dureri se stinge şi toţi anii mi-s suspine
Şi slăbită mi-i puterea, oasele-s uscate-n mine.
11 Din pricina celor care mă urăsc fără temei,
Am ajuns o grea povară pentru toţi vecinii mei;
Şi pe cei ce-i am ca prieteni, i-a prins groaza şi pe ei.
12 Când mă văd trecând pe uliţi, fug la fel ca de-un ciumat
Şi din inimi ca un mort am fost scos şi-am fost uitat,
C-am ajuns şi sunt la fel ca şi hârbul lepădat.
13 Când aud a lor ocară mă cuprinde-o groază mare,
Căci s-adună laolaltă şi ţin sfat să mă omoare.
14 Dar în Tine, Doamne, cred şi de-aceea zic mereu,
Eu ce-n Tine mă încred: Tu eşti Dumnezel meu!
15 Mâna Ta mă ţine, Doamne, şi-a Ta mână-mi poartă sorţii:
Scapă-mă de toţi vrăjmaşii, care-mi poartă gândul morţii!
16 Faţa Ta spre robul Tău, fă ca ea să strălucească
Şi-ndurarea Ta cea mare fă ca să mă mântuiască!
17 Să nu fiu eu ruşinat, Doamne, că Te chem pe Tine,
Ci cei răi, necredincioşi, ei să fie de ruşine
Şi ca morţii s-amuţească şi-n mormânt să locuiască!
18 Mute fie acele buze ce vorbesc cu viclenie
Şi acuză pe cel drept cu dispreţ şi cu trufie!

19 Cât de mari şi multe-s, Doamne, bunătățile-Ți divine,
Ce le ai şi le păstrezi celor ce se tem de Tine
Şi pe care-n fața lumii, ca pe cel mai mare bine,
Le-ai gătit ca o răsplată, celor ce se-ncred în Tine!
20 Căci în taina Feții Tale, pentru cei ce-i prigonesc,
Tu i-ascunzi şi-i ocroteşti şi în Cortu-Ți îi păzeşti,
Contra limbilor viclene ce mereu îi clevetesc.
21 Binecuvântat să fie Domnul că mi-a arătat
Mila Sa ca o cetate întărită minunat!
22 Căci eu zis-am în necazul ce-mi făceau atunci cei răi:
«Lepădat am fost departe, Doamne, de la ochii Tăi!»
23 Însă Tu ai ascultat glasul rugăciunii mele,
Când strigat-am către Tine în acele zile grele!
24 Voi ce sunteți cuvioşi, voi pe Domnul să-L iubiți,
Căci acei ce-s credincioşi, ei de Domnul sunt păziți,
Iar cei mândri sunt de Domnul cu asprime pedepsiți!
25 Îndrăzniți, aveți curaj, cei ce-n Domnu-aveți speranța!
Inima v-o-mbărbătați, căci la Domnu-i siguranța!

PSALMUL 31
David

1 Fericit e-acela cărui relele îi sunt iertate
Şi îi sunt acoperite şi mulțime de păcate!
2 Fericit e omul cărui, Domnul său păcatu-i lasă
Şi în duhu-i viclenia nu îşi face a ei casă!
3 Câtă vreme eu tăcut-am, c-am ținut ascuns păcatul,
Oasele mi se topeau şi mă sfâşia oftatul;
4 C-a Ta mână – ziua-noaptea –m-apăsa ca o povară
Şi-a mea vlagă se uscase ca de arşița de vară.
5 Şi-atunci eu păcatul meu l-am spus tot lui Dumnezeu
Şi greşeala ce făcusem, n-am ascuns-o-n sânul meu.
6 Căci mi-am zis: «Mărturisi-voi Domnului greşeala mea!»
Şi Tu-ndată-ai dat în lături, ridicându-mi vina grea.
7 Şi de-aceea credinciosul, el pe Tine să Te cheme
Şi rugându-se el Ție şi la potrivită vreme,
Chiar potop de s-ar porni, pe el nu-l va potopi!

8 Tu, liman de mântuire pentru mine-ai fost şi eşti
Şi la vreme de necaz Tu mereu mă izbăveşti;
Şi cântări de mântuire faci ca-n juru-mi să răsune
Şi cu marea Ta iubire glasul Tău aşa îmi spune:
9 «Îţi voi da înţelepciune şi Eu sfaturi îţi voi da;
Calea ca să mergi pe dânsa, pururi Ţi-o voi arăta
Şi mereu voi fi cu ochii aţintiţi asupra ta!»
10 Să nu fiţi fără de minte, cum e calul şi catârul,
Ce cu frâu şi cu zăbală, de-i struneşti, îţi fac hatârul!
11 Multe rele şi bătăi pe cel rău îl împresoară,
Însă cel ce speră-n Domnul, mila Lui îl înconjoară!
12 Bucuraţi-vă în Domnul, voi cei drepţi din lumea toată!
Şi strigaţi de bucurie cei cu inima curată!

CATISMA V

PSALMUL 32
David

1 Bucurați-vă de Domnul, drepților ce faceți bine!
Laude ca să aducă, drepților li se cuvine!
2 Lăudați cu toți pe Domnul! Faceți harfele să sune!
Şi-n psaltire lăudați-L, care are zece strune!
3 Şi-I cântați cântare nouă, cântec nou de bucurie,
Să răsune glasul vostru cu strigări de veselie!
4 Că e drept al Său cuvânt, că e Domnul drept şi sfânt
Şi-ale Lui lucrări cu toate-s după sfântul Său cuvânt!
5 El iubeşte judecata şi dreptatea o iubeşte
Şi pământului Său Domnul toată mila-i dăruieşte!
6 Domnul cu cuvântul Său făcu cerul plin de stele
Şi cu duhul gurii Sale întăritu-le-a pe ele!
7 La un loc a strâns grămadă apele întinsei mări
Şi-n adâncuri apa-i strânsă şi-i depusă în cămări.
8 Să se teamă tot pământul şi de Domnul aibă frică
Şi toți oamenii din lume, ei nimic să nu mai zică,
Ci-nainte-I stând cu toții, ei să tremure de frică!
9 Căci a zis şi s-a făcut, că-I sunt toate cu putință
Şi ce El a poruncit, toate au luat ființă!
10 Ale neamurilor gânduri, Domnul toate le întoarnă
Şi-ale neamurilor sfaturi, El le schimbă şi răstoarnă,
11 Iară Domnu-n veci rămâne şi El planuri câte are
Şi-ale inimii Lui gânduri dăinuiesc fără-ncetare!
12 Fericit e neamul care Domnu-i este Dumnezeu
Şi-i ales de moştenire pentru Dumnezeul său!
13 Că din ceruri El priveşte şi din ceruri Domnul vede
Pe toți fiii omenirii fiecare unde şede.
14 Din locaşul Său priveşte, din locaşul Său cel sfânt,
Peste toți locuitorii de pe-ntregul Său pământ!
15 El făcut-a cu-a Sa mână inimile tuturor
Şi pătrunde şi cunoaşte chiar şi gândul faptei lor!
16 Nu se mântuie un rege prin oştirea sa cea mare,
Nici viteazul prin mulțimea voiniciei care-o are!

17 Se înşală cine crede în a calului putere,
Căci puterea lui cea multă nu-i aduce mângâiere!
18 Iată, Domnul cu-ai Săi ochi, El de toate ţine seamă
Şi pe toţi El îi priveşte, care au de Domnul teamă
Şi spre cei ce cu nădejde bunătatea Lui o cheamă;
19 Ca să-i scape de la moarte, sufletul să-l mântuiască
Şi la foamete când fi-va, minunat El să-i hrănească!
20 Sufletele noastre-n Domnul au nădejdea şi-ajutorul,
Că El este scutul nostru şi El e izbăvitorul.
21 Ale noastre inimi pururi se vor veseli de Dânsul
Şi-ntru Numele Său sfânt, vom avea nădejde-ntr-Însul!
22 Fie, Doamne, mila Ta şi asupra noastr-o ţine,
Tot aşa precum şi noi am avut nădejde-n Tine!

PSALMUL 33
David

1 Binecuvânta-voi pururi, cu-al meu glas pe Domnul meu!
Gura mea mereu va spune laude lui Dumnezeu!
2 Pentru sufletul meu Domnul este lauda-i firească:
Să audă toţi cei blânzi şi toţi să se veselească!
3 Preamăriţi pe Domnul meu toţi cu mine dimpreună
Şi-al Său Nume să-L slăvim, Lăudându-l împreună!
4 Că am căutat pe Domnul şi degrab m-a auzit:
Din necazurile toate El m-a scos, m-a izbăvit!
5 Vă întoarceţi către Domnul şi-ţi avea mereu lumină,
Şi ruşinea-n faţa voastră niciodată n-o să vină!
6 Dacă vreun nenorocit la El strigă să-l asculte,
Domnu-ndată-l mântuieşte din necazurile-i multe!
7 Celor ce se tem de Domnul, îngerul le vine aproape
Şi le stă mereu de pază, de necazuri ca să-i scape.
8 Să gustaţi şi să vedeţi! Domnul nostru bun El este!
Fericit e omul care întru El nădăjduieşte!
9 Temeţi-vă, sfinţi, de Domnul, cei ce-aveţi credinţă-ntr-Însul,
Că nimic nu le lipseşte celor ce se tem de Dânsul!
10 Sărăci-vor toţi bogaţii şi ei toţi vor flămânzi,
Iar pe Domnul cine-L cată binele nu-i va lipsi!

11 Veniți, fiilor, veniți! Şi să-mi dați toți ascultare:
Că eu frica cea de Domnul vreau să-nvăț pe fiecare!
12 De vrea omul să trăiască şi să ducă viață bună,
13 Limba-i rău să nu grăiască şi nici buzele-i minciună!
14 El de rău să se ferească şi ce-i bine să lucreze,
Pacea să o cate pururi şi pe ea s-o tot urmeze!
15 Domnul ochii Îşi îndreaptă şi spre drepți El ia aminte
Şi urechile-I ascultă rugăciunea lor fierbinte;
16 Iară fața Lui şi-o-ntoarce, de cei răi nu vrea să ştie,
Căci nu vrea ca pomenirea pe pământ să le mai fie!
17 Când cei drepți la Domnul strigă să le deie ajutor,
El i-ascultă şi îi scapă din necazurile lor.
18 Domnul este-aproape celor ce-s cu inima plecată
Şi pe cei cu duh smerit, El i-ajută ca un tată!
19 Drepții au necazuri multe şi e greu a le socoate,
Dar din toate-i izbăveşte şi din toate Domnu-i scoate!
20 Celor drepți, de către Domnul, orice os este păzit,
Ca nici unul dintre ele să n-ajungă a fi zdrobit.
21 Pe cel plin de răutate, răutatea-i îl doboară,
Iar pe drept cine-l urăşte, plata nu-i va fi uşoară!
22 Mântui-va Domnul pururi pe toți robii Săi iubiți
Şi toți cei ce speră-ntr-Însul, n-or să fie osândiți!

PSALMUL 34
David

1 Judecată fă Tu, Doamne, celor ce-mi fac strâmbătate
Şi război fă celor care vor cu mine a se bate!
2 Sabia apuc-o-ndată şi cu scutul Te-narmează
Şi Te scoală şi mi-ajută! De vrăjmaşi Tu mă salvează!
3 Tinde-Ți lancea Ta în calea celor care-mi vor pieirea
Şi zi sufletului meu: «Eu de-acum ți-s mântuirea!»
4 Ruşinați şi-nfrânți să fie cei ce vor ca eu să mor,
Şi roşească şi să fugă cei ce răul ei mi-l vor!
5 Şi să fie ei ca pleava, ce de vânt e spulberată,
Iar al Domnului un înger să-i vâneze şi să-i bată!
6 Pe o cale-ntunecată îngerul să-i urmărească
Şi pe-o cale-alunecoasă îngerul să-i fugărească!

7 Căci ei fără de pricină curse-n cale mi-au întins
Şi o groapă au săpat, ca-ntru dânsa să fiu prins.
8 Vie peste ei pieirea, fără veste să-i cuprindă
Şi în cursa ce mi-au pus-o, ei într-însa să se prindă
Şi în ea cu toţii cadă, ca pieirea să şi-o vadă!
9 Bucura-se-va atuncea sufletu-mi de fericire
Şi m-oi veseli de Domnul că mi-a dat El mântuire!
10 Toate oasele-mi vor zice: Doamne, cine este oare
Ca să fie ca şi Tine şi să-Ţi aibă-asemănare?
Că Tu mântui pe cel slab şi îl scapi de cel mai tare
Şi pe cel sărac de-acela care-i fură ce mai are!
11 Ei asupra mea se scoală şi nedrept mărturisesc
Şi de cele ce nu ştiu, c-am făcut, mă-nvinuiesc.
12 Pentru binele făcut ei tot rău îmi fac mereu!
Şi cu-atâta pribegie plătesc sufletului meu!
13 Iară eu, când ei boleau, cu un sac mă îmbrăcam,
Cu post aspru mă smeream şi în sine mă rugam!
14 Ca la prieten, ca la frate, mult bine le făceam!…
Şi îngrijorat în sine, făr-să ţin de mine seama,
Mă purtam plecat cu capul, parc-aş fi jelit pe mama!
15 Iar când eu m-am poticnit, ei atât s-au bucurat
Şi cu toţii împreună, pe ascuns s-au adunat:
Că s-au strâns cu toţi grămadă, ca mereu să mă hulească
Şi nu ştiu din ce pricină, nu sfârşeau să clevetească!
16 Cu cei răi, cu cei ce-s trântori, ei mereu mă tot bârfesc
Şi asupra mea porniţi, toţi cu dinţii lor scrâşnesc.
17 Până când răbda-vei, Doamne? Până când răbda-vei toate?
Scapă sufletul meu, Doamne, de-a lor mare răutate!
Şi păzeşte-a mea viaţă! Scapă-mă de ei!
Scapă sufletul meu, Doamne, de la puii cei de lei!
18 Că în mare adunare pururi slavă Îţi voi da
Şi-n mulţimea fără număr, eu mereu Te-oi lăuda!
19 Să nu biruie asupră-mi toţi viclenii mei vrăjmaşi,
Nici să-şi facă semn cu ochii toţi nedrepţii mei pizmaşi!
20 Căci nicicând ei nu gândesc, nici grăiesc cuvânt de pace,
Ci în inimile lor răutatea planuri face!
21 Larg ei gura şi-au deschis-o şi-mpotrivă-mi murmurând,
Zic cu toţii: «Bine! Bine! Las-că vom vedea-n curând!»

22 Vezi-i, Doamne! Nu-i răbda! Că nu vor să facă bine!
Doamne, nu Te-ndepărta! Nu Te-ndepărta de mine!
23 Scoală, Doamne, şi m-ajută! Scapă-mă de-atâtea rele!
Că Tu, Doamne-ai fost şi-mi eşti reazimul dreptăţii mele!
24 Doamne, Dumnezeul meu, judecă-mă, fă-mi dreptate!
Să nu biruie vrăjmaşii şi să-mi facă nedreptate!
25 Nici să zică-n a lor inimi: «S-a făcut cum am dorit!»
Nici să spună între dânşii: «L-am răpus, l-am înghiţit!»
26 Cu ruşine şi ocară toţi să fie-acoperiţi,
Cei ce-mi văd nenorocirea şi-s aşa de fericiţi!
Şi acei ce se ridică contra mea precum o fiară,
Ei cu toţii să se-mbrace cu ruşine şi ocară!
27 Iar acei ce bine-mi vor, pururi să se veselească
Şi cu mare bucurie, ei într-una să rostească:
«Slavă dăm lui Dumnezeu, Cel ce mântuie de rău
Şi de-a pururi dăruieşte pace pentru robul Său!»
28 Atunci limba mea dreptatea-Ţi pururi o va cuvânta
Şi-a Ta laudă, cu limba-mi, toată ziua voi cânta!

PSALMUL 35
David

1 Necredinţa celui rău spune sufletului meu,
Că în sinea sa nu are frica cea de Dumnezeu.
2 Şi el singur s-amăgeşte şi în ochii săi se-nşeală,
Când el zice, că urăşte orice rău, orice greşeală.
3 Ale gurii lui cuvinte sunt de viclenie pline,
Căci nu vrea să înţeleagă ca să facă şi el bine!
4 Cât stă-n pat la rău gândeşte, cu priceperea-i îngustă;
Calcă numai pe căi strâmbe şi de rău nu se dezgustă.
5 Doamne, adevărul Tău pân-la nouri se întinde
Şi-a Ta milă-i pân-la ceruri şi pe toate le cuprinde!
6 Iar dreptatea Ta e, Doamne, cât e muntele de mare
Şi-ale Tale judecăţi cât adâncul cel de mare,
Că pe oameni şi-animale Tu le ţii pe fiecare!
7 O, ce mare-i mila Ta, Dumnezeule ceresc!
Că-i ca umbra unor aripi ce pe lume-o adumbresc
Şi sub aripile Tale oamenii s-adăpostesc!

8 Din belşugul Casei Tale se hrăneşte orişicine,
Şi-i adăpi pe toţi din râul bunătăţilor divine.
9 Că la Tine e izvorul şi-a vieţii origină;
În lumina Ta divină vom vedea mereu lumină!
10 Tinde mila Ta spre-aceia ce Te ştiu şi Te aşteaptă
Şi dreptatea-Ţi dă-o celor, ce au inima cea dreaptă!
11 Să nu-mi deie cu piciorul cel ce-i mândru, nu mă-mpingă,
Nici cu mâna-i păcătosul vreodată să m-atingă!
12 Ci să cadă toţi aceia ce fărădelege fac,
De tot să se prăbuşească şi să nu se scoale-n veac!

PSALMUL 36
David

1 Nu te-ntrece cu cei răi în a face răutăţi,
Nici gelos să fii pe-aceia ce lucrează nedreptăţi!
2 Căci curând vor fi cosiţi ca şi iarba care-i verde
Şi ca orice buruiană vesteji-se-vor şi pierde!
3 Tu fă bine şi nădejdea să ţi-o pui în Domnul Sfânt
Şi păzeşte adevărul cât trăieşti pe-acest pământ!
4 Fericirea ta s-o cauţi numa-n Domnul Dumnezeu
Şi-ale inimii dorinţe El le va-mplini mereu!
5 Căile vieţii tale Domnului le-ncredinţează
Şi încrede-te într-Însul, că e Cel ce te-ndrumează!
6 Că va face să lucească-a ta dreptate ca o rază,
Iară dreptul tău va fi cum e soarele-n amiază!
7 Domnului să-i fii supus şi în El nădăjduieşte
Şi să nu râvneşti la omul care-n toate izbuteşte,
Omului ce-n tot ce face, plin de viclenie este!
8 Părăseşte, lasă toate şi iuţimea şi mânia!
Nu râvni să faci vreun rău, ci păstrează-ţi omenia!
9 Căci vor fi stârpiţi de tot păcătoşii toţi câţi sînt
Iar acei ce speră-n Domnul, ei trăi-vor pe pământ!
10 N-o să treacă multă vreme şi cel rău nu va mai fi;
Căuta-vei locul lui, însă nu-l vei mai găsi!
11 Iar cei blânzi vor fi aleşi şi vor moşteni pământul
Şi o pace-mbelşugată le va umple simţământul!

12 Contra celui drept tot rele cel necredincios gândeşte
Şi-mpotriva lui într-una, el cu dinții tot scrâşneşte.
13 Dar de dânsul Domnul ştie, că de Domnul nu se teme
Şi de dânsul Domnul râde, căci veni-va şi-a lui vreme!
14 Scosu-şi-au necredincioşii sabia şi-ntins-au arcul,
Ca prin ele să doboare şi smeritul şi săracul,
Şi să junghie în piept pe neprihănit şi drept!
15 Dar intra-va-n a lor inimi sabia până la sânge,
Iară arcurile lor se vor rupe, se vor frânge!
16 Mult mai bun este puținul celui drept şi credincios;
Decât multă bogăție care-o are-un păcătos!
17 Căci zdrobi-se-va de-ndată brațul celor păcătoşi,
Domnul însă întăreşte pe cei drepți, pe credincioşi;
18 Căci cunoaşte Domnul viața celor care-s fără pată,
Şi-a lor bună moştenire n-o să piară niciodată!
19 Ei la vreme de necaz n-o să fie ruşinați
Şi la foamete, când fi-va, vor fi toți îndestulați!
20 Iar cei păcătoşi pieri-vor , nemairămânând nici unul
Şi ai Domnului vrăjmaşi s-or topi până la unul,
Ca grăsimea cea de miei şi-or pieri cum piere fumul!
21 Păcătosul se-mprumută şi-napoi nu mai plăteşte,
Iară dreptu-i plin de milă şi la toți el dăruieşte!
22 Celor binecuvântați, Domnul le va da pământul,
Iar cei blestemați de Dânsul, se vor duce precum vântul!
23 Domnul îndreptează paşii celui drept, pe care-i face
Şi cărarea care-o calcă, pururi Domnului Îi place!
24 S-ar putea să poticnească, însă drept o să rămână,
Căci îl sprijineşte Domnul şi-l susține cu-a Sa mână.
25 Am fost tânăr şi-acum iată, că-s de-acum îmbătrânit,
Că mi-s oasele bătrâne,
Dar pe drept eu niciodată n-am văzut că-i părăsit,
Nici urmaşii cerşind pâine!
26 Dreptul dă întotdeauna şi de toți el milă are
Şi urmaşii câți îi are, toți au binecuvântare!
27 Cu cei răi să nu te-asameni şi pe unde-o fi să treci,
Numai binele să-l sameni şi vei dăinui în veci!

28 Că de-a pururi Domnul ține și dreptatea o iubește
Și pe cei ce-s credincioși, El nicicând nu-i părăsește;
Că-s mereu sub paza Lui și pe toți îi ocrotește,
Iar sămânța celor răi El pe veci o nimicește!
29 Drepții-n veci vor moșteni ca un drept al lor pământul
Și pe el vor locui și-și vor face-așezământul!
30 Gura dreptului grăiește pururea înțelepciune,
Și cu limba lui dreptatea el într-una o tot spune,
31 Căci în inima lui are Legea Domnului oricând
Și de-aceea pașii lui nu vor șovăi nicicând.
32 Cel nelegiuit pândește pe cel drept ca să-l omoare,
33 Însă Domnul nu lăsa-va ca acela să-l doboare
Și nici nu-l va osândi, judecat când el va fi!
34 Tu nădejdea pune-o-n Domnul și-a Lui cale s-o păzești,
Că El te va înălța, socotind că vrednic ești
Ca pământul tu să-l ai ca un drept de moștenire
Și cu ochii tăi să vezi și a răilor pieire!
35 În puterea Lui cea mare l-am văzut pe păcătos,
Întinzându-se asemeni unui arbore fălos,
36 Dar când iarăși am trecut, iată nu l-am mai văzut,
Și nici locul unde-a fost, eu nu l-am mai cunoscut!
37 Caută la omul drept și la cel ce n-are pată,
Căci ei au ca moștenire pacea cea netulburată!
38 Iar cei răi vor fi stârpiți, vor pieri cu toți de-ndată,
Căci pieirea pentru dânșii este plata ce li-i dată!
39 Mântuirea celor drepți de la Domnul pururi vine,
Căci la vreme de necaz El îi scapă și-i susține.
40 Și tot Domnul îi ajută, c-ajutorul e la Dânsul
Și îi scapă de cei răi, căci și-au pus nădejdea-ntr-Însul!

CATISMA VI

PSALMUL 37
David

1 Doamne, nu mă pedepsi în mânia Ta cea mare
Şi-n năpraznica-Ţi urgie nicidecum nu-mi da certare!
2 C-ale Tale iuţi săgeţi s-au înfipt adânc în mine
Şi-a Ta mână greu m-apasă, că sfârşitul parcă-mi vine!
3 Că de când Te-ai mâniat n-am în trupu-mi sănătate,
Şi nici oasele-mi n-au pace pentru-a mele mari păcate!
4 Căci a mele răutăţi covârşit-au capul meu
Şi le port ca o povară şi m-apasă-atât de greu!
5 Rănile pe trup miroasă, iar din ele, că sunt mii,
Curg puroaie din pricina marii mele nebunii.
6 Gârbovitu-m-am de tot şi-am slăbit atât de tare,
Iară ziua-ntreagă umblu apăsat de întristare.
7 Şalele mi-s toate pline de arsuri şi gem din greu
Şi nimica sănătos nu mai este-n trupul meu.
8 Am rămas fără putere, istovit peste măsură
Şi a inimii durere o răcneşte a mea gură.
9 Înaintea Ta sunt, Doamne, toate-a mele vii dorinţi
Şi nu-Ţi sunt deloc ascunse nici a mele suferinţi.
10 Inima-mi abia mai bate şi puterile-s puţine
Şi a ochilor lumină, nici aceasta nu-i cu mine.
11 Prietenii şi cunoscuţii stau de-a mele răni departe,
Iar a mele rude toate m-au lăsat şi stau deoparte!
12 Cei ce vor a mea suflare peste tot ei curse-mi pun;
Cei ce-mi vor nenorocirea, clevetiri de mine spun
Şi-mpotrivă-mi toată ziua, rele uneltind, s-adun.
13 Însă eu precum un surd n-aud ce-i îndeamnă ura
Şi-s la fel precum un mut care nu-şi deschide gura;
14 C-am ajuns ca omul care are-auzul nepătruns
Şi pe buze el nu are niciodată vreun răspuns.
15 Dar la Tine, Doamne, Doamne, mi-i nădejdea mea mereu,
Că Tu mă vei auzi, Doamne, Dumnezeul meu!
16 Căci mi-am zis: «Nu izbutească toţi cei ce mă duşmănesc,
Căci de-alunecă picioru-mi, ei-nainte-mi se fălesc!»

17 Iată, sunt de-acuma gata şi aproape mi-i căderea
Şi-naintea mea eu văd pururea numai durerea.
18 Că-mi cunosc fărădelegea, că e grea ca un ilău
Şi de tot păcatul meu mie-mi pare-atât de rău!
19 Dar vrăjmaşi-mi huzuresc şi-s cu mult mai tari ca mine
Şi toți cei ce pe nedrept mă urăsc, le merge bine
Şi-s aşa de mulți la număr, că nu pot ca să-i mai număr!
20 Cei ce mă plătesc cu rău pentru binele făcut,
Mă bârfesc, căci bunătatea mie pururi mi-a plăcut!
21 Doamne, nu mă părăsi! Doamne, Dumnezeul meu,
Nu Te depărta de mine, că spre Tine strig mereu!
22 Te grăbeşte, vino-ndată, ca să-mi dai tot ajutorul!
Dumnezeule, ajută-mi, că Tu-mi eşti Mântuitorul!

PSALMUL 38
David

1 Zis-am mie: «Voi veghea peste toate-a mele căi,
Ca să nu greşesc cu limba, din pricina celor răi!
2 Gurii mele frâu voi pune şi voi fi fără cuvinte
Şi nimica nu voi spune, cât cel rău mi-a sta-nainte!»
3 Şi-am fost mut şi am tăcut şi nici binele făcut
Eu nu l-am mai pomenit; dar durerea mi-a crescut!
4 Şi în sinea mea atuncea inima mi s-a aprins,
Iară cugetul din mine s-a făcut ca focu-ncins
Şi-nceput-am să vorbesc şi cu limba să grăiesc:
5 «Spune-mi, Doamne-al meu sfârşit, spune-mi zilele pe număr,
Ca să ştiu care mi-i veacul ce va fi să-l duc pe umăr?»
6 Iată, Doamne, Tu mi-ai dat zile doar de azi pe mâine
Şi mi-i veacul o nimica înaintea Ta, Stăpâne;
7 Că-i curat deşertăciune orice om care trăieşte!
8 Că el trece ca şi umbra şi-n zadar se tot trudeşte!
9 Că trudeşte ca şi robul şi pe soare şi pe lună
Şi comori îngrămădeşte şi nu ştie cui le-adună!
10 Şi-acum, Doamne, ce să fac? Ce mai pot ca să aştept?
Căci la Tine mi-i nădejdea, că Tu eşti şi bun şi drept!

11 Izbăveşte-mă de toate ale mele fărdelegi,
Că eu, Doamne, am călcat ale Tale sfinte Legi
Şi nu am nimica bun!
Şi mă rog la Tine iară: nu mă face de ocară,
Ca să-mi râdă cel nebun!
12 Căci eu gura n-oi deschide şi-nainte-Ţi nu am grai,
Că Tu eşti Acela care toate-acestea mi le dai!
13 Ale Tale mari bătăi de la mine le abate,
Că eu pier sub greutatea mâinii Tale ce mă bate!
14 Că pe om de-l pedepseşti cu mustrări pentru păcat,
Piere frumuseţea-i toată, ca de molie mâncat!
15 Şi de-i piere frumuseţea, el de tot se urâţeşte,
Că-i curat deşertăciune orice om care trăieşte!
16 Doamne-ascultă-mi rugăciunea şi urechea-Ţi să se plece
Şi-ale mele lacrimi, Doamne, cu vederea nu le trece!
17 Că-naintea Feţii Tale am ajuns ca un străin,
Şi ca toţi părinţii mei, un nemernic pelerin!
18 De la mine-abate-Ţi ochii, să răsuflu cât sunt viu,
Înainte de-a mă duce, ca eu viu să nu mai fiu!

PSALMUL 39
David

1 Aşteptând cu nerăbdare, eu pe Domnul L-am rugat
Şi cu multă bunătate El spre mine s-a plecat.
2 Auzit-a rugăciunea şi m-a scos, m-a tras-napoi
Şi din groapa nimicirii şi din balta cu noroi.
3 Şi o stâncă sub picioare El mi-a pus, să am temei,
Şi-a-ntărit pe totdeauna slăbănogii paşii mei.
4 Iar pe buze El mi-a pus un imn nou ca eu să-l cânt,
Imn de laudă spre slava Dumnezeului Preasfânt.
5 Şi vedea-vor mulţi aceasta şi cu toţii se vor teme
Şi nădejdea lor în Domnul şi-o vor pune-n orice vreme.
6 Fericit e omul care speră-n Domnu-ntotdeauna
Şi n-aleargă la cei mândri şi la cei ce spun minciuna!
7 Multe ai făcut Tu, Doamne, Dumnezeul meu Cel Mare!
Cine Ţie în minuni va avea asemănare?
Şi în grija pentru noi cine are-aşa purtare?

8 Aş vrea mult ca să le spun şi la toţi să le vestesc,
Dar sunt toate-aşa de multe, că nu-i chip să le rostesc!
9 N-ai vrut jertfe şi prinoase, de tot arderi n-ai voit,
Şi nici jertfe de păcat, ci pe mine m-ai dorit,
Că străpunsu-mi-ai urechea, ca să-Ţi fiu pe veci robit!
10 Şi-atunci zis-am: «Iată viu!» Căci pe sulul cărţii scrie
Astfel pentru mine: «Doamne, vreau ca voia Ta să fie,
Căci în inima mea, Doamne, Legea Ta mi-i temelie!»

11 Eu în mare adunare am vestit a Ta dreptate,
Că n-am strâns a mele buze şi Tu ştii acestea toate!
12 Şi în inima-mi dreptatea n-am ţinut-o la-ndosire,
Ci-am vestit tot adevăru-Ţi şi-a Ta sfântă mântuire!
13 Şi nici n-am ascuns mulţimii adevărul Tău cel sfânt
Şi nici mila Ta cea mare ce-o reverşi pe-acest pământ.
14 Să nu-mi ţii departe, Doamne, mila Ta dumnezeiască;
Bunătatea şi adevăru-Ţi pururea să mă păzească!
15 Că necazuri fără număr m-au împresurat de tot,
Şi de-atâtea fărdelegi, nici să văd eu nu mai pot.
16 Decât perii de pe cap mult mai multe am păcate
Şi a inimii tărie e de-acum pe terminate.

17 Izbăveşte-mă Tu, Doamne, şi mă scapă de la greu!
Vino, Doamne, vino grabnic, vino-n ajutorul meu!
18 Umiliţi cu toţii fie şi cu toţii să roşească,
Cei ce caută mereu al meu suflet să-l răpească!
19 Cei ce răul ei mi-l vor din ocară nu mai iasă,
20 Şi-n ruşine să se-mbrace, cei ce-mi zic tot: «Lasă! Lasă!»
21 Iar acei ce-Ţi cată, Doamne, Faţa Ta s-o tot privească,
Să se bucure de-a pururi şi toţi să se veselească!
Şi acei care iubesc mântuirea Ta mereu,
Pururea cu toţii zică: «Slavă dăm lui Dumnezeu!»
22 Sunt sărac şi necăjit! Dumnezeule, pe Tine
Te-am rugat şi iar Te rog, grijă Tu să ai de mine!
23 Că Tu-mi eşti tot ajutorul, ce mă mântuie la greu!
Să nu zăboveşti, Stăpâne, Doamne, Dumnezeul meu!

PSALMUL 40
David

1 Fericit e omul care de săraci el grijă poartă,
Că-n nenorocire Domnul apăra-va a lui soartă!
2 Că păzi-l-va pe el Domnul şi-n viaţă îl va ţine
Şi-i va da şi fericire pe pământ, să-i fie bine;
Iar când l-or urî vrăjmaşii, cu sârg Domnu-l va susţine!
3 La dureri pe patul lui ajuta-l-va pe el Domnul,
Şi-i va primeni şi patul, ca plăcut să-i fie somnul!
4 Şi de-aceea zis-am: «Doamne, mila Ta spre mine fie
Şi-al meu suflet să mi-l vindeci că eu greu greşit-am Ţie!
5 Că vrăjmaşii mă grăiesc ca pe cel mai rău din lume»:
«Când va fi să moară oare? Când pieri-va al său nume?»
6 Şi de vin ca să mă vadă, toţi făţarnicii grăiesc
Şi minciuni adună-n inimi şi când ies, răstălmăcesc.
7 Iar pe cei ce-mi poartă ură, împotrivă-mi sfătuind
Şi urzind tot planuri rele, îi auzi mereu vorbind:
8 «Un vânt rău să vină-asupră-i, să-i aducă grele boale,
Ca la pat bolnav să cadă şi în veci să nu se scoale.»
9 Chiar şi omul păcii mele, cel în care m-am bazat
Şi-şi mânca cu mine pâinea, chiar şi-acela m-a trădat,
Că-mpotriva mea călcâiul el acum şi-a ridicat!
10 Însă Tu ai milă, Doamne, şi mă scoală şi mă ţine
Şi răsplată le voi da, după cum li se cuvine.
11 Din aceasta voi cunoaşte că iubeşti pe robul Tău:
De n-o birui vrăjmaşul, ca să-mi poată face rău;
12 Şi de-o fi ca-n neprihană Tu mereu să mă păzeşti
Şi-naintea Feţii Tale veşnic Tu să mă-ntăreşti!
13 Binecuvântat să fie Dumnezeu şi Lui mă-nchin,
Cel ce-n veci lui Israel Domn îi este. Amin! Amin!

PSALMUL 41
Al fiilor lui Core

I

1 Cum doreşte cerbul, Doamne, apa rece de izvor,
Aşa sufletului meu, lui de Tine-i este dor!
2 Însetat e al meu suflet după viul Dumnezeu!
Când putea-voi merge oare, să văd Fața Lui mereu?
3 Lacrimile, ziua-noaptea, hrană-mi sunt şi curg pârău,
Când mă-ntreabă toți întruna: «Unde-i Dumnezeul tău?»
4 Sufletul mi se sfârşeşte, când îmi amintesc mereu
Cum mergeam cu-ntreg poporul la Casa lui Dumnezu;
5 Când mă-nconjura mulțimea în cântări de-atâtea ori
Şi-n strigări de bucurie, prăznuind în sărbători!
6 *Pentru ce să fii mâhnit, suflete, de ce oftezi?*
Tu te-ncrede-n Dumnezeu şi în El mereu să crezi,
Că eu, iar Îl voi slăvi şi-L voi preamări mereu,
Căci îmi este mântuirea şi e Dumnezeul meu!

II

7 Sufletu-mi tânjeşte, Doamne, când gândesc la Tine iar,
Din pământu-nstrăinării cu Iordanul ca hotar
Şi cu muntele Hermon şi cu muntele Mițar.
8 Ca o apă ce se-nalță şi cu zgomot apoi cade,
Când un val pe altu-l cheamă prin tumultul de cascade,
Astfel, valurile Tale, încărcate cu necazuri,
M-au călcat şi-n urmă iarăşi au venit alte talazuri!...
9 Cu-a Sa milă ziua toată, Domnul, El mă ocroteşte
Şi de laudă cântare, noaptea, gura mea-I rosteşte,
Că eu rugă-nalț mereu, către Domnul Dumnezeu!
10 Zic de-aceea către Domnul, ce mă sprijină la greu:
Pentru ce mă dai uitării, ca mâhnit să merg mereu
Şi ocări să-mi zvârlă-n față orişicând vrăjmaşul meu?
11 Că se frânge totu-n mine când aud cuvântul său
Şi mă tot batjocoreşte: «Unde-i Dumnezeul tău?»
12 *Pentru ce să fii mâhnit, suflete, de ce oftezi?*
Tu te-ncrede-n Dumnezeu şi în El mereu să crezi,
Că eu iar Îl voi slăvi şi-L voi preamări mereu,
Căci îmi este mântuirea şi e Dumnezeul meu!

PSALMUL 42
Al fiilor lui Core

1 Judecată fă-mi Tu, Doamne, şi întruna mă păzeşte
Şi de cel necredincios Tu dreptatea-mi ocroteşte,
Că e neamul celor care, nu mai au credinţă-n piept!
Izbăveşte-mă de omul cel viclean şi cel nedrept!
2 Că Tu eşti tăria mea, Doamne Dumnezeul meu!
Pentru ce mă dai în lături, ca mâhnit să merg mereu,
Şi ocări să-mi zvârle-n faţă orişicând vrăjmaşul meu?
3 Ci trimite-a Ta lumină şi-adevărul Tău cel sfânt,
Ca să mă povăţuiască cât eu fi-voi pe pământ:
Să mă ducă la Locaşu-Ţi de pe muntele Tău sfânt!
4 La altarul Tău să intru, la altar la Dumnezeu,
Bucuria bucuriei ce mă bucură mereu!
Şi Te-oi lăuda cu harfa, Doamne, Dumnezeul meu!
5 *Pentru ce să fii mâhnit, suflete, de ce oftezi?*
Tu te-ncrede-n Dumnezeu şi în El mereu să crezi,
Că eu iar Îl voi slăvi şi-L voi preamări mereu,
Căci îmi este mântuirea şi e Dumnezeul meu!

PSALMUL 43
Psalm didactic Al fiilor lui Core

1 Doamne, cu urechea noastră, noi de toate-am auzit,
Ceea ce părinţii noştri, ei mereu ne-au povestit.
2 Ce făcut-ai Tu cu dânşii, toate câte le-ai făcut,
Fapte mari din timpuri vechi, ce de mult s-au petrecut.
3 Mâna Ta pierdut-a neamuri, ca pe ei să-i răsădeşti
Şi-ai distrus popoare multe, ca pe ei să-i răspândeşti.
4 Nu prin sabie ei ţara au putut s-o dobândească
Şi nici braţul lor pe dânşii a putut să-i mântuiască,
5 Ci-al Tău braţ şi a Ta dreaptă toate-acestea le-au plinit
Şi lumina Feţii Tale, că Tu bine le-ai voit!
6 Doamne şi-mpăratul meu, Tu mereu acelaşi eşti!
Dă porunca Ta îndată, pe Iacov să-l izbăveşti!
7 Căci cu Tine vom învinge şi vom doborî vrăjmaşii
Şi cu Numele Tău, Doamne, vom călca pe toţi pizmaşii!

8 Că nu arcul care-l am, el mi-i reazămul nădejdii
Şi nici sabia mea poate să mă scape de primejdii,
9 Ci doar Tu ne izbăveşti de vrăjmaşii ce-i avem
Şi ruşine-i faci să aibă când urâţi de ei suntem.
10 Noi cu Dumnezeul nostru pururea ne lăudăm
Şi Preasfântului Său Nume slavă pururea Îi dăm!...

11 Dar acum ne-ai lepădat şi nu vrei să ne cunoşti,
Căci nu vrei de noi să ştii şi să mergi cu-a noastre oşti.
12 Că lăsat-ai ca vrăjmaşii mereu să ne fugărească
Şi acei ce ne urăsc, tot ce-avem să jefuiască.
13 Şi ne-ai dat ca nişte oi să ne aibe de mâncare,
Şi suntem împrăştiaţi peste tot printre popoare.
14 C-ai vândut poporul Tău, fără ca să ţii la preţ
Şi l-ai dat fără câştig, ca din ură şi dispreţ!
15 Pentru toţi vecinii noştri ne-ai făcut să fim de-ocară
Şi batjocură şi râs pentru cei ce ne-nconjoară.
16 Pentru neamuri pildă suntem şi de rău ne pomenesc,
Iar popoarele cu toate dau din cap, când ne privesc.
17 Zilnic întâlnesc ocara, ce ne-o spun mereu vrăjmaşii
Şi batjocuri întâlnesc care ni le spun pizmaşii.
18 Când pe cale mă-ntâlnesc cu vrăjmaşii-mi pierd curajul,
Căci m-acoperă ruşinea şi-mi roşeşte tot obrazul…

19 Toate-acestea le-am primit şi cu greu ne-au apăsat
Şi noi tot nu Te-am uitat şi nici Legea-Ţi n-am călcat.
20 Inima nu ni s-a-ntors ca să cate alte căi
Şi nici calea-Ţi n-am lăsat-o părăsind noi paşii Tăi,
21 Când în ţara lor şacalii ne-au trecut prin ascuţiş
Şi din umbra neagră-a morţii ne-ai făcut acoperiş!
22 Dac-am fi uitat pe Domnul şi-al Său Nume sfânt, divin,
Şi-am fi-ntins a noastre mâini spre un Dumnezeu străin,
23 Nu ar fi văzut aceasta Dumnezeu ce ne priveşte,
Care ştie orice taină şi ce inima gândeşte?…
24 Dar noi zilnic suferim pentru Tine junghiere
Şi suntem de toţi priviţi drept ca oi pentru tăiere!...

25 Scoală, Doamne! De ce dormi? Mila Ta spre noi s-o pleci!
Ne arată îndurarea-Ţi, cu vedera nu ne treci;
Scoală, Doamne, şi ne scapă! Nu ne lepăda pe veci!
26 Pentru ce ascuns-ai Faţa şi nu vrei să Te mai uiţi?
Şi de ce necazul nostru şi-mpilarea ni le uiţi?
27 Că ni-i sufletul de-acuma în ţărână aruncat,
Iară trupul ni-i totuna cu pământul cel călcat!
28 Scoală, Doamne, şi ne-ajută şi ne mântuie de rău!
Izbăveşte-ne Tu, Doamne, pentru sfânt Numele Tău!

PSALMUL 44
Al fiilor lui Core

1 Inima de vorbe bune freamătă şi este plină,
Că un imn pentru-mpăratul va să scoată la lumină.
2 Fie-mi limba dar ca pana unui scriitor dibaci,
Ca-mpăratului să-i spună, cu dulceaţă, vorbe dragi:
3 «Mult mai mult eşti mai frumos ca oricare dintre oameni
Şi nici unui dintre dânşii, Tu nu suferi să te-asameni!
Pe-ale Tale buze harul s-a turnat cu bogăţie,
Că Te-a binecuvântat Dumnezeu pentru vecie!
4 Preaputernice, pe coapsa-Ţi a Ta sabie Ţi-o-ncinge:
Frumuseţea Ta-i şi slava-Ţi, care nimeni nu Ţi-o-nvinge!
5 Te înalţă şi sporeşte şi-ntru slava Ta domneşte
Peste adevăr, blândeţă, peste marea Ta dreptate,
Şi-a Ta dreaptă străluci-va, făcând fapte minunate.
6 Ale Tale iuţi săgeţi ascuţite sunt şi bune:
Neamuri multe vei învinge şi pe toate le-i supune;
Şi-a-mpăratului vrăjmaşi, ce tot vor să se răzbune,
Vei străpunge a lor inimi şi pe toţi îi vei răpune!

7 Dumnezeule, e veşnic tronul Tău pe care stai
Şi ca sceptru-mpărătesc Tu dreptatea-n mână ai!
8 Tu dreptatea ai iubit-o şi urât-ai răutatea,
Dumnezeule, de-aceea, ca să ai Tu plinătatea,
Dumnezeul Tău Te-a uns, mult mai mult şi mult mai bine,
Cu uleiul bucuriei decât toţi cei unşi ca Tine!

9 Şi-ale Tale haine toate sunt din plin înmiresmate,
Căci aloea, smirna, mirul din belşug Ţi-au fost turnate!
10 În palatele-Ţi de fildeş, unde Tu împărăţeşti,
Cânturi vesele răsună, ca Tu să Te-nveseleşti!
11 Fiicele de regi vestiţi , din familii mari regale,
Stau, spre-aleasă-Ţi desfătare, între prietenele Tale;
Iar mireasa-mpărătească, îmbrăcată numa-n fir,
Stă de-a dreapta-mpodobită tot cu aur de Ofir.

12 Pleacă-a ta ureche, fiică, şi-acum vezi că eşti aleasă:
Uită pe poporul tău şi-a părintelui tău casă!
13 Că poftit-a Împăratul frumuseţea ta divină;
El e Domnul tău de-acuma: înaintea Lui te-nchină!
14 Fiica Tirului cu daruri va cinsti a Ta onoare,
Iar mai marii din popor vor râvni a Ta favoare!
15 Fiica de-mpărat îşi are în palat al său tezaur,
Iar veşmântul de pe dânsa e ţesut cu fir de aur!
16 În veşmânt bogat brodat la-mpăratul se va duce
Şi în urma ei fecioare-nsoţitoare-o vor conduce.
17 Vor intra-n palat cu toate, în alai de veselie
Şi vor merge la-mpăratul în cântări de bucurie.
18 Toţi copiii tăi lua-vor locul bunilor părinţi
Şi-i vei pune să domnească pe pământ ca nişte prinţi!
19 Neam de neam vor preamări pretutindeni al Tău nume
Şi popoarele de-a pururi Te vor lăuda în lume!»

PSALMUL 45
Al fiilor lui Core

1 Dumnezeu ne e scăparea şi puterea şi-ajutorul,
Căci la vreme de primejdii El ne e sprijinitorul!
2 De aceea nu ne-om teme, chiar de s-ar clăti pământul
Şi-nclinându-se chiar munţii şi-ar afla în mări mormântul!
3 Şi chiar apele cu toate de-ar mugi şi-ar spumega
Şi cu valuri furioase munţii toţi i-ar clătina!
4 Pe-a lui Dumnezeu cetate curs de apă-o-nveseleşte,
Unde-i sfânt locaşu-n care Cel Preaînalt sălăşluieşte!

5 Dumnezeu în ea se află şi de-aceea-i neclintită,
Căci din zorii dimineţii ea-i de Dumnezeu păzită.
6 Neamurile se frământă, statele cu toate tremură
Glasul Lui când El cuvântă, iar pământul se cutremură.
7 *Domnul oştilor puternic, El ne dă tot ajutorul!*
Dumnezeul lui Iacov, El ne e sprijinitorul!

8 Hai, veniţi şi să vedeţi, fapta Domnului Preasfânt,
Pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ!
9 Că războaiele-a curmat pân-la margini de pământ
Şi duşmanii noştri iată, ei de-acuma nu mai sînt!
El de tot sfărmat-a arcul, iară lancea a fost ruptă
Şi le-a ars de tot în foc toate carele de luptă;
10 Şi-a grăit: «Să vă opriţi şi aflaţi acum că Eu
Sunt al vostru Dumnezeu,
Preaputernic şi Preasfânt,
Care sunt slăvit de neamuri şi de-ntregul Meu pământ!»
11 *Domnul oştilor puternic, El ne dă tot ajutorul!*
Dumnezeul lui Iacov, El ne e sprijinitorul!

CATISMA VII

PSALMUL 46
Al fiilor lui Core

1 Bateți toți, plesniți din palme, ale lumii-ntregi popoare!
Şi cuprinşi de bucurie, faceți Domnului strigare!
2 Că înfricoşat e Domnul, Preaînaltul şi Preasfântul
Şi e mare şi puternic Împărat pe tot pământul.
3 El sub noi a pus popoare, neamuri multe ne-a supus,
Şi pe toate biruite sub picioare ni le-a pus.
4 Că aleasă moştenire Domnul, El ne-a hărăzit:
Toată slava lui Iacov, cel pe care l-a iubit.
5 În strigări de biruință Dumnezeu se suie-n slavă
Şi-n al trâmbițelor sunet merge El fără zăbavă.
6 Cântați toți lui Dumnezeu! Îl slăviți şi Îi cântați,
Că-i al nostru Împărat! Cântați toți şi-L lăudați!
7 Că e Domnul Dumnezeu Împărat a tot pământul:
O cântare înțeleaptă să vă fie la toți cântul!
8 Peste neamuri şi popoare Dumnezeu împărățeşte
Şi pe tronul Său cel sfânt Dumnezeu de-a pururi este!
9 Cei mai mari peste popoare s-au strâns toți din orice neam,
Cu poporul care-l are Dumnezeul lui Avraam.
Căci sunt ai lui Dumnezeu toți puternicii din lume,
Iară El e Preaînaltul şi-I stăpân pe orice nume!

PSALMUL 47
Al fiilor lui Core

1 Mare este Dumnezeu şi slăvit e pe pământ,
În a Domnului cetate, ce-i pe muntele cel sfânt!
2 Bucurie şi podoabă şi-nălțime minunată,
Peste tot şi-ntreg pământul muntele Sion s-arată!
3 Căci în partea cea de nord, unde aspru crivăț bate,
Marele-mpărat Îşi are neînvinsa Lui cetate;
4 Şi în toate-a ei palate Dumnezeu e cunoscut
Că o apără pe dânsa fără arme, fără scut!...

5 Că-mpărații ce voit-au pe cetate s-o supună,
Iată-i că s-au sfătuit şi venit-au împreună;
6 Dar văzând cum stă cetatea, că nu pot ca s-o distrugă,
I-a cuprins o frică mare şi-au luat-o toți la fugă.
7 Căci au fost cuprinşi de spaimă, că prăpădul îi va paşte
Şi dureri i-a apucat, ca femeia care naşte.
8 Şi-au pierit cu toți de-ndată, ca luați de vântul mare,
Care-a Tarsului corăbii, el le sfărâmă pe mare.
9 Ceea ce am auzit, însumi eu văzut-am tot,
În cetatea unde şade Domnul nostru Savaot!
În cetatea neînvinsă unde Domnul nostru este,
Dumnezeu pe-a Sa cetate, El pe veci o întăreşte!
10 În Locaşu-Ți, în mijlocu-i ne-amintim întotdeauna
Dumnezeule, de mila-Ți, ce-ai făcut cu noi întruna!
11 Căci ca Numele Tău Sfânt, Dumnezeule a toate,
Pân-la margini de pământ a Ta laudă străbate,
Că e plină a Ta dreaptă pururi numai de dreptate!
12 Să se bucure Sionul şi-a lui Iuda fiice toate,
De-ale Tale judecăți, Sfinte Doamne Împărate!
13 Să străbateți toți Sionul, zidurile-nconjurați-i
Şi-ntăririle ce are îndeaproape cercetați-i;
Şi-a lui turnuri numeroase să le numărați pe toate
Şi priviți şi admirați-i şi mulțimea de palate!
14 Ca să povestiți, să spuneți la tot neamul care vine,
Că acesta-i Dumnezeul ce mereu cu noi El ține;
Dumnezeu ce-n veci de veci de noi grijă o să poarte,
Că El fi-va pentru noi călăuză pân-la moarte!

PSALMUL 48
Al fiilor lui Core

1 Ascultați acum popoare, ce va fi să spun anume
Şi luați cu toți aminte, cei care trăiți în lume!
2 Cei de rând şi cei fruntaşi, care stați mereu-nainte,
Şi bogații şi săracii, să luați cu toți aminte!
3 Gura mea prin al ei rost va grăi cu-nțelepciune
Şi al inimii bun cuget cu pricepere va spune!

4 Căci la pilde-a mea ureche o voi apleca mereu
Şi în sunet de psaltire arăta-voi gândul meu!
5 Pentru ce să am eu teamă când necazul mă-mpresoară?
Când vrăjmaşii cu gând rău, ei cu toții mă-nconjoară?
6 Că-n puterea lor aceştia ei mereu se bizuiesc
Şi cu multa lor avere ei întruna se fălesc.
7 Însă nimeni de la moarte n-are cum avea scăpare,
Nici să dea lui Dumnezeu prețul de răscumpărare!
8 Că nu poți ca să răscumperi sufletul cu nici-o plată,
Că-i prea scumpă şi de-aceea nu se face niciodată;
9 Că nu-i nimenea să poată pururi viu ca să rămână,
Ca mormântul să nu-şi vadă, să n-ajungă iar țărână!
10 Fiecare însă vede că-nțelepții la fel mor,
Cum mor cei neînțelepți şi cum toți nebunii mor,
Lăsând altora la urmă toată bogăția lor!
11 Dar ei cred că locuința le e veşnică pe lume
Şi-a lor case dăinui-vor neam de neam şi n-or apune,
12 Ba şi țarinile lor le numesc cu al lor nume!
13 *Omu-n cinste fiind pus, n-a-nțeles a sa onoare*
Şi-i acum asemeni unor animale pieritoare!
14 Astfel este a lor cale! Calea celor fără minte
Şi aşa e soarta celor ce urmează-a lor cuvinte!
15 Toți ca nişte oi în iad vor fi duşi c-aşa li-i soarta,
Iar păstor care să-i pască vor avea de-a pururi moartea!
16 Şi a doua zi cei drepți peste ei vor pune pasul,
Că s-a dus a lor putere şi în iad îşi au popasul!
17 Al meu suflet însă Domnul de iad va să-l izbăvească
Şi având de mine grijă, El o să mă ocrotească!
18 Nu te teme deci când omul grabnic se îmbogățeşte
Şi comoara casei sale tot mai mult se înmulțeşte;
19 Căci când moare, el nimica nu va mai lua cu el,
Ci el lasă tot belşugul şi se duce singurel!
20 Şi măcar că-şi duce viața în plăcere şi-ncântări
Şi se laudă că-n viață are numai desfătări,
21 Tot se duce pân-la urmă dup-ai săi părinți în tină,
Care-n veac nu vor putea să mai vadă iar lumină!
22 *Omu-n cinste fiind pus, n-a-nțeles a sa onoare*
Şi-i acum asemeni unor animale pieritoare!

PSALMUL 49
Un psalm al lui Asaf

1 Domnul Dumnezeu grăi-va; El grăi-va şi va spune,
Când pământul tot chema-va,
De la soarele răsare, pân-la soarele apune.
2 Din Sion în care este frumuseţea-i minunată,
Dumnezeu va arăta slava Lui cea luminată.
De-acolo veni-va Domnul, nu tăcând de astă dată!
3 Înaintea Lui va merge fulger, foc mistuitor
Şi în juru-I o furtună, ca un vânt pustiitor!
4 El de sus chema-va cerul, iar de jos pământul tot,
Ca să judece poporul Domnul nostru Savaot!

5 «Adunaţi-Mi credincioşii – va grăi cu graiu-I sfânt –
Ce-au făcut prin jertfă sfântă, ei cu Mine legământ!»
6 Şi-atunci sfânta Lui dreptate o va tot vesti mereu,
Că acum judecătorul este Însuşi Dumnezeu!
7 «Tu, poporul Meu, ascultă (le va zice), că-ţi grăiesc!
Israele, ia aminte: contra ta mărturisesc!
8 Eu sunt Domnul Dumnezeu şi-S al vostru Dumnezeu!
Nu de jertfele ce-aduceţi te voi dojeni-n cuvinte,
C-ale tale de tot arderi Îmi sunt pururi înainte!
9 Dar nu vreau din a ta casă taurii să ţi-i primesc,
Nici din staulele tale ţapii tăi să ţi-i poftesc!
10 Căci a Mea e orice fiară ce stă-n codrii cei cărunţi,
Ca şi orice dobitoace ce-s cu miile prin munţi.
11 Şi sub ceruri tot ce zboară, toate cunoscute-Mi sînt,
Tot ce mişună prin iarbă, 'n apă, tot ce mişcă pe pământ!
12 Dac-ar fi să-Mi fie foame, ce ţi-aş spune ţie oare?
Nu! C-a Mea e-ntreaga lume şi cu tot ce-ntr-însa are!
13 Ce, mănânc Eu oare carnea taurilor ce-Mi jertfeşti?
Sau beau sânge de la ţapii, ce, jertfind, Mi-i dăruieşti?
14 Ci lui Dumnezeu tu adă-I jertfa laudei curate,
Şi-ale tale juruinţe Celui Preaînalt jurate!
15 Şi Mă cheamă la necaz şi Eu te voi izbăvi,
Iară Tu, ca mulţumire, mereu Mă vei preaslăvi!»

16 Iară celui care-i rău îi va zice Dumnezeu:
«Pentru ce vorbeşti întruna de a Mea învăţătură
Şi-a Mea Lege ce ţi-am dat-o, o tot porţi mereu prin gură?
17 Că doar tu urăşti mereu preacuratele-Mi porunci
Şi cuvintele ce-ţi spun, de la tine le arunci!
18 Că de te-ntâlneşti cu hoţul, te uneşti cu el îndată,
Şi urmând pe preacurvar, duci o viaţă desfrânată!
19 Buzele ţi le deschizi numai ca să cleveteşti
Şi cu limba vicleşuguri ştii mereu să împleteşti!
20 Stai la sfat şi împotriva fratelui mereu vorbeşti
Şi pe fiul mamei tale tu întruna-l cleveteşti!
21 Toate-acestea le-ai făcut, iară Eu am tot tăcut
Şi de-aceea, că-s ca tine, tu pe Mine M-ai crezut!
Însă nu-i aşa, căci Eu aspru te voi judeca
Şi-ale tale mari păcate le voi pune-n faţa ta!

22 Cei care-aţi uitat pe Domnul, să luaţi aminte dar,
Că Eu dacă vă distrug, vă sunt toate în zadar,
Neavând atunci pe nimeni să vă dea scăparea-n dar!
23 Cela ce-mi aduce pururi şi el laudă-Mi jertfeşte,
E acel ce-adevărat el pe Mine Mă cinsteşte.
24 Şi acel ce calea vieţii, el o va veghea mereu,
Va vedea el mântuirea, va vedea pe Dumnezeu!»

PSALMUL 50
Psalm de pocăinţă al lui David

1 Miluieşte-mă Tu, Doamne, după mila Ta cea mare
Şi a mea fărădelege şterge-o cu a Ta-ndurare!
2 De a mea fărădelege Tu mă iartă şi mă spală
Şi de tot mă curăţeşte de grozava mea greşală!
3 Că-mi cunosc fărădelegea şi o am mereu în minte
Şi păcatul meu cel greu îmi stă pururi înainte!
4 Că eu Ţie ţi-am greşit şi văzut-a ochiul Tău,
Că-naintea Feţii Tale am făcut ce este rău!
5 Şi de-aceea hotărârea-Ţi este dreaptă şi curată
Şi va fi o biruinţă a Ta sfântă judecată!

6 Iată că-n fărădelege fost-am, Doamne, conceput,
Şi-n mulţimea de păcate a mea maică m-a născut!
7 Dar Tu ţii la adevărul ce-i în inima curată;
Ale-nţelepciunii taine, toate, Doamne, mi le-arată!
8 Mă stropeşte cu isop şi curat din nou voi fi,
Şi mă spală şi mai mult decât neaua m-oi albi!
9 Dă-mi cuvânt de bucurie, dă-mi cuvânt de veselie,
Şi smerite-a mele oase vor sălta de bucurie!
10 Îţi întoarce a Ta Faţă că păcatele mi-s grele,
Şi de-a mele fărdelegi, curăţeşte-mă de ele!
11 Inimă curată-n Mine, Dumnezeule zideşte
Şi cu duhul drept, de-a pururi, Tu lăuntric mă-nnoieşte!
12 Nu mă lepăda nicicând de la sfântă Faţa Ta
Şi nici Duhul Tău cel Sfânt de la mine nu-L lua!

13 Bucuria mântuirii, iarăşi Tu mi-o dăruieşte,
Şi cu duh stăpânitor, Tu mereu mă întăreşte!
Iar cu duh de-a pururi drept, Tu-nlăuntru mă-nnoieşte!
14 Învăţa-voi pe cei răi ale Tale căi curate
Şi acei necredincioşi, s-or întoarce la dreptate!
15 Spală-mi vina cea de sânge, Doamne, Dumnezeul meu,
Că de-mi dai Tu mântuire şi îmi ştergi păcatul greu,
Limba mea de-a Ta-ndurare bucura-se-va mereu,
Iar dreptatea Ta cea sfântă ocroti-va duhul meu.
16 Îmi deschide-a mele buze, Doamne, şi voi cuvânta
Şi-a mea gură-ntotdeauna va vesti lauda Ta!
17 Că eu jertfă Ţi-aş fi dat, dar Tu jertfe nu voieşti;
Jertfa arderii de tot de la nimeni nu doreşti!
18 Că lui Dumnezeu Îi place duhul care se smereşte;
Inima umilă-nfrântă Dumnezeu n-o urgiseşte!
19 Fă Sionului Tău bine! Doamne, Tu-i binevoieşte!
Iarăşi fă-n Ierusalim zidurile de-i zideşte!
20 Şi-a dreptăţii jertfă-atunci Îţi va fi plăcută iar,
Ca şi arderea de tot şi prinoasele ca dar;
Şi viţei Îţi vor aduce şi-Ţi vor pune pe altar!

PSALMUL 51
David

1 Pentru ce te tot mândreşti, tu cel tare-n răutate?
Domnul, mila-I de la mine niciodată n-o abate!
2 Tu cu limba-ţi răutatea ştii întruna s-o urzeşti,
Că-i ca briciul de-ascuţită, tu vicleanule ce eşti!
3 Că mai mult ca bunătatea răul tu-l iubeşti întruna
Şi mai mult ca adevărul tu iubeşti mereu minciuna!
4 O, tu limbă-nşelătoare, limbă crudă şi vicleană,
Tot cuvinte pierzătoare tu iubeşti să ai ca hrană!
5 De aceea te va pierde Dumnezeu când nici nu ştii:
Apuca-te-va şi scoate, ca tu-n cort să nu mai fii
Şi-ţi va smulge rădăcina din pământul celor vii!
6 Vor vedea atuncea drepţii şi vor fi cuprinşi de frică
Şi râzând cu toţi de dânsul, între dânşii or să zică:
7 «Iată omul ce nădejdea nu-şi punea în Dumnezeu,
Ci-n mulţimea bogăţiei el nădăjduia mereu
Şi pe marea-i răutate el se bizuia la greu!»
8 Iar eu sunt măslinul verde în a Domnului meu Casă
Şi mă-ncred în mila Lui, căci în veci El nu mă lasă!
9 Pentru tot ce a făcut pururi Îl voi lăuda
Şi-ntru sfânt Numele Lui eu de-a pururi voi spera
Că e bun şi este sfânt pentru cei ce drepţi ei sînt!

PSALMUL 52
David

1 «Nu-i, nu este Dumnezeu!» zis-a cel nebun în sine;
2 Ci nu este printre oameni nimenea să facă bine!
Că toţi oamenii-s stricaţi şi vorbesc deşertăciuni
Şi cât stau pe faţa lumii, toţi fac numai urâciuni!
3 Dumnezeu din cer priveşte şi El caută mereu
Pe-nţeleptul dintre oameni care-L vrea pe Dumnezeu.
4 Dar ei toţi s-au abătut, om de treabă nu e unul
Şi nu face nimeni bine, nu mai face azi nici unul!

5 «Oare când vor înțelege şi vor vrea să ție-n seamă,
Toți acei nelegiuiți, ce pe Domnul ei nu-L cheamă
Şi poporul mi-l mănâncă, ca pe pâine, fără teamă!?»
6 Dar cuprinşi vor fi de frică, tocmai unde nu e frică,
Dumnezeu când risipi-va oasele ca pe-o nimică,
Ale duşmanilor care împotrivă-Ți se ridică!
7 Că-i va face de ruşine Dumnezeu El singurel,
Lepădându-i de la Sine şi-aruncându-i de la El!
8 Cine din Sion veni-va ajutând pe Israel?
Dumnezeu când va întoarce pe toți cei ce-s în robie,
Bucurie fi-va Iacov – Israel o veselie!

PSALMUL 53
David

1 Cu-al Tău Nume Tu mă scapă, Dumnezeule a toate,
Şi cu marea Ta putere vino şi îmi fă dreptate!
2 Şi-mi ascultă, Doamne, ruga, ce Ți-o pun acum-nainte
Şi-ale gurii mele vorbe, Tu la ele ia aminte!
3 Că străinii s-au sculat şi mă urmăresc mereu
Şi duşmani puternici cată, ca să ia sufletul meu,
Că-naintea lor nu-L au, nici gândesc la Dumnezeu!
4 Însă iată, Dumnezeu vine şi mă mântuieşte
Şi-al meu suflet, iată, Domnul vine şi mi-l sprijineşte!
5 Dă vrăjmaşilor mei, Doamne, răul ce mi-l vor ei mie
Şi după cuvântul Tău pierde-i azi, să nu mai fie!
6 Că din inima mea toată, jerfă pe altar voi pune
Şi de-a pururi că e bun, preamări-voi al Tău Nume!
7 Că din tot necazul meu Tu m-ai scos, m-ai izbăvit
Şi-al meu ochi pe toți vrăjmaşii fără teamă i-a privit!

PSALMUL 54
David

1 Dumnezeule, ascultă rugăciunea mea fierbinte
Şi nu trece cu vederea rugătoarele-mi cuvinte!
2 Ia aminte şi m-ascultă, că-s mâhnit şi-s tulburat
De atâtea griji prea multe câte m-au împresurat!

3 Că m-a tulburat vrăjmaşul cu-a lui zarvă fără capăt
Şi m-apasă păcătosul, liniştea să n-o mai capăt.
4 Că făcut-am nedreptăţi, ei mereu mă-nvinuiesc
Şi purtaţi de-a lor mânie, pe nedrept mă urmăresc.
5 Inima mi-i tulburată şi ea tremură în mine
Şi cumplită groaza morţii tot în preajma mea se ţine.
6 Că de frică şi cutremur, ce-au venit şi m-au cuprins,
Spaime multe, fără număr, toate-n mreaja lor m-au prins.
7 De aceea zis-am: «Cine îmi va da aripi, spre tihnă,
Ca un porumbel să zbor undeva să am odihnă?
8 C-aş fugi şi-aş sta departe şi m-aş aşeza-n pustie
9 Şi m-aş duce cât mai iute şi-aş scăpa de vijelie!»
10 Risipeşte-i, Doamne-ndată, limbile-ncurcate fie,
Că-n cetate nu-s decât dezbinări şi silnicie!
11 Toate-acestea, ziua-noaptea zidurile-i ocolesc,
Iar într-însa nedreptatea şi-asuprirea locuiesc!
12 Fărdelegi cu toate stau în mijlocul ei întruna,
Iar din pieţe nu lipsesc vicleşugul şi minciuna!...

13 De m-ar ocărî vrăjmaşul, eu ocara i-aş răbda;
Şi acel ce mă urăşte, dacă m-ar ameninţa,
Făr-să am cumva sfială, de el dosului m-aş da!...
14 Însă tu, cel socotit, ce erai cu mine una,
Cel mai bun al meu prieten, ce ne sfătuiam întruna,
15 Ce-mi erai mereu alături şi-mpărţeam ospăţul meu
Şi-mpreună-n Sfânta-I Casă ne rugăm lui Dumnezeu!...

16 Dar să vină peste dânşii, moartea crudă să-i doboare
Şi-n adânc de iad, de vii ei cu toţii să coboare,
Căci în casa lor şi-n ei vicleşugul locu-şi are.
17 Iar eu iată, voi striga către Domnul Dumnezeu,
Şi din cerul slavei Sale auzi-va glasul meu!
18 Seara ca şi dimineaţa şi-n amiezi de zi mereu
M-oi ruga şi voi striga să audă glasul meu,
Şi din cerul slavei Sale auzi-va Dumnezeu!
19 Şi scăpa-va al meu suflet de toţi cei ce se răscoală,
Că-s aşa de mulţi aceştia, care contra mea se scoală!

20 Auzi-va Dumnezeu, Cela ce din veci El este,
Şi-i va umili pe dânşii, Cela ce pe toţi smereşte;
Că la dânşii niciodată nu-i nădejde de schimbare,
Că de Dumnezeu nici unul niciodată teamă n-are!
21 Că ei mâna şi-o ridică contra prietenilor lor
Şi-nţelegerea făcută, ei şi-o calcă-aşa uşor!
22 Gura lor e mult mai dulce decât mierea de albine,
Iară inimile lor sunt de răutate pline;
Vorbele decât uleiul le sunt mai alunecoase,
Dar te taie-adânc ca săbii care sunt din teacă scoase!
23 Lasă Domnului în seamă să-ngrijească de-a ta soartă
Şi El te va sprijini, căci de drept El grijă poartă
Şi în veac nu va lăsa să se clatine-a lui soartă!
24 Dumnezeule, aruncă-i în prăpastia pieirii,
Că sfârşitul vieţii lor este-n groapa nimicirii!
Oamenii de sânge dornici ce tot viclenii învaţă,
N-or trăi nici jumătate din spurcata lor viaţă!
Iară eu în Domnul meu voi nădăjdui mereu!

CATISMA VIII

PSALMUL 55
David

1 Dumnezeule, ai milă, omul, el mă hărțuiește!
Ziua toată-mi dă război și mereu mă asuprește!
2 Că vrăjmașii mei cu toții ziua-ntreagă poartă pică
Și purtând război cu mine, împotrivă-mi se ridică!

3 Dar în ziua când mi-i teamă, când mi-i frică de primejdii,
Numa-n Tine-atuncea Doamne, eu am reazimul nădejdii!
4 Căci cu Domnul Dumnezeu mă voi lăuda mereu
Și cu tot cuvântul Său! Și în Domnul Dumnezeu
De-mi voi pune a mea nădejde, n-oi mai ști ce-nseamnă frica!
Căci ce-mi poate face omul? N-o să-mi facă el nimica!

5 Toată ziua-a mele vorbe ei mi le răstălmăcesc
Și ei răul cum să-mi facă, ziua-ntreagă se gândesc!
6 Și mereu mă spionează și s-adună împreună
Și toți pașii mi-i pândesc, ca viața să-mi răpună!
7 Dar să scape ei de plata nedreptății lor se poate?
Ci-n mânia Ta zdrobește, Doamne, toate-aceste gloate!

8 Ale mele pribegii sunt de Tine numărate!
Și-ale mele lacrimi, Doamne, sunt în vasu-Ți adunate!
Ori în cartea Ta nu sunt? Nu sunt scrise-acestea toate?!...

9 Biruiți îmi sunt vrăjmașii când Te chem cu glasul meu:
Și-atunci știu că-n ziua-aceea e cu mine Dumnezeu!
10 Eu cu Domnul Dumnezeu mă voi lăuda mereu
Și cu tot cuvântul Său! Da, cu Domnul Dumnezeu
Și cu-a Sa făgăduință! Căci eu dacă-n Dumnezeu
11 Îmi voi pune-a mea nădejde, n-oi mai ști ce-nseamnă frica!
Căci ce-mi poate face omul? N-o să-mi facă el nimica!

12 Dumnezeule, plini-voi juruințele-mi jurate:
Jertfa cea de mulțumire, jertfa laudei curate!

13 Că scăpat-ai al meu suflet ca în moarte să nu şadă,
Ochii mi-ai scăpat de lacrimi şi piciorul să nu-mi cadă,
14 Ca să pot umbla plăcut şi cuprins de bucurii
Înaintea Feţii Tale, în lumina celor vii!

PSALMUL 56
David

1 Dumnezeule, ai milă şi-a Ta milă-mi dăruieşte,
Că în Tine al meu suflet pururea nădăjduieşte!
2 Că umbrit de-a Tale aripi, eu mereu păzit voi fi
Pân-va trece nedreptatea şi tot răul va pieri!
3 Şi striga-voi către Domnul, voi striga cu glas înalt
Către Cel ce-mi face bine, către Domnul Preaînalt!
4 Că din ceruri va trimite ca eu să mă mântuiesc
Şi-i va face de ocară pe cei ce mă prigonesc.
5 Mila şi bunăvoinţa-I va trimite Dumnezeu
Şi El dintre lei m-a scoate, izbăvind sufletul meu!
6 Că eu zac între aceia care varsă foc şi ură,
Între oameni ce ca dinţi lănci, săgeţi ei au în gură
Şi-a lor limbă otrăvită e ca spada ascuţită...
7 *Dumnezeule, Te-nalţă peste ceruri mai presus*
Şi pe tot şi-ntreg pământul fie-Ţi slava de nespus!
8 Ca picioarele să-mi prindă curse-n cale ei mi-au pus
Şi-ntr-atât m-au asuprit, că mi-i sufletul răpus!
9 Groapă, să mă poată prinde, au săpat-naintea mea,
Dar Tu, Doamne, ai făcut, ca să cadă ei în ea!
10 Gata-i inima mea, Doamne, gata-i inima să-Ţi cânt
Şi să laud a Ta slavă, Dumnezeule Preasfânt!
11 Slava mea deşteaptă-te, că eu iată voi cânta
Şi deşteaptă-te psaltire şi tu scumpă harfa mea,
Că făcând cu voi cântare zorile voi deştepta!
12 Te-oi slăvi printre popoare, Doamne, Dumnezeul meu!
Printre neamuri Te-oi cânta şi Te-oi lăuda mereu!
13 C-a Ta milă fără margini pân-la ceruri a pătruns
Şi a Ta bunăvoinţă pân-la nouri a ajuns!
14 *Dumnezeule, Te-nalţă peste ceruri mai presus*
Şi pe tot şi-ntreg pământul fie-Ţi slava de nespus!

PSALMUL 57
David

1 Oare drept voi judecați, voi ce faceți judecată?
Fii ai oamenilor, oare judecați voi fără pată?
2 Că-ntru inimile voastre nedreptatea se urzeşte
Şi de-a voastre mâini în țară strâmbătatea se-mpleteşte!
3 Căci din clipa când se nasc sunt stricați necredincioşii
Şi din sânul maicii lor rătăcesc toți mincinoşii.
4 Că veninul li-i de şarpe, un venin fără pereche
De aspidă care-i surdă, ce-şi astupă-a sa ureche
5 Să n-audă deloc glasul celui care o descântă,
Glasul vraciului dibaci ce-i vorbeşte şi-o încântă...
6 Le zdrobeşte, Doamne, dinții, să rămână fără ei
Şi sfărâmă-le de tot falca puilor de lei!
7 Să se scurgă ei ca apa, când dă-n hăuri să se ducă
Şi la fel ca ea să piară, când bat vânturi şi-o usucă!
8 Când vor fi să-ntindă arcul, să se rupă la-ncordare
Şi să piară ei ca melcul, ce se stinge pe cărare;
Şi ca orice stârpitură să nu vadă mândrul soare!
9 Să dispară precum spinii ce – uscați sau verzi – se taie
Şi-aruncați în foc ei ard, mistuiți de vâlvătaie!
10 Atunci dreptul văzând asta, bucuria-i va fi mare
Şi-n netrebnicul lor sânge va scălda a lui picioare!
11 Şi toți oamenii atuncea îşi vor spune-astfel cuvântul:
«Da, răsplată are dreptul, că i-o face Domnul Sfântul!
Căci există-un Dumnezeu, care judecă pământul!»

PSALMUL 58
David

1 Dumnezeule, mă scoate de la toți vrăjmaşii mei
Şi de toți ce-mi sunt potrivnici, Tu mă apără de ei!
2 De acei ce fac tot rele, izbăveşte-mă, mă scapă
Şi de cei setoşi de sânge, ce cu sânge ei s-adapă!
3 Căci ei iată, toți pândesc al meu suflet să mi-l ieie
Şi cei tari s-au ridicat ca-mpotriva mea să steie!

4 Făr-să am vreo vină, Doamne, făr-ca eu să le greşesc,
Ei se strâng şi se înarmează şi-mpotriva mea pornesc!
5 Dumnezeule puternic, Domnul meu şi Dumnezeu,
Ce eşti Domn lui Israel, vino-n ajutorul meu!
6 Scoală, Doamne, şi-i priveşte, gloatele le cercetează
Şi pe nimeni să nu cruţi, care răutăţi lucrează!
7 Iată, vin în toată seara, ei, făptaşii răutăţii
Şi urlând cum urlă câinii, dau mereu ocol cetăţii.
8 Ei din gură varsă hule şi cu buzele lor ude,
Ce-s ca săbii ascuţite, zic întruna: «Cine-aude?»
9 Dar Tu, Doamne, râzi de dânşii, când ei cred că pot de toate
Şi pe toţi dispreţuindu-i, Tu urăşti aceste gloate!
10 Or fi tari ei, însă eu, întru Tine-mi pun speranţa
Că Tu, Dumnezeul meu, îmi dai toată siguranţa!
11 Dumnezeu întâmpina-va cu-a Sa milă ai mei paşi
Şi-mi va da ca să privesc fără teamă pe vrăjmaşi!
12 Dar nu-i pierde chiar de tot, ca poporul meu să-i vadă
Şi spre-a nu Te da uitării, el să-i aibă ca dovadă;
Ci îi fă să pribegească şi să cadă ei mereu,
Doborându-i cu puterea-Ţi, Doamne-apărătorul meu!
13 Gura lor nelegiuirea o vorbesc şi-o spun întruna!
Să-i vâneze dar mândria care-o au întotdeauna,
Căci cu gura lor grăiesc doar blestemul şi minciuna!
14 Risipeşte-i cu mânia-Ţi! Pierde-i ca să nu mai fie!
Pân-la margini de pământ de aceasta să se ştie:
Că e Domn peste Iacov, Dumnezeu pentru vecie!
15 Las-să vină-n orice seară ei, făptaşii răutăţii,
Şi să urle ca şi câinii, dând mereu ocol cetăţii!
16 Umble ei să cate pradă gurii lor de-asupritori
Şi-nvârtească-se flămânzi toată noaptea până-n zori!
17 Iară eu voi lăuda toată-a Ta putere mare
Şi în zori de dimineaţă voi slăvi a Ta-ndurare!
18 Că Tu-mi eşti apărătorul şi scăparea mea Tu-mi eşti
Şi la vreme de necaz, de necaz mă izbăveşti!
19 O, Tăria mea, pe Tine Te voi lăuda mereu,
Că eşti Domnul Dumnezeu ce mă sprijineşti la greu
Şi eşti Domnul Dumnezeu ce mă miluieşti mereu!

PSALMUL 59
David

1 Lepădatu-ne-ai Tu, Doamne, şi ne-ai risipit cu-amar
Că Te-ai mâniat pe noi; dar priveşte-ne Tu iar!
2 Ai cutremurat pământul şi l-ai zguduit din greu;
Vindecă-i cutremurarea că se clatină mereu!
3 Tu poporului Tău dat-ai ca să guste asuprirea
Şi cu vin ne-ai adăpat, vin ce-aduce amorţirea!
4 Celor ce se tem de Tine, ca să-şi scape a lor viaţă,
Le-ai dat semn ca ei să fugă din a arcurilor faţă!

5 Pentru prea iubiţii Tăi, ca ei să se izbăvească,
Dumnezeule, ne-auzi! Dreapta-Ţi să ne mântuiască!
6 Zis-a Domnul Dumnezeu în Locaşul Său cel Sfânt:
«Birui-voi tot Sichemul şi-am să-mpart al lui pământ,
Iară valea lui Sucot măsura-voi peste tot.
7 Al meu este Galaadul şi Manase este-al Meu,
Efraim Îmi este coiful, Iuda e-mpărat mereu.
8 Vasu-Mi de spălat Moabul, el Îmi stă sub ascultare;
Spre Edom, spre Idumeea voi întinde-a Mea-ncălţare
9 Şi în ţara lor Mi-or face Filistenii toţi urare!»

10 La cetatea întărită cine mă va duce oare?
Până-n ţara lui Edom cine-mi poate da-ndrumare?
11 Nu Tu, oare, Domnul nostru, Care-acum ne-ai lepădat
Şi nu vrei să ne cunoşti?
Şi Tu oare Domnul nostru, ce mereu ne-ai ajutat,
N-ai să vrei să mergi cu noi, să conduci a noastre oşti?

12 Dă-ne, Doamne, ajutorul, căci avem necaz amarnic
Şi-ajutorul de la oameni e deşert şi e zadarnic!
13 Noi cu Dumnezeul nostru vom avea izbândă mare,
Că pe toţi vrăjmaşii noştri, El pe toţi o să-i doboare!

PSALMUL 60
David

1 Dumnezeule, ascultă a mea cerere fierbinte
Şi la ruga ce Ţi-o fac, Tu la mine ia aminte!
2 De la margini de pământ strig durerea mea adâncă:
Urcă-mă, că eu nu pot, urcă-mă pe-nalta stâncă!
3 Că Tu-mi eşti un adăpost, unde pot avea scăpare
Şi pentru vrăjmaşii mei Tu-mi eşti turnul meu cel tare!
4 Fă ca-n sfântul Tău locaş eu mereu să locuiesc
Şi umbrit de-a Tale aripi pururi să m-adăpostesc!
5 Că Tu, Doamne-ai auzit juruinţele-mi de bine
Şi mi-ai dat şi moştenirea celor ce se tem de Tine!
6 Împăratului dă-i zile, ca-nzilit mereu să fie,
Şi viaţa lui şi anii să dureze-o veşnicie!
7 Dumnezeule-nainte-Ţi fă-l în veci ca să domnescă
Şi-a Ta mare bunătate şi-adevăru-Ţi să-l păzească!
8 Atunci eu voi lăuda şi-al Tău Nume voi slăvi
Şi-ale mele juruinţe, zi de zi le-oi împlini!

PSALMUL 61
David

1 Numa-n Domnul Dumnezeu sufletul mi se încrede,
Că la El mi-I mântuirea şi El pururea mă vede!
2 *El îmi este stâncă tare şi scăparea mea El este*
Şi când El mă sprijineşte, nimeni nu mă mai clinteşte!

3 Până când veţi tăbărî pe un om să-l puneţi jos,
4 Ca pe zidul povârnit, ca pe-un gard putregăios?
5 Sfat făcut-au să-l doboare şi grăit-au împreună,
Ca din slavă-i să-l coboare şi-alergat-au la minciună:
Că vorbesc numai de bine când grăiesc cu a lor gură,
Iară inima li-i plină de blesteme şi de ură!
6 Suflete al meu, tu pacea să ţi-o caţi în Dumnezeu,
Căci în El şi numa-n El eu nădăjduiesc mereu!
El îmi este stâncă tare şi scăparea mea El este
Şi când El mă sprijineşte nimeni nu mă mai clinteşte!

7 Dumnezeu mi-i mântuirea şi-a mea slavă-i Dumnezeu!
Dumnezeu mi-i ajutorul şi în El mă-ncred mereu!
8 Tu, poporul meu, nădejdea puneţi-o în Dumnezeu!
Deschideţi a voastre inimi înaintea Lui mereu
Şi grăiţi: «Scăparea noastră o avem în Dumnezeu!»
9 Fiii omului nimica-s, că minciună-i fiecare
Şi-s, pe toţi de-i cumpăneşti , mai uşori ca o suflare.

10 Nu speraţi în nedreptate, la răpiri nu vă gândiţi
Şi de-ar curge bogăţia, inima nu v-o lipiţi!
11 Căci odată Dumnezeu a grăit şi iată, eu
Două lucruri auzit-am şi le-a prins auzul meu:
Că puterea este toată numai de la Dumnezeu
Şi a Ta de-a pururi este, Doamne, marea-Ţi bunătate,
Că Tu dai la fiecare după faptele lucrate!

PSALMUL 62
David

1 Dumnezeule şi Doamne, Tu eşti Dumnezeul meu
Şi în zori de dimineaţă eu la Tine-alerg mereu!
2 Că de Tine al meu suflet însetează să s-adape,
Iară trupul meu tânjeşte că nu sunt de Tine-aproape,
Ci-n pământ pustiu şi aspru, în pământul fără ape.
3 Că doresc să-Ţi văd puterea şi de slava-Ţi să-mă-ncânt,
Cum văzutu-Te-am pe Tine în Locaşul Tău cel Sfânt!
4 C-a Ta milă e mai bună decât viaţa ce mi-o dai:
Lăuda-Te-vor de-a pururi buzele-mi şi al meu grai!
5 Şi viaţa mea întreagă Te voi binecuvânta
Şi în Numele Tău Sfânt mâinile voi înălţa!
6 Că se satură-al meu suflet ca de seu şi de untură
Şi Te-oi lăuda de-a pururi, bucuros cu a mea gură.
7 Şi când stau în aşternutu-mi şi mi-aduc de Tine-aminte
Şi în tot cuprinsul nopţii, când veghez cu Tine-n minte!
8 Că Tu eşti a mea scăpare şi eşti ajutorul meu
Şi umbrit de-a Tale aripi mă voi bucura mereu!
9 C-al meu suflet s-a lipit şi cu Tine face una
Şi puternica Ta dreaptă mă susţine-ntotdeauna!

10 Iar acei ce vor viaţa-mi, de batjocură ei sînt:
Pogorî-se-vor cu toţii în adâncuri de pământ!
11 Şi de-a sabiei tăişuri seceraţi vor fi să cadă
Şi vor fi pentru şacali bună şi aleasă pradă!
12 Iar în Domnul vesel fi-va împăratu-ntotdeauna
Şi oricine cu el jură, bucura-se-va întruna,
Că va-nchide gura celor ce grăiesc mereu minciuna!

PSALMUL 63
David

1 Dumnezeule, auzi glasul meu când eu Te chem:
De vrăjmaşi păzeşte-mi viaţa, de vrăjmaşul ce mă tem!
2 De mulţimea celor răi, Tu mă apără, păzeşte
Şi de ceata răzvrătită ce tot rele unelteşte!
3 Căci ca săbii ascuţite limbile le sunt tăioase
Şi precum săgeţi aruncă a lor vorbe veninoase.
4 Şi lovind din ascunziş, după gândul lor spurcat,
Fără veste, fără teamă, trag în cel nevinovat!
5 Îndemnându-se la rele , plănuiesc să-mi puie nadă,
Şi-ntre ei grăiesc întruna: «Cine oare-o să ne vadă!»
6 Născocesc fărădelegi, fac întruna iscodiri,
7 Şi-n adânc de inimi cată şi-mi aduc învinuiri!
8 Însă Domnul Dumnezeu va lovi cu-a Lui săgeată;
Fără veste-i va răni şi-or cădea cu toţi de-ndată!
9 Căci cu limba lor ei singuri se vor vătăma de moarte
Şi acei ce-i vor vedea, toţi vor sta de ei departe!
10 Şi toţi oamenii s-or teme şi vor cuvânta mereu,
C-a făcut aceste lucruri singur Domnul Dumnezeu!
11 Bucura-se-vor cei drepţi şi în Domnul vor spera!
Cei cu inima cea dreaptă toţi cu El s-or lăuda!

CATISMA IX

PSALMUL 64
David

1 În Sion Ți se cuvine, Doamne, ca să Te slăvim
Şi prinoase să-Ți aducem numai în Ierusalim!
2 Către Tine alerga-va şi tot trupul va să vină,
Că Tu ruga o asculți de la cei ce Ți se-nchină!
3 Ne doboară, ne apasă ale noastre mari păcate,
Dar Tu ne vei curăți, căci de Tine-or fi iertate!
4 Fericit e-acela care, în a Tale curți preasfinte
Tu-l alegi şi îl primeşti ca să-Ți steie înainte!
5 Bunătatea Casei Tale ne va bucura din plin
Şi sfințenia ce este în Locaşul Tău divin!
6 Tu ce judeci tot pământul şi pe toți înfricoşezi
Şi toți munții prin puterea-Ți cu tărie îi aşezi;
7 Tu ce mugetele mării şi-a ei valuri linişteşti,
Şi pe toată răzvrătirea neamurilor potoleşti,
8 Dumnezeule, ne-auzi, bunule Mântuitor,
Cela ce pe tot pământul eşti nădejdea tuturor
Şi pe mări până departe, pentru orice călător!
9 Pân-la marginile lumii, toți acei ce-o locuiesc,
De-ale Tale mari minuni, toți se tem şi se uimesc;
Că Tu-n zori le-arăți lumina ca ei toți să se trezească!
Şi apusu-ndepărtat, ca ei toți să Te slăvească!
10 Tu pământul cercetezi şi-a lui sete-o potoleşti
Şi belşug de bogăție Tu din plin îi dăruieşti!
11 C-ale Tale hăuri, Doamne, sunt de apă toate pline:
Tu cu ele uzi pământul, să rodească cât mai bine,
Pregătind la vietăți hrana ce li se cuvine!
12 Că Tu pregăteşti ogorul şi-a lui brazde netezeşti,
Când asupră-i trimiți ploaia şi cu stropi îl umezeşti;
Iar pe bobul pus sub brazdă, aşa fel că nici nu-l vezi,
Ca s-aducă multă roadă, Tu îl binecuvintezi!
13 Căci aşa-ncununi Tu anul tot cu bunătăți sublime:
Pe câmpii reverşi belşugul şi pe urma Ta grăsime;

14 Dealurile se încing cu aleasă bucurie,
Oile-nfloresc păşunea, precum florile o ie,
Iară holdele de grâu toate văile-nveşmântă;
Şi aşa împodobite toate-s vesele şi cântă!

PSALMUL 65
David un psalm al Învierii

1 Strigaţi toţi lui Dumnezeu, toţi câţi sunteţi pe pământ!
Şi cântaţi cu toţii slavă pentru Numele Său sfânt!
Şi mărire să-I aduceţi şi toţi laude-n cuvânt!
2 Şi lui Dumnezeu să-I ziceţi: «Cât de-nfricoşate sînt
Ale Tale lucruri, Doamne, câte faci Tu pe pământ,
Pentru-a Ta putere multă, toţi vrăjmaşii Te ascultă!
3 Tot pământul să se-nchine şi cântându-Te să salte
Şi să-Ţi cânte al Tău Nume, Sfinte Doamne Preaînalte!»
4 Veniţi toţi şi să vedeţi a lui Dumnezeu lucrare:
Judecata-I pentru oameni cât e de-nfricoşătoare!
5 Că El marea-a prefăcut-o în pământ uscat şi tare
Şi prin râu ne-a mers piciorul precum mergem pe-o cărare,
Veselindu-ne acolo de a Domnului lucrare.
6 Că de-a pururi El domneşte prin puterea Sa cea mare
Şi cu ochii Săi priveşte peste neamuri şi popoare:
Ca-nainte-I răzvrătiţii să nu steie în picioare!
7 Binecuvântaţi, popoare, Dumnezeul nostru bun e!
Faceţi ca în tot văzduhul laudele-I să răsune!
8 Că-n viaţă ne-a păstrat Dumnezeu Izbăvitorul
Şi nicicând n-a-ngăduit să ne şovăie piciorul!
9 Că cercatu-ne-ai Tu, Doamne! Ne-ai cercat şi lămurit,
Cum se lămureşte-argintul, când prin foc e curăţit!
10 Că ne-ai prins pe noi în laţ şi poveri din greu am dus
11 Şi pe capul nostru oameni să ne-ncalece ai pus;
Şi prin foc şi apă iarăşi, ca să trecem, ne-ai adaos
Dar din toate ne-ai scăpat şi ne-ai scos întru repaos.
12 Şi de-aceea-n a Ta Casă unde pururi mi-i dorinţa,
De tot arderi voi aduce şi-mplini-voi juruinţa
13 Ce cu buzele rostit-am, când mi-era necazul mare,
Şi cu gura am grăit-o, când eram la strâmtorare.

14 Arderi grase-Ți voi aduce, arderea de tot ca dar,
Şi grăsimi de graşi berbeci mistuindu-se pe jar
Şi viței şi țapi jertfi-voi şi-Ți voi pune pe altar!
15 Veniți toți şi ascultați cei cu frica-n Dumenzeu:
Ce-a făcut El pentru mine, vă voi spune-acuma eu!
16 Către Domnul cu-a mea gură am strigat şi L-am rugat
Şi cu limba mea îndată eu pe El l-am lăudat.
17 Dacă-n inima mea poate ar fi fost vreo nedreptate,
Ale mele rugi de Domnul n-ar mai fi fost ascultate.
18 Însă iată, rugăciunea Dumnezeu mi-a ascultat-o
Şi-a mea cerere fierbinte El în seamă mi-a luat-o!
19 Şi de-aceea Dumnezeu fie binecuvântat,
Că El ruga-mi către Dânsul de la El n-a lepădat
Şi nici mila-I de la mine nicidecum n-a-ndepărtat!

PSALMUL 66
David

1 Dumnezeule, ai milă şi ne binecuvintează!
Miluieşte-ne şi Fața-Ți peste noi Ți-o luminează,
2 Să cunoaştem pe pământ a Ta cale care-o ai,
Şi-ntre neamurile toate, mântuirea ce ne-o dai!
3 *Dumnezeule a toate, neamurile Te slăvească*
Şi popoarele cu toate, ele să Te preamărească
Şi cu mare bucurie pururi să se veselească!

4 Că Tu judeci cu dreptate neamurile câte sînt
Şi pe toate le conduci cu-a Ta mână pe pământ!
5 *Dumnezeule a toate, neamurile Te slăvească*
Şi popoarele cu toate, ele să Te preamărească
Că şi-a dat pământul roada ce l-ai pus ca s-o rodească!

6 Tu ne binecuvintează, Dumnezeule Preasfânt!
Domnul binecuvinteze toate-a noastre câte sînt
Şi să aibă de El teamă orice margini de pământ!

PSALMUL 67
David

1 Să se scoale Dumnezeu şi să piară toţi vrăjmaşii
De la Faţa Lui să fugă toţi duşmanii şi pizmaşii!
2 Să dispară ei ca fumul şi să piară precum ceara
Ce la foc când este pusă, o topeşte pe ea para!
Aşa piară păcătoşii care rele fac mereu,
De la Faţa-nfricoşată care-o are Dumnezeu!
3 Iar cei drepţi, preabucuroşi aibă pururi veselie
Şi-naintea slavei Tale salte toţi de bucurie!
4 Cântaţi toţi lui Dumnezeu, toţi câţi vieţuiţi în lume!
Preamăriţi pe Cel din ceruri! Domnul este al Său Nume!
5 Bucuraţi-vă-nainte-I toţi câţi sunteţi pe pământ,
Dumnezeului ce este în Locaşul Său cel sfânt!
6 Că El apără orfanii şi le este ca un tată
Şi pe văduve le-ajută cu-a Sa dreaptă judecată.
7 Domnul celor părăsiţi un cămin le dăruieşte
Şi pe cei robiţi îi scapă şi din nou îi fericeşte;
Iar pe cei răzvrătitori, ce nu ştiu de ascultare,
El pe toţi îi părăseşte în pustia arzătoare!
8 Dumnezeule, când mers-ai Tu poporului în frunte
Şi ieşit-ai în pustie, călăuză lui spre munte,
9 S-a cutremurat pământul, cerurile s-au topit,
Că lumina Feţii Tale, ea pe toate le-a-ngrozit;
Şi Sinaiul s-a clătit, că văzutu-Te-a şi el,
Dumnezeule, pe Tine ce eşti Domn lui Israel.
10 Dumnezeule, Tu ploaia-Ţi din belşug ai revărsat-o
Şi slăbita-Ţi moştenire de îndat-ai întremat-o;
11 Şi poporul Tău într-însa, Doamne-şi duce al său veac,
Că i-ai dat s-o locuiască, după cum Ţi-a fost pe plac,
În pământul pregătit ca să-l dai celui sărac.
12 Când cuvântu-Şi spune Domnul – hotărârea-I minunată –
Cu putere multă fi-va răspândită peste ceată.
13 Regii oştilor pierit-au şi n-au fost să se mai vadă,
Iar acea ce stă acasă împărţeşte multă pradă.

14 Când în moştenirea voastră voi atunci v-aţi aşezat,
Ca un porumbel eraţi cu penajul argintat,
Porumbel ce străluceşte ca şi aurul curat.
15 Când pe regii cei din ţară Cel Preaînalt i-a-mprăştiat,
Cu-a Selmonului zăpadă ţara s-a asemănat.
16 Muntele Vasanului, muntele lui Dumnezeu!
Munte-nalt cu piscuri multe ce spre cer priveşti mereu!
17 Munţi înalţi cu multe piscuri pentru ce n-aveţi pe plac,
Muntele ales în care Dumnezeu va sta în veac?
18 Carele lui Dumnezeu mii de mii de-a pururi sînt
Şi-n mijlocul lor e Domnul, Dumnezeul nostru sfânt,
Care vine din Sinai în Locaşul Său cel sfânt!
19 Te-ai suit pe înălţime, robi făcut-ai fără număr
Şi luat-ai pentru oameni daruri multe pe-al Tău umăr,
Ca şi cei ce-Ţi sunt potrivnici, cei ce Te urăsc mereu,
Chiar şi ei să locuiască lângă Domnul Dumnezeu!

20 Fie binecuvântat Dumnezeu întotdeauna!
Când poveri din greu ne-apasă, Dumnezeu ne scapă-ntruna!
21 Dumnezeul nostru este Dumnezeu mântuitor!
Pe-ale morţii porţi El este Domn Atotstăpânitor!
22 Da, zdrobi-va Domnul capul celor care-L duşmănesc,
Ca şi creştetul păros celor ce-n păcat trăiesc!
23 Căci grăit-a astfel Domnul: «Voi întoarce din Vasan,
Voi întoarce-ai tăi vrăjmaşi din al mării-adânc noian,
24 Ca piciorul tău să poată al lor sânge să-l atingă
Şi-a lor sânge câinii tăi, ei cu limba lor să-l lingă!»

25 Dumnezeule, văzut-am tot alaiu-Ţi pe pământ,
Tot alaiul Tău când mers-ai la Locaşul Tău cel sfânt!
26 Mai întâi mergeau coriştii, înapoi cei cu organe,
Iar fecioarele la mijloc, ce ziceau lovind timpane:
27 «Întru adunări pe Domnul, lăudaţi-L toţi pe El!
Binecuvântaţi pe Domnul, cei din neamul Israel!»
28 Şi veneau: Veniamin, cel mai tânăr dintre fraţi,
Care-a fost din toţi alesul, primul între împăraţi;
Apoi principii lui Iuda, ce-mpărat mereu va fi
Şi cei mari din Zabulon şi cei mari din Neftali,

29 Ce ziceau: «Arată-Ţi, Doamne, peste noi a Ta putere!
Întăreşte pentru noi, ce-ai făcut cu a Ta vrere!
30 Că la Ierusalim împăraţii se vor duce
Şi la Templul Tău cel sfânt daruri scumpe-Ţi vor aduce!
31 Îngrozeşte, Doamne, fiara ce-n stufiş e locul ei
Şi pe turmele de tauri şi pe cele de viţei;
Pe mulţimea de popoare ce-n argint li-i fala lor
Şi pe-acele neamuri toate ce războaie-ntruna vor!»
32 Soli veni-vor din Eghipet şi-a ei mâini spre Dumnezeu
Etiopia va-ntinde şi va zice ea mereu:
33 «Domnului cântaţi cu toate, ale lumii-mpărăţii!
Laudă lui Dumnezeu daţi-I toţi câţi sunteţi vii,
34 Celui ce de mii de veacuri de El cerurile-ascultă,
Că va da El glasul Lui, glasu-I cu putere multă!
35 Daţi lui Dumnezeu mărire şi-L slăviţi mereu pe El,
Că e mare slava Lui peste-ntregul Israel
Şi pe norii cei de sus preaputernic este El!
36 În Locaşul Său cel sfânt Dumnezeu e-nfricoşat!
Pentru-al Său popor tărie şi putere El i-a dat,
El ce-I Domn lui Israel: Fie binecuvântat!»

PSALMUL 68
David

1 Dumnezeule, m-ajută şi-a Ta milă să mă scape,
Că mi-i sufletul cuprins de năvalnic val de ape!
2 În nămol m-am afundat, în nămolul cel adânc
Şi nu am de ce mă ţine şi mă duc întru adânc!
3 Am ajuns în fundul mării, în adâncu-i ca de smoală
Şi-ale mării mari talazuri peste mine dau năvală!
4 Ostenit-am tot strigând şi-i uscat gâtlejul meu
Şi slăbitu-mi-s-au ochii tot privind spre Dumnezeu!
5 Cei ce mă urăsc pe mine fără vină şi temei,
Decât perii de pe cap, sunt mai mulţi vrăjmaşii mei.
6 Şi-s mai tari ca mine cei ce nedrept mă prigonesc
Şi ce eu nici n-am furat, ei mă pun ca să plătesc.
7 Dumnezeule, cunoşti nebunia mea prea bine
Şi ale mele greşeli toate, nu-s ascunse pentru Tine!

8 Doamne-al oştilor cereşti, să nu fie pentru mine
Ruşinaţi aceia care ei nădejde au în Tine!
9 Nici să fie umiliţi din pricina mea-n vreun fel
Toţi acei ce cred în Tine, că eşti Domn lui Israel!
10 Că eu sufăr pentru Tine şi ocara şi necazul
Şi batjocura, ruşinea îmi acoperă obrazul!
11 Pentru fraţii mei ajuns-am un străin a fi crezut,
Pentru fiii maicii mele am ajuns necunoscut!
12 Căci a Casei Tale râvnă, ea mă mistuie, mă roade,
Şi-a vrăjmaşilor Tăi hulă peste mine toată cade!
13 Plâng întruna şi cu post sufletul mi-l umilesc,
Dar şi pentru asta iată, ei mereu mă ponegresc!
14 Dacă nu mă-mbrac cu haina, ci pe mine pun un sac,
Ei pricină-şi fac din asta şi de râs mereu mă fac!
15 Mă vorbesc mereu aceia care pe la porţi s-adună
Şi beţivii-n a lor glume nu-ncetează să mă pună!
16 Iară eu alerg la Tine şi-Ţi fac Ţie rugăminte:
Doamne, cu a Ta-ndurare, Tu spre mine ia aminte!
17 Dumnezeule, m-auzi, Tu cu mila Ta cea mare
Şi cu-a Ta bunăvoinţă dă-mi degrab-ajutorare!
18 Şi mă scoate din mocirlă, ca să nu mă mai afund;
De vrăjmaşi mă mântuieşte şi de ape fără fund!
19 Ca vârtejului de ape să nu-i fiu o-nghiţitură,
Nici adâncul peste mine nu-şi închidă a sa gură!
20 Dumnezeule, m-auzi cu-a Ta milă minunată
Şi cu marea-Ţi îndurare Tu spre mine, Doamne, cată!
21 Nu-Ţi întoarce a Ta Faţă de la mine, robul Tău,
Ci degrab m-ascultă, Doamne, că e greu necazul meu!
22 Fii aproape de-al meu suflet şi degrab mi-l mântuieşte!
De vrăjmaşii care-i am, Tu de toţi mă izbăveşte!
23 Că de Tine-a mea ocară şi-nfruntarea-i cunoscută,
Şi-nainte-Ţi, Doamne, sunt toţi cei ce mereu mă persecută!
24 Mă apasă greu ocara şi ea mult m-a istovit;
Aşteptat-am milă, însă nimeni nu m-a miluit;
Şi-am cătat mângâietori, dar niciunul n-am găsit!
25 Că drept hrană mi-au dat fiere şi-al meu suflet însetat,
Când le-am spus că-mi este sete, cu oţet m-au adăpat.

26 Într-o cursă care-i prinde, a lor masă să se facă
Iară jertfa lor de pace într-un laţ să se prefacă!
27 Ochii-ntunecaţi să-i aibă, ca ei orbi mereu să fie
Şi spinarea gârbovită ei de-a pururea s-o ţie!
28 Varsă-a Ta mânie, Doamne, peste dânşii să se piardă
Şi-a urgiei Tale pară să-i cuprindă şi să-i ardă!
29 Casa lor să fie goală şi pustie să rămâie
Şi în corturile lor nimenea să nu mai mâie!
30 Că pe cel bătut de Tine şi rămas fără puteri,
Ei mai mult că i-au sporit ale ranelor dureri!
31 La a lor păcate multe mai adaugă păcate
Şi deloc să nu mai aibă parte de a Ta dreptate!
32 Tu din cartea celor vii şterge-i să nu se mai ştie
Şi cu drepţii niciodată scrişi în carte să nu fie!
33 Iar pe mine cel sărac şi îndurerat mereu,
Să mă sprijine-ajutoru-Ţi, Doamne Dumnezeul meu!
34 Că voi lăuda întruna Numele lui Dumnezeu
Şi-n tot locu-L voi slăvi şi-L voi preamări mereu!
35 Că acestea mai plăcute fi-vor Domnului ca dar,
Ca viţelul tânăr cărui coarnele abia-i răsar!
36 Vor vedea săracii-aceasta şi-or fi plini de bucurii
Şi acei ce-L vor pe Domnul, a lor inimi fi-vor vii!

37 Că aude Domnul ruga celor ce sunt necăjiţi
Şi nu trece cu vederea pe acei ce sunt robiţi!
38 Să slăvească dar pe Domnul ceru-ntins cu mii de stele
Şi pământul şi cu marea şi cu tot ce mişcă-n ele!
39 Că va mântui Sionul, Dumnezeu şi numai El,
Şi cetăţile lui Iuda le va rezidi la fel;
Şi-or sta-n ele aleşii Lui şi-L vor moşteni pe El!
40 Şi le-or moşteni urmaşii robilor lui Dumnezeu
Şi vor locui în ele, cei care-L iubesc mereu!

PSALMUL 69
David

1 Dumnezeule, grăbeşte şi mă scoate de la greu!
Vino, Doamne, vino-ndată, vino-n ajutorul meu!
2 Umiliţi cu toţii fie şi cu toţii să roşească,
Cei ce caută mereu al meu suflet să-l răpească!
3 Cei ce-s plini de bucurie, când ei văd al meu necaz,
Numa-nfrângeri ei să aibă şi ruşine pe obraz!
4 Şi acei ce împotrivă-mi: lasă! lasă! tot îndrugă,
În ocara tuturora, ei să fie puşi pe fugă!
5 Iar acei ce-Ţi cată, Doamne, Faţa Ta s-o tot privească,
Să se bucure de-a pururi şi toţi să se veselească!
6 Şi acei care iubesc mântuirea Ta mereu,
Ei întruna să tot zică: Slavă dăm lui Dumnezeu!
7 Sunt sărac şi necăjit, Domnul meu şi Dumnezeu,
Şi de-aceea vino grabnic, vino-n ajutorul meu!
Vino-ndată de mă scapă, Doamne, să nu zăboveşti,
Că Tu scut de apărare şi izbăvitor îmi eşti!

CATISMA X

PSALMUL 70
David

1 Doamne, Tu îmi eşti nădejdea şi scăparea mea-i la Tine:
Fă ca niciodată, Doamne, eu în veac să n-am ruşine!
2 După-a Ta dreptate, Doamne, Tu mă apără, păzeşte!
Pleacă mie-a Ta ureche şi degrab mă mântuieşte!
3 Ca eu să m-adăpostesc, fii a mea cetate tare,
Că Tu eşti a mea tărie şi mereu a mea scăpare!
4 Tu din mâna celui rău, Dumnezeule, mă scapă
Şi de cel nelegiuit, ce cu strâmbătăţi s-adapă!
5 Doamne, Dumnezeul meu, Tu nădejdea mea de bine,
Din a mele tinereţe eu mi-am pus nădejdea-n Tine!
6 Din al maicii mele pântec, Tu de-atunci m-ai sprijinit,
De la sânul maicii mele, Tu mereu m-ai ocrotit
Şi de-aceea eu pe Tine Te slăvesc necontenit!
7 Pentru mulţi a mea făptură a ajuns ca o mirare,
Dar Tu, Doamne, pentru mine eşti nădejdea mea cea tare.
8 De-a Ta laudă curată fie-mi pururi gura plină,
Ca să laud a Ta slavă şi mărirea Ta divină.
9 În a bătrâneţii vreme – că-mi trec anii - aşa de repezi -
Şi puterile mă lasă, nicidecum să nu mă lepezi!
10 Că vrăjmaşii mei întruna împotriva mea grăiesc
Şi pândindu-mi al meu suflet, ei mereu se sfătuiesc:
11 «Dumnezeu l-a părăsit, că nu vrea să-l mai iubească!
Urmăriţi-l deci şi-l prindeţi, că nu-i nimeni să-l păzească!»
12 Nu Te-ndepărta de mine, Domnul meu şi Dumnezeu!
Vino, Doamne, vino grabnic, vino-n ajutorul meu!
13 Cei ce vor să-mi ia viaţa, să roşească şi să piară!
Cei ce răul ei mi-l vor, să se-mbrace cu ocară!
14 Iară eu de-a pururi, Doamne, voi avea nădejde-n Tine
Şi mereu voi lăuda a Ta facere de bine.
15 Voi vesti a Ta dreptate, binefaceri fără număr
Câte mi-ai făcut Tu mie, ce nu pot să le mai număr.
16 De puterea Ta grăi-voi, Doamne Dumnezeul meu,
Şi de-a Ta dreptate numai eu mi-oi aminti mereu.

17 Din a mele tinereți, Doamne, m-ai povățuit
Şi-ale Tale mari minuni eu mereu le-am tot vestit.
18 Nici în vremea bătrâneții, nici în zilele-mi bătrâne,
Când toți perii mi-s-albesc, nu mă părăsi, Stăpâne!
19 Ca să pot să spun tăria şi puterea Ta divină,
Neamului ce este-acuma şi la cel ce va să vină!
20 Dumnezeule, dreptatea Ți-se-nalță în tărie,
Că mari lucruri ai făcut! Cine este-asemeni Ție?
21 Multe mi-ai trimis necazuri şi dureri până la os,
Dar mi-ai dat din nou viață şi din groapă Tu m-ai scos!
22 Îmi înalță iar mărirea şi mă mângâie de toate
Şi-acum iarăşi din pământ, din adâncul lui mă scoate!
23 Şi Te-oi lăuda-n psaltire, preamărind dreptatea Ta!
Sfântului lui Israel eu din harfă-I voi cânta!
24 Vor cânta a mele buze şi s-or bucura mereu
Şi că Tu l-ai mântuit, bucuros, sufletul meu!
25 Ba şi limba mea vesti-va zi de zi a Ta dreptate,
Că i-ai ruşinat pe-aceia ce-mi vor numai răutate!

PSALMUL 71
David

1 Dumnezeule a toate, judecata Ta curată
Dă s-o aibă împăratul când va face judecată!
Şi a Ta dreptate dă-o fiului de împărat,
Ca județul lui să fie pururi drept, pururi curat!
2 Ca să judece poporul cu dreptate, fără pată
Şi pe-ai Tăi săraci, când fi-va să le facă judecată!
3 Încât munții pentru oameni pacea pururi s-o arate
Şi colinele cu toate să vestească-a lui dreptate!
4 Ca să judece-n dreptate pe săracii din popor;
La toți fiii de sărmani să le fie de-ajutor
Şi de tot să umilească pe oricare asupritor.
5 Aşa fel ca să se teamă oamenii de Tine-ntruna
Cât va fi pe cer un soare şi lumină va da luna.
6 Ca dreptatea să pogoare ca pe cositură-o ploaie,
Ca o ploaie liniştită ce pământul îl înmoaie!

7 Ca în vremea lui dreptatea să-nflorească-ntotdeauna
Şi belşug de pace fie, cât va fi pe ceruri luna!
8 Şi ca el să stăpânească de la mare pân-la mare
Şi din fluviu-ndepărtat tot pământul până-n zare.
9 Ca-n genunchi, Etiopenii să sărute a lui mână
Iar vrăjmaşii lui să lingă toți cu limba lor țărână.
10 Ca din Tars şi din ostroave regii biruri toți să-i ducă
Şi-a Arabiei şi-a Sabei daruri scumpe să-i aducă.
11 Să se-nchine înainte-i împărații toți câți sînt
Şi supuse să-i slujească neamurile pe pământ.
12 Că va izbăvi săracul asuprit de cel mai tare
Şi pe cel nevinovat şi lipsit de ajutorare.
13 Milă va avea şi grijă de săraci, de cei lipsiți
Şi cei amărâți la suflet de el fi-vor mântuiți.
14 Sufletele lor scăpa-va de-asuprire şi dispreț
Şi-a lor sânge înainte-i va avea un mare preț.
15 Viu va fi şi i-or da aur din Arabia, curat,
Şi vor face rugăciuni pentru el neîncetat
Şi de toți în toată vremea va fi binecuvântat.
16 Şi va fi belşug de grâne-n toată țara an de an
Şi pe munți la înălțime se va-ntinde mândrul lan
Ce s-o legăna de vânturi ca şi cedrii din Liban.
17 Prin cetăți vor înflori oamenii ca nişte flori,
Ca şi iarba cea din țarini ce se-mbracă în culori.
18 Binecuvântat va fi al său nume-n veci de veci,
Şi va fi cât fi-va soare pe-ale cerului poteci,
19 Că prin el şi numa-n el binecuvântate-or fi
Ale lumii neamuri toate şi pe el l-or ferici.
20 Binecuvântat să fie Dumnezeu şi numai El,
Cel ce-i Domn lui Israel!
Că minuni pe fața lumii singur face numai El!
21 Binecuvântată fie slava Numelui Său sfânt
Şi în veci de veci să fie preamărit pe-acest pământ!
22 Fie tot pământul plin de slava Celui Sfânt. Amin! Amin!

PSALMUL 72
Al lui Asaf

1 Cât de bun e Dumnezeu pentru neamul Israel!
Cei cu inima curată, cât de bun Îl au pe El!
2 Mie însă prea puțin fost-a că n-am șovăit
Și puțin mi-a fost că pașii, ei în lături n-au fugit.
3 Pentru că priveam la soarta celor ce-s necredincioși
Și râvneam mult propășirea celor care-s păcătoși.
4 Că nu au nici suferință, nici necazuri pân-la moarte
Și de multă sănătate și putere au ei parte.
5 Că la osteneli ca alții niciodată nu sunt puși,
Nici ca oamenii ceilalți la bătăi nu sunt supuși.
6 De aceea, ca podoabă se-nfășoară cu mândria,
Iară haina care-o-mbracă este pururea trufia.
7 Ochii lor de grași ce sunt, îs umflați și bulbucați
Și-a lor inimi după pofte niciodată nu au saț.
8 Râd mereu de toată lumea și întruna clevetesc
Și vorbind cu răutate, îngâmfați, de sus grăiesc.
9 Pân-la-cer ei își ridică fălcile când spun cuvântul
Și cu limba lor vicleană mătură mereu pământul.
10 De aceea și poporul după dânșii el se ia
Și din plin nelegiuirea ca pe apă el o bea.
11 Și grăiește: «Știe oare? Are Dumnezeu știință?
Cel Preaînalt cunoaște oare? Poate-avea El cunoștință?»
12 Și așa necredincioșii, ei în lume huzuresc
Și-și adună multe bunuri și mereu se-mbogățesc...

13 Și mi-am zis: «Degeaba oare inima mi-am curățat?
Și în nevinovăție mâinile mi le-am spălat?
14 Oare în zadar eu zilnic la bătăi am fost supus
Și-n oricare dimineață o ocară mi-au adus?»
15 Dacă astfel eu aș zice: «Da, așa voi socoti!»
Neamului fiilor Tăi trădător atunci aș fi!
16 Și gândeam: «Cum taina asta aș putea ca s-o-nțeleg?»
Și m-am tot trudit, dar eu n-am putut ca s-o dezleg
17 Până ce n-am mers la Domnul, la altarul Său cel sfânt
Și-am văzut atunci sfârșitul celor răi de pe pământ:

18 Pentru viclenia lor pui-naintea lor să vadă,
Numai căi alunecoase, ca-n prăpastie să cadă.
19 Cât de iute nimicirea i-a ajuns şi i-a cuprins!
Pentru-a lor fărădelege cât de iute ei s-au stins!
20 Ca un vis la deşteptare planul lor aşa dispare,
Când Tu, Doamne, Te deştepţi şi priveşti pe fiecare!...
21 Inima când îmi fierbea şi ardeam ca pus pe foc,
22 Prost eram şi fără minte, că nu pricepeam deloc;
Prost eram'naintea Ta, precum este-un dobitoc!...

23 Dar eu pururi sunt cu Tine şi-a mea inimă Ţi-i sclavă,
C-a mea dreaptă-n mâini o ai
24 Şi Tu sfat mereu îmi dai
Ca să fac de-a pururi bine şi mă vei primi în slavă!
25 Căci pe cine altu-n ceruri am la fel ca Tine sfânt?
Şi cu Tine, când Te am, ce-mi lipseşte pe pământ?
26 Dacă inima şi trupul de putere fi-vor seci,
Dumnezeu îmi e tăria! El mi-i partea mea în veci!
27 Că acei ce stau departe şi de Tine n-au ştiinţă,
Iată vor pieri cu toţii prin a lor nesocotinţă;
Că Tu pierzi pe toţi aceia ce s-abat la necredinţă!
28 Iară mie bine-mi este ca lipit să fiu mereu
De Acel ce mi-i nădejdea, Domnul meu şi Dumnezeu!
Şi-a Lui laude la porţi, eu mereu ca să le spun
Fiicei din Sion, că El e Dumnezeul nostru bun!

PSALMUL 73
Al lui Asaf

1 Pentru ce ne-ai lepădat, Doamne, într-atâta jale
Şi-Ţi reverşi mânia peste oile păşunii Tale?
2 Ia aminte la poporu-Ţi ce din vechi l-ai câştigat,
La toiagul moştenirii care l-ai răscumpărat
Şi la muntele Sion, locul unde Tu ai stat!
3 Îţi îndreaptă, Doamne, paşii spre ruinele ce sînt
C-au sfărmat vrăjmaşii toate în Locaşul Tău cel sfânt!
4 Şi-au mugit vrăjmaşii-n Templu cu-a lor glas pustiitor
Şi smulgând a noastre steaguri şi-au pus steagurile lor.

5 În Locaşul Tău intrat-au, ca acei ce-ntr-o pădure
Dau navală s-o dărâme cu topor şi cu secure.
6 Şi-n podoaba lui sculptată de pe uşi, de pe coloane,
Au lovit fără cruţare cu securi şi cu ciocane.
7 Au trecut prin foc şi pară Casa Numelui Tău Sfânt
Şi-au făcut ca să dispară Templul Tău de pe pământ!
8 Şi ziceau în a lor inimi: «Să le dărâmăm pe toate!»
Şi-ale ţării locuri sfinte fost-au toate dărâmate!
9 Semne noi nu mai vedem, nici profet nu se mai naşte
Şi cât timp vor fi acestea, cine oare mai cunoaşte?
10 Până când, Stăpâne Doamne, ne va ocărî vrăjmaşul
Şi mereu preasfântu-Ţi Nume Îl va tot huli pizmaşul?
11 Pentru ce Îţi tragi'napoi a Ta dreaptă, a Ta mână?
Scoate-le din sân! Loveşte-i! Nimeni să nu mai rămână!
12 Dumnezeule, de veacuri, Împăratul nostru sfânt,
Mântuire-n centrul lumii Tu lucrezi pe-acest pământ!
13 Căci cu-a Ta putere, Doamne, marea-n două-ai despicat
Şi la şerpii cei din apă capetele le-ai sfărâmat.
14 Şi balaurului capul Tu l-ai sfărâmat de viu
Şi l-ai dat ca să-l mănânce fiarele de prin pustiu!
15 Tu ai scos izvoare, râuri, din pereţii stâncii tari
Şi-ai secat de toată apa râurile cele mari.
16 A Ta-i ziua cu lumină, a Ta-i noaptea cu răcoare;
Tu lumina ai făcut-o, Tu l-ai întocmit pe soare.
17 Tu ai aşezat pământul cu-a lui margini şi hotare
Şi-ai pus vara şi-ai pus iarna rânduite fiecare!
18 Aminteşte-Ţi că vrăjmaşul, Doamne, el Te necinsteşte
Şi poporul cel smintit al Tău Nume Îl huleşte!
19 Sufletul ce Te slăveşte, nu-l da fiarelor ca pradă
Şi de toţi săracii Tăi, Tu mereu aminte-Ţi adă!
20 Caută la legământul ce-ai făcut cu robii Tăi,
C-ale ţării ascunzişuri sunt ticsite de cei răi!
21 Să nu fie obiditul ruşinat nicicând pe lume,
Iar săracul şi sărmanul să slăvească al Tău Nume!
22 Scoală, Doamne, şi pricina-Ţi, Tu la dânsa ia aminte!
Aminteşte-Ţi de ocara ce Ţi-o fac cei fără minte!
23 Şi-a vrăjmaşilor strigare, ce-Ţi sunt contra, n-o uita,
Nici trufia celor care se ridică-n contra Ta!

PSALMUL 74
Al lui Asaf

1 Te slăvim şi Te-om slăvi, Doamne, Dumnezeul meu,
Şi-ale Tale mari minuni le vom povesti mereu,
Noi ce facem rugăciune şi chemăm Numele Tău!
2 Căci ai zis: «Când fi-va vremea hotărâtă pentru toate,
Eu voi face judecată, judecată cu dreptate!»
3 Şi atunci întreg pământul şi cu cei ce-l locuiesc
Se vor clătina, dar Eu stâlpii am să-i întăresc.
4 Celor mândri Le voi zice: «Nu fiţi mândri, îngâmfaţi!»
Iară răilor voi spune: «Capul nu vi-l ridicaţi!»
5 Nu vă ridicaţi dar, fruntea înălţată nu vă fie!
Domnului să nu-I grăiţi niciodată cu trufie!
6 Că nici de la răsărit, nici de la apus de soare,
Nici din munţi, nici din pustie n-or să vină ajutoare,
7 Ci e singur Dumnezeu, Cel ce toate stăpâneşte:
El pe unii îi înalţă, iar pe alţii îi smereşte!
8 Şi El ţine-n mână cupa, cupa cea cu băutură,
Vin ce spumegă şi este plin de amestecătură.
9 Şi când Domnu-Şi varsă cupa şi-Şi deşartă băutura,
Beau din ea toţi păcătoşii şi Îi gustă astfel ura!
Beau şi-I gustă băutura păcătoşii toţi câţi sînt,
Toţi acei ce nu-L ascultă de pe-ntregul Lui pământ!
10 Iară eu aceste lucruri le voi spune de istov
Şi voi lăuda pe Domnul, Dumnezeul lui Iacov.
11 Şi voi sfărâma puterea celor răi ca ea să piară,
Iară fruntea celor drepţi înălţată va fi iară!

PSALMUL 75
Al lui Asaf

1 Cunoscut e Dumnezeu, cunoscut în Iuda-I El
Şi e mare al Său Nume în tot neamul Israel!
2 În Salem şi-a pus El Cortul, cu-ale Sale câte sînt
Şi-n Sion e locuinţa Dumnezeului Preasfânt!
3 Acolo sfărmat-a El toate armele de luptă:
Arcul, sabia şi scutul, iar săgeata iată-i ruptă.

4 Mai măreț şi mai puternic decât ei Te-ai arătat,
Când din muntele cel veşnic contra lor Tu ai luptat!
5 C-au ajuns cu toții pradă şi-au rămas doar stane reci,
Neputând ca să mai lupte, că-şi dormeau somnul de veci.
6 Dumnezeul lui Iacov, Tu pedeapsa când o dai,
Faci pe toți să-ncremenească, şi pe călăreți şi cai.
7 Cât de-nfricoşat eşti, Doamne, când mânia Te cuprinde!
Şi-mpotrivă cine-Ți stă, când mânia Ta s-aprinde?
8 Tu din cerul slavei Tale judecată ai rostit:
Că pământu-ntreg de frică s-a-ngrozit şi-a amuțit,
9 Când să facă judecată Dumnezeul nostru sfânt,
S-a sculat să mântuiască pe cei blânzi de pe pământ!
10 Omul însuşi îşi preface spre-a Ta laudă mânia,
Când spre dânsul Tu Te-arăți şi-Ți îmbraci toată urgia.
11 Juruințe faceți toți către Domnul Dumnezeu
Şi-ale voastre juruințe să le-ndepliniți mereu!
Şi-I aduceți daruri multe, toți acei ce-n juru-I stați,
Dumnezeului puternic şi de El vă-nfricoşați!
12 Că El frânge semeția domnitorilor ce sînt,
Şi-I atât de-nfricoşat regilor de pe pământ.

PSALMUL 76
Al lui Asaf

1 Am strigat cu glasul meu, către Domnul am strigat!
Către Domnul Dumnezeu, glasul mi l-am înălțat
Şi din ceruri Dumnezeu, El spre mine-a căutat!
2 Ziua în necazul meu m-am gândit la Dumnezeu,
Iară noaptea-a mele mâini le-am întins spre El mereu,
Căci o altă mângâiere nu mai vrea sufletul meu!
3 Mi-am adus de Domnu-aminte, însă m-am cutremurat
Şi-am gândit la El şi iarăşi duhul mi s-a tulburat.
4 Nu mai pot închide ochii, nici ca să mai dorm nu pot
Şi de tulburat ce sunt, nici o vorbă nu mai scot!
5 M-am gândit şi-am cugetat la acele zile vechi
Şi la anii ce-au trecut, cei din vremile străvechi.
6 Noaptea m-am gândit în sine, inima mi-am cercetat
Şi întruna al meu suflet, el mereu s-a întrebat:

7 «Oare pentru veşnicie Domnul meu m-a lepădat
Şi a Lui bunăvoinţă de la mine şi-a luat?
8 Oare mila şi-a tăiat-o, ca în veci să n-o mai am
Şi curmatu-Şi-a cuvântul, să nu-l am din neam în neam?
9 Oare Dumnezeu uitat-a că El mila o mai are
Şi în marea Sa mânie şi-a închis a Sa-ndurare?»
10 Şi mi-am zis atunci: «Aceasta e durerea mea fierbinte:
Dreapta Celui Preaputernic nu mai este ca-nainte!»
11 Dar de mi-amintesc de Domnul, de lucrările Lui sfinte,
Şi-mi aduc aminte iarăşi, Dumnezeule Preasfinte,
De-ale Tale mari minuni, ce făcut-ai mai înainte,
12 Şi-ale Tale lucruri toate de le-ncerc tot mai profund
Şi-ale Tale mari minuni, dacă-ncep să le pătrund,
13 Atunci văd că a Ta cale sfântă este ea mereu!
Cine-i mare Dumnezeu cum e-al nostru Dumnezeu?
Dumnezeule, Tu eşti Cel ce faci minuni mereu!
14 Că făcut-ai cunoscut toată-a Ta putere mare,
Ca s-o ştie, s-o cunoască ale lumii-ntregi popoare
Şi ai mântuit cu braţul pe poporu-Ţi de vrăjmaşi,
Pe toţi fiii lui Iacov şi-ai lui Iosif urmaşi.
15 Apele cu toate, Doamne, Te-au văzut şi s-au temut
Şi adâncurile mării s-au clătit când Te-au văzut.
16 Ape, norii au vărsat şi toţi norii glas au dat
Şi din nori săgeţi de foc pretutindeni au zburat.
17 Glasul tunetului Tău în văzduh a răsunat
Şi cu fulgerile Tale faţa lumii-ai luminat
Iar pământul tot de frică, tremurând, s-a clătinat.
18 Fost-a drumul Tău prin mare, drum de nimenea ştiut
Şi prin ape-adânci şi mari Tu cărare Ţi-ai făcut
Şi trecând, a Tale urme nu Ţi s-au mai cunoscut.
19 Îndrumat-ai ca pe-o turmă prin pustiu pe-al Tău popor,
Când prin Moise şi Aaron, l-ai condus prin mâna lor!

CATISMA XI

PSALMUL 77
Al lui Asaf

1 Ia, poporul meu, aminte la a mea învățătură
Şi-ți apleacă-a ta ureche, că-ți vorbeşte a mea gură!
2 Căci în pilde a mea gură îți va fi ca să-ți vorbească
Şi adânci învățăminte din trecut o să-ți rostească!
3 Toate câte-am auzit, că demult s-au petrecut,
Câte ni le-au spus părinții şi-au fost toate în trecut,
4 De copii nu le-om ascunde, nici în taină le vom ține,
Ci vom povesti mereu la tot neamul care vine:
Slava Domnului cea mare şi puterea-I minunată
Şi minuni şi fapte mari ce-a făcut El altădată.
5 Că El dat-a lui Iacov a Sa sfântă mărturie
Şi i-a dat lui Israel Legea sfântă ca s-o ție;
Şi părinților poruncă El le-a dat, să o vestească
Şi copiilor să spună şi mereu să le vorbească.
6 Ca acei ce vor să vină şi vor fi ca să se nască,
La copiii lor să spună şi la fii să povestească
7 Ca în Domnul Dumnezeu ei nădejdea să şi-o pună,
Să nu uite-a Sale fapte, ci şi altora să spună
Şi poruncilor Lui sfinte ei mereu să se supună!
8 Să nu fie nesupuşi, cum au fost părinții lor,
Neam pervers şi îndărătnic, neam mereu răzvrătitor,
Neam cu inima uşoară, ce se opunea la greu
Şi cu suflet uşuratic, necrezând în Dumnezeu!
9 Ai lui Efraim copii, cei cu arcuri la război,
Au fugit în toiul luptei şi-au dat buzna înapoi
10 Şi-au călcat ei legământul cel făcut de Dumnezeu
Şi nici Legea Lui n-au vrut s-o respecte ei mereu.
11 Că tot binele făcut, ei cu totul l-au uitat
Şi minunile-i preasfinte care El le-a arătat.
12 Că-n Eghipet, în Țoan, mari minuni El a făcut
Şi părinții lor cu toții, ei pe toate le-au văzut.
13 Că El mare-a despicat-o şi-a deschis un drum prin ea,
Făcând apele ca zidul, despărțite, ca să stea.

14 Ziua i-a călăuzit, înaintea lor, cu-n nor,
Iară noaptea o lumină le mergea-naintea lor.
15 În pustiu, ca să-i adape, El a despicat o stâncă
Şi pe toţi i-a adăpat ca din marea cea adâncă.
16 C-au ţâşnit din stâncă ape în puternice izvoare
Şi s-au revărsat ca râuri şi-au umplut pustiul mare.
17 Dar ei încă în pustie la păcate s-au supus,
Căci mereu s-au răzvrătit mâniind pe Cel de Sus.
18 Că pe Domnul ispitind cu-a lor inimă nebună,
Au poftit ca în pustie să le dea mâncare bună.
19 Şi cârtit-au împotriva Dumnezeului cel Viu:
«Va putea să ne gătească Domnul masă în pustiu?
20 Iată c-a lovit în stâncă şi izvoare-au apărut
Şi s-au revărsat pâraie şi pustiul l-au umplut.
Va putea El, oare, pâine să ne deie de mâncare
Şi poporului Său carne? În pustiu putea-va, oare?»
21 Auzind aceasta Domnul, S-a aprins a Lui mânie:
Şi-a fost foc pentru Iacov, iar lui Israel urgie;
22 Pentru că ei nicidecum n-au crezut în Dumnezeu,
Nici nădejde n-au avut, că-i va ajuta la greu!
23 Atunci norilor de sus El porunca Lui le-a zis
Şi tot cerul ascultându-L porţile şi le-a deschis:
24 Şi-a plouat atuncea Domnul mană, pâinea cea cerească,
Ca poporul Său s-o aibă şi cu ea să se hrănească.
25 Pâinea îngerilor sfântă a mâncat atuncea omul
Şi bucate pân-la saţiu le-a trimis, din ceruri, Domnul!
26 C-a stârnit sub ceruri vântul de la Răsărit-de-zi
Şi-a adus cu-a Sa putere vântul de la Miazăzi;
27 Şi-a făcut să cadă carne, numai păsări zburătoare,
Ca o pulbere de deasă, ca nisipul cel din mare.
28 Şi-a făcut să cadă carne în al taberei mijloc
Şi la corturile lor, împrejur, în orice loc.
29 Şi-au mâncat ei din destul şi ei toţi s-au săturat,
Căci aşa precum dorise Dumnezeu din cer le-a dat.
30 Dar pe când mâncau cu poftă şi aveau mâncarea-n gură
31 Dumnezeu asupra lor Îşi aprinse a Sa ură:
Şi pe cei din ei mai tari i-a ucis atuncea El
Şi-a ucis şi dintre tineri, cei de frunte-n Israel.

32 Dar ei încă mai departe au păcătuit mereu,
Necrezând nici o minune ce făcuse Dumnezeu!
33 Şi-atunci El ca pe-o suflare a lor zile-a terminat
Şi le-a terminat şi anii cu-n sfârşit neaşteptat.
34 Şi când îi lovea cu moarte şi-i bătea atât de greu,
Ei Îl căutau şi-n grabă, se-ntorceau la Dumnezeu.
35 Şi-aduceau atunci aminte că li-i Domnul de-ajutor
Şi că Cel Atotputernic este-al lor izbăvitor.

36 Însă ei Îl înşelau, căci cu buzele întruna
Şi cu limba lor, vicleană, Îl minţeau întotdeauna,
37 Că n-aveau ei inimi drepte înaintea Celui Sfânt
Şi n-aveau deloc credinţă în al Său aşezământ.
38 Însă El, Multmilostivul, Care-i plin de bunătate
Şi nu bate de îndată pe cel rău pentru păcate,
Şi-a oprit adeseori a Sa groaznică urgie,
Nelăsându-Se cuprins de cumplita Sa mânie.
39 Căci El şi-a adus aminte că sunt trupuri trecătoare,
O suflare care trece şi dispare-n depărtare...

40 O, de-atâtea ori I-au fost împotrivă în pustie
Şi-n pustiu de-atâtea ori au stârnit a Lui mânie!
41 Că tot ispitind pe Domnul ei n-au contenit de fel
Şi-au întărâtat mereu pe Cel Sfânt lui Israel!
42 Căci dădeau uitării braţul cu puternica-I tărie
Şi-acea zi când El i-a scos din amarnica robie;
43 Şi uitase-acele semne ce-n Eghipet El făcuse
Şi acele mari minuni ce-n Ţoan ei le văzuse:

44 Când a prefăcut în sânge ale râurilor ape,
Ca vrăjmaşul să nu poată niciodată să s-adape;
45 Când asupra lor trimis-a nori de-otrăvitoare muşte
Şi potop de broaşte multe să-i înţepe şi să-i muşte;
46 Şi-a trimis omizi prin pomi, ca tot mugurul să-l guste,
Iară holdele muncite le-a dat hrană la lăcuste;
47 Şi-a bătut cu-ngheţ şi brumă viile de pretutindeni
Şi pe pomii din grădini i-a bătut pe toţi cu grindeni;

48 Şi-a ucis, la fel, cu grindeni toate turmele de oi
Şi cu trăznete-a lovit turmele de cai şi boi.
49 C-a vărsat asupra lor ura Sa în vâlvătăi:
Şi urgia şi iuţimea şi necazuri ca bătăi,
Trimiţând asupra lor droaia cea de îngeri răi.

50 C-a dat drumul El mâniei, ca ea slobod să se poarte,
Nelăsând ca să mai scape nici un suflet de la moarte,
Iar de vitele lor toate, molima să aibă parte.
51 Că pe toţi întâi-născuţii îi lovise în Eghipet,
Când pentru-a puterii pârgă neamul Ham era un ţipet...

52 Şi Şi-a scos poporul Său ca pe oi din grea robie
Şi l-a tot povăţuit ca pe-o turmă prin pustie.
53 Şi l-a tot povăţuit fără grijă pe oriunde,
Iar pe toţi vrăjmaşii lui i-a-nghiţit a mării unde.
54 Şi i-a dus în ţara sfântă cu-a Sa mână înţeleaptă
Şi la muntele acesta dobândit cu a Sa dreaptă.
55 Şi a izgonit pe neamuri dinaintea lor şi-astfel
Le-a dat ţara moştenire; iar prin corturi a pus El,
Ca să aibă locuinţe, pe tot neamul Israel!

56 Dar ei tot s-au răzvrătit contra Domnului de sus
Şi mereu L-au ispitit şi L-au mâniat nespus,
Că poruncilor Lui sfinte nicidecum nu s-au supus.
57 Şi au fost necredincioşi cum au fost părinţii lor
Şi mereu s-au abătut ca un arc înşelător.
58 Că L-au mâniat pe Domnul şi L-au supărat mereu,
Căci jertfeau pe înălţimi şi-aveau idoli dumnezeu.
59 Şi văzând aceasta Domnul Şi-a aprins mânia El
Şi-atunci iar a urgisit pe tot neamul Israel.
60 Şi-a plecat din Şilo Domnul, cortul El şi-a părăsit,
Cortul unde între oameni, El mereu a locuit.
61 Şi Şi-a dat mărirea Sa, ca să cadă în robie
Şi vrăjmaşilor Şi-a dat slava Sa şi-a Sa mândrie.
62 Şi poporul Său l-a dat sabiei să-i fie pradă
Şi pe moştenirea Sa n-a mai vrut ca s-o mai vadă.

63 Că pe tineri i-a ars focul, după-a Lui mânie cruntă,
Iar fecioarele, cu toate, n-au avut cântări de nuntă.
64 Preoții au fost uciși și de sabie-au murit,
Iară văduvele lor pe ei nu i-au mai bocit.

65 Apoi Domnul S-a sculat și din somn S-a deșteptat
Cum se scoală un viteaz când de vin e-mbărbătat.
66 Și-a lovit pe toți vrăjmașii, fugărindu-i ca să piară
Și pe toți acoperindu-i cu o veșnică ocară.
67 Însă El pe Iosif, cortul lui l-a lepădat;
Nici pe tribul Efraim nu l-a vrut ca loc de stat,
68 Ci-a ales pe tribul Iuda, tribul care-mpărățește
Și Sionul munte sfânt, cel pe care îl iubește.
69 Și-a zidit Locașul Său preaînalt ca cerul deci
Și durabil ca pământul ce-i întemeiat pe veci.
70 Și pe robul Său David, Domnul l-a ales apoi,
Cel pe care l-a luat de la turmele de oi.
71 De la turmele de oi l-a adus să păstorească:
Pe Iacov, poporul Său, să-l conducă și să-l pască
Și pe Israel, pe care l-a ales să-l moștenească.
72 Și David i-a păstorit cu o inimă-nțeleaptă
Și c-o mână pricepută i-a condus pe calea dreaptă.

PSALMUL 78
Al lui Asaf

1 Doamne-n moștenirea Ta neamurile-au năvălit
Și pe Templul Tău cel sfânt l-au călcat, l-au pângărit;
Și prin Ierusalim ei cu toții au trecut
Și-n mormane de moloz peste tot l-au prefăcut.
2 Ale robilor Tăi trupuri dat-au fiarelor mâncare
Și-ale sfinților Tăi corpuri păsărilor zburătoare;
3 Că la Ierusalim, au luptat de el aproape
Și-a curs sângele ca apa, neavând cine să-i îngroape!
4 Am ajuns pentru vecini o pricină de ocară
Și batjocură și râs celor care ne-nconjoară!
5 Până când vei fi Tu, Doamne, mânios fără-ncetare
Și va arde ca și focul toată-a Ta mânie mare?

6 Varsă-a Ta mânie, Doamne, peste neamuri, peste lume,
Peste-acele-mpărăţii ce nu cheamă al Tău Nume,
7 Căci acestea pe Iacov l-au mâncat, l-au nimicit
Şi sălaşu-i, locuinţa-i, ei de tot i-au pustiit.
8 Pentru-a noastre vechi păcate să nu fim noi pedepsiţi,
Ci degrab Te-ndură, Doamne, că suntem prea umiliţi!
9 Dumnezeule, ne-ajută şi de rău ne mântuieşte!
Pentru a Numelui Tău slavă, Tu degrab ne izbăveşte!
10 Pentru ce păgânii, Doamne, să tot zică ei mereu:
«Unde-i Dumnezeul lor? Au ei oare Dumnezeu?»
Fă să ştie orice neam şi Tu fă-ne arătat,
Că răzbuni pe robii Tăi pentru sângele vărsat!
11 Plânsul celor din cătuşe de-a Ta milă aibă parte
Şi cu braţul Tău puternic izbăveşte-i de la moarte!
12 Înşeptit în al lor sân la vecini să li-se-ntoarne,
Toată hula şi ocara ce Ţi-au spus-o Ţie, Doamne!
13 Iară noi, poporul Tău – oile păşunii Tale –
Te-om slăvi din neam în neam şi-Ţi cânta-vom osanale!

PSALMUL 79
Al lui Asaf

1 Cel ce paşti pe Israel, fă-Ţi urechea Ta plecată!
Cel ce-ndrumi pe Iosif ca pe-o turmă, Te arată!
2 Cel ce şezi pe Heruvimi, Tu puterea Ţi-o trezeşte
Şi pe Efraim, Manase şi Veniamin păzeşte
Şi pe noi ne mântuieşte!
3 *Dumnezeule, Te-ntoarce, a Ta Faţă s-o privim,*
Că Tu Faţa când ne-arăţi, noi atunci ne mântuim!
4 Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce Domn de oşti Tu eşti,
Până când spre-al Tău popor nu mai vrei ca să priveşti
Şi pe ruga ce Ţi-o facem, Te mânii şi n-o primeşti?
5 Că ne dai ca hrană pâinea numa-n lacrimi s-o mâncăm
Şi cu lacrimi din belşug setea să ne-o adăpăm!
6 Am ajuns motiv de ceartă pentru cei ce ne-nconjoară,
Iar vrăjmaşii râd de noi şi ne umplu de ocară.
7 *Doamne-al oştilor, Te-ntoarce, a Ta Faţă s-o privim,*
Că Tu Faţa când ne-arăţi, noi atunci ne mântuim!

8 Din Eghipet Ți-ai adus via asta s-o sădeşti
Şi pe neamuri alungat-ai ca pe ea s-o răsădeşti.
9 Şi i-ai pregătit un loc şi-n loc bun a fost plantată,
Că a dat din rădăcini şi-a umplut ea țara toată.
10 Şi s-a ridicat pe munți şi i-a tot umbrit mereu,
C-avea corzile asemeni cedrilor lui Dumnezeu.
11 Şi s-a-ntins până la mare coarda când şi-a răsfirat
Şi lăstarii ei ajuns-au pân-la râul Eufrat...
12 Pentru ce surpat-ai gardul, fără gard să stea acum,
Ca s-o fure, s-o distrugă toți acei ce trec pe drum?
13 Şi mistrețul din pădure să tot vină şi s-o râme,
Iară fiarele câmpiei s-o tot pască şi dărâme?

14 Doamne-al oştilor, Te-ntoarce! Caută din cer şi vezi
Şi spre via Ta priveşte şi pe ea s-o cercetezi.
15 C-ai sădit-o cu-a Ta dreaptă cu atâta interes!
Ocroteşte-o pe ea, Doamne, şi vlăstarul ce-ai ales!
16 Că de foc ea arsă-i toată şi de tot e dărâmată:
De certarea Feții Tale iat-acum ea piere toată!
17 Peste omul dreptei Tale fie mâna Ta ades,
Peste-al omului fiu care Tu pe-acela l-ai ales!
18 Şi atuncea de la Tine nu ne vom mai depărta!
Dă-ne iar viață, Doamne, şi-al Tău Nume vom chema!
19 *Doamne-al oştilor, Te-ntoarce, a Ta Față s-o privim*
Că Tu Fața când ne-arăți, noi atunci ne mântuim!

PSALMUL 80
Al lui Asaf

1 Cântați toți lui Dumnezeu! Cântați toți cu bucurie!
Dumnezeul lui Iacov, El ni-I singura tărie
Şi de-aceea Lui cântați-I şi-I strigați cu veselie!
2 Psalmi de laudă cântați-I! Faceți tobele să sune
Şi luați şi alăuta, harfa cea cu blânde strune!
3 Trâmbițați la lună nouă! Trâmbițați la lună plină
Şi la ziua cea vestită, sărbătoarea cea divină!
4 Că aceasta este Lege dată pentru Israel:
Dumnezeul lui Iacov poruncit-a Însuşi El!

5 Că i-a spus lui Iosif şi lui Lege i-a făcut
La ieşirea din Eghipet, printr-un grai necunoscut:
6 «Iată, ţi-am luat povara ce-apăsa pe-a ta spinare
Şi-am scutit a tale mâini , coşul greu să nu-l mai care!
7 La necaz tu M-ai chemat şi degrab te-am izbăvit
Şi din mijlocul furtunii glasul ţi l-am auzit,
Şi la apele Meriba te-am cercat, te-am ispitit!
8 Tu, poporul Meu, ascultă, că Eu sfaturi îţi voi da!
O, ce bine, Israele, dacă Tu m-ai asculta!
9 Dumnezeu străin să n-ai, să nu-ţi iei de la vecini
Şi nici altor dumnezei, tu în veci să nu te-nchini!
10 Că Eu, iată, sunt de-acuma Domnul Dumnezeul tău,
Ce te-am scos cu mână tare din Eghipet, de la rău.
Gura ta deschide-o mare, că-ţi voi da ca să te saturi
Şi-ţi va fi de-a pururi plină, să nu caţi în alte laturi!...»
....
11 «Dar poporul Meu n-a vrut să asculte ce i-am spus
Şi-ndărătnic Israel nu Mi-a fost deloc supus.
12 Şi de-aceea i-am lăsat vrerea lor să şi-o-mplinească
Şi precum doreau în inimi, ei aşa să şi trăiască...
13 De-ar fi vrut poporul Meu ca să-ndrept Eu paşii săi
Şi să meargă-ntotdeauna Israel pe-ale Mele căi,
14 Pe vrăjmaşii lui de-ndată Eu puteam ca să-i smeresc
Şi Mi-aş fi-ndreptat şi mâna peste cei ce-i asupresc.
15 Cei ce-L duşmănesc pe Domnul, lângă ei s-ar gudura
Şi-a lor zile fericite cât toţi vecii ar dura.
16 Şi grăsimea cea din grâu le-aş fi dat ca mângâiere
Şi din stâncă, din destul, i-aş fi săturat cu miere!»

PSALMUL 81
Al lui Asaf

1 În mijlocul adunării celor care-s dumnezei,
Stă de faţă Dumnezeu şi îi judecă pe ei:
2 «Până când veţi judeca şi veţi face nedreptate
Şi veţi părtini pe-aceia ce lucrează răutate?
3 Daţi orfanului dreptate, celui slab dreptate daţi-i;
Pe sărac, pe cel smerit cu dreptatea ajutaţi-i.

4 Mântuiți pe cel sărman și pe cel ce stă-n nevoi
Și din mâna celor răi izbăviți-i pe amândoi!»
5 Însă ei nu vor să știe, nici nu vor ca să priceapă,
Ci umblând prin întuneric, tot cu nedreptăți s-adapă
Și-ale țării rânduieli ei într-una le tot sapă.
6 «Dumnezei sunteți cu toții (Eu atuncea că le-am spus):
Toți sunteți cu-adevărat fii ai Celuia de Sus!...
7 Însă voi ca niște oameni veți muri cum dânșii mor
Și cu toții veți cădea ca oricare domnitor!»...
8 Dumnezeule, Te scoală, judecă acest pământ,
Că popoarele cu toate ale Tale toate sînt!

PSALMUL 82
Al lui Asaf

1 Dumnezeule, e vremea ca să nu mai taci mereu
Și nici să Te odihnești, Doamne Dumnezeul meu!
2 Că vrăjmașii Tăi cu toții, iată s-au întărâtat
Și acei ce Te urăsc capul ei și-au ridicat.
3 Că poporului Tău, planuri, împotriva lui urzesc
Și pe cei ce-i ocrotești, contra lor se sfătuiesc.
4 Căci au zis: «Veniți cu toții, să-i stârpim să nu mai fie
Și de neamul Israel nimenea să nu mai știe!»
5 Și cu toții împreună între ei s-au sfătuit
Și-mpotriva Ta-ntr-un gând ei cu toții s-au unit:
6 Corturile lui Edom și-a lui Ismail sălașe
Și Moab și Agarenii, toți cu uneltiri vrăjmașe;
7 Și Gheval și cu Amon și-Amalic cu ei în șir
Și cu dânșii Filistenii și localnicii din Tir;
8 Și cu-aceștia s-au unit și-al Asurului popor,
Ce-au dat fiilor lui Lot mâna lor de ajutor.
9 Fă-le ca lui Madian și Sisara cu Iavin,
La pârâul Tău Kison, când Te-ai răzbunat din plin;
10 Că pierit-au în Endor și-au ajuns pentru pământ
Cel mai bun îngrășământ...
11 Și cu cei mai mari ai lor, ce-i povățuiesc pe ei,
Cum făcut-ai cu Oreb, Zeb, Salmona și Zebei,
Tot așa Tu fă cu ei!...

12 Căci aceştia-n vremea lor nu-ncetau cu-a lor rostire:
«Pe-al lui Dumnezeu locaş să-l luăm în stăpânire!»
13 Dumnezeul meu, Tu fă-i cum e prafu-n val de vânt
Şi ca pleava ce-o ridică un vârtej de la pământ!
14 Cum e focul care arde şi pădurea nimiceşte,
Cum pârjolul se întinde şi pe munţi îi pârjoleşte,
15 Tot aşa a Ta mânie cum e viforul să-i prindă
Şi cu marea-i vijelie a Ta groază să-i cuprindă!
16 Pune-le pe-obraz ocara, ruşinaţi să fie-n lume,
Ca să caute ei, Doamne, şi să cheme al Tău Nume!
17 Ruşinaţi să fie pururi şi-ngroziţi să fie-n veac!
Şi-nfruntaţi să fie-ntruna şi să piară fără leac!
18 Ca să ştie ei că Domnul, este Numele Tău sfânt
Şi eşti singur Preaînalt peste tot acest pământ!

PSALMUL 83
Al fiilor lui Core

1 Cât-îs de dorite foarte şi mai dragi nici că socot,
Ca locaşurile Tale, Sfinte Doamne Savaot!
2 Sufletu-mi mereu suspină şi-mi tânjeşte a mea minte,
Dup-a Domnului locaşuri, după curţile Lui sfinte!
Inima mi se topeşte şi-al meu trup abia-l mai ţiu,
Că se istovesc de dorul Dumnezeului cel Viu.
3 Căci şi pasărea-şi găseşte a ei casă-adeseori
Şi un cuib şi rândunica-şi face pentru puişori,
4 *Lângă sfintele-Ţi altare şi le ocroteşti mereu,*
Sfinte, Doamne Savaot, Domnul şi-mpăratul meu!

5 Fericiţi aceia care locuiesc în Casa Ta,
Căci aceştia-ntotdeauna laude Îţi pot cânta!
6 Fericit e omul care Tu-l ajuţi neîncetat
Şi acei care cunosc şi cărările Îţi bat!
7 Căci atuncea când aceştia Valea Plângerii străbat,
Cu izvoare numeroase o prefac în loc bogat
Şi cu ploaie timpurie în loc binecuvântat;
8 Şi urcând din treaptă-n treaptă, ei parcurg urcuşul greu
Până ce se-nfăţişează în Sion la Dumnezeu!

9 *Sfinte Doamne Savaot, fac la Tine rugăminte!*
Dumnezeul lui Iacov, Tu spre mine ia aminte!

10 Doamne-apărătorul nostru, ce pe tron de slavă şezi,
Te apleacă şi cu milă faţa unsului Tău vezi!
11 Că-i mai bine doar o zi în a Tale curţi să fiu,
Decât mii în altă parte fără Tine să mă ştiu!
Şi-i mai bine-n Casa Ta, doar pe prag sub ochii Tăi,
Decât ca să locuiesc în locaşul celor răi!
12 Că e soare Dumnezeu şi e scut de apărare
Şi El har ne dă şi slavă şi e plin de îndurare;
Şi pe cei fără prihană ce duc viaţa cea curată,
El pe-aceştia de vreun bine nu-i lipseşte niciodată!
13 *Sfinte, Doamne Savaot, Cel ce pururi ne vrei bine,*
Fericit e omul care, el nădejdea-şi pune-n Tine!

PSALMUL 84
Al fiilor lui Core

1 Înduratu-Te-ai Tu, Doamne, şi-ai dat ţării dar nespus,
Că pe toţi cei din Iacov din robie i-ai adus.
2 Că poporului Tău, toate nedreptăţile-ai iertat
Şi i-ai şters şi-acoperit orice urmă de păcat.
3 Toată-a Ta mânie mare potolită ai făcut-o
Şi aprinderea urgiei de la noi ai abătut-o.
4 Doamne-al mântuirii noastre, fă-ne iarăşi înapoi
Cum am fost, şi-a Ta mânie Ţi-o abate de la noi!
5 Oare fi-vei Tu pe noi mânios pe totdeauna?
Sau întinde-vei mânia-Ţi peste vremi şi vremi întruna?
6 Nu ne vei mai dărui iar viaţă şi-al Tău bine,
Ca din nou poporul Tău să se bucure de Tine?
7 Ne arată, Doamne, iarăşi mila Ta şi-a Ta iubire
Şi ne dă s-avem din nou a Ta sfântă mântuire!

8 Asculta-voi ce-mi va spune Domnul meu şi Dumnezeu:
El poporului Său pacea i-o va hărăzi mereu,
9 Şi iubiţilor Lui, numai credincioşi de-or fi să fie
Şi nu se vor mai întoarce, ca să cadă-n nebunie!

10 Celor ce se tem de Domnul mântuirea-i lângă ei,
Şi-a Lui slavă-n țara noastră va avea sălaşul ei.
11 Mila şi cu adevărul întâlni-se-vor în prag,
Iar dreptatea şi cu pacea se vor săruta cu drag.
12 Adevărul din pământ răsări-va ca o floare
Şi din cer dreptatea iarăşi va privi pe fiecare.
13 Domnul Însuşi revărsa-va bunătatea-I peste toate
Şi pământul nostru da-va roadele-i îmbelşugate!
14 Că-naintea Lui dreptatea va deschide-a Sale căi,
Pregătindu-I astfel calea, ca să meargă paşii Săi!

CATISMA XII

PSALMUL 85
David

1 Pleacă, Doamne-a Ta ureche şi-mi fă glasul auzit,
Că-s atâta de sărac şi aşa de necăjit!
2 Sufletul Tu mi-l păzeşte, căci în Tine, Doamne, crede!
Mântuie pe robul Tău, căci în Tine se încrede!
3 Ai de mine milă, Doamne, şi-a Ta Faţă mi-o arată,
Că la Tine strig întruna ziua toată, noaptea toată!
4 Dă-i să aibă robul Tău vesel sufletul mereu,
Că la Tine-ntotdeauna, Doamne-nalţ sufletul meu!
5 Că eşti bun şi milostiv cu acei care Te cheamă
Şi-ndurat cu toţi aceia care au de Tine teamă.
6 Doamne-ascultă-mi rugăciunea şi-a mea plângere fierbinte!
Glasul cererii ascultă-l şi la dânsul ia aminte!
7 Când la vreme de necaz către Tine am strigat,
Dumnezeule, atuncea, Tu degrab m-ai ascultat!
8 Că nu este altul, Doamne, Dumnezeu la fel ca Tine,
Şi nici fapte nu mai sunt, cum sunt faptele-Ţi divine!
9 Toate neamurile câte le-ai făcut şi sunt pe lume,
Vor veni să Ţi se-nchine şi slăvi-vor al Tău Nume!
10 Că eşti mare şi puternic şi Tu faci minuni mereu,
Şi din toţi câţi sunt pe lume, numai Tu eşti Dumnezeu!

11 Doamne-nvaţă-mă să ştiu care sunt a Tale căi
Şi voi merge-n adevăru-Ţi, stând mereu sub ochii Tăi!
Întăreşte-n al meu suflet, să am frică de-al Tău Nume,
Că Tu eşti atotputernic şi stăpânul peste lume!
12 Lăuda-Te-voi de-a pururi, Doamne, Dumnezeul meu
Şi cu toată-a mea putere eu Te voi slăvi mereu!
13 Că e mare a Ta milă ce mereu mi-o hărăzeşti,
Şi din iadul cel adânc sufletul mi-l izbăveşti!

14 Dumnezeule, asupra-mi s-au sculat înfumuraţii
Şi uitând mereu de Tine, îmi vor viaţa răsculaţii!

15 Dar Tu, Doamne, Care eşti Dumnezeu îndurător,
Milostiv, adevărat şi preabun şi răbdător,
16 Te îndreaptă către mine, Tu cu mila Ta cea multă;
Pe-al Tău rob îl întăreşte şi pe-al roabei fiu ascultă!
17 Fă un semn spre mine, Doamne, fă un semn că Tu-mi vrei bine
Ca să vadă toți vrăjmaşii şi să fie de ruşine,
Că mereu m-ai ajutat şi m-ai mângâiat pe mine!

PSALMUL 86
Al fiilor lui Core

1 Ale tale temelii Ierusalime sînt
Preaputernic aşezate sus pe muntele cel sfânt.
Mult mai mult iubeşte Domnul a Sionului porți sfinte,
Decât toate ce Iacov are el aşezăminte!
2 Multe s-au grăit de tine, a lui Dumnezeu cetate,
Lucruri mari şi preaslăvite şi tot fapte minunate!
3 Iată că vei pomeni şi vei pune la-nceput
Pe Raav şi Babilonul, cei ce ei te-au cunoscut!
Şi străinii Filisteni, Tirul cel cu mult avut,
Etiopia vor zice: «El acolo S-a născut!»
4 Iară de Sion vor zice: «Unul S-a născut într-însul,
Şi de sus Cel Preaînalt, iată, L-a-ntărit pe Dânsul!»
5 Şi-ntr-a neamurilor carte, Domnul scrie pentru lume:
«S-a născut acolo Unul şi e mare al Său Nume!»
6 Cei ce cântă, cei ce joacă, strigă toți de bucurie:
«Întru Tine-avem de-a pururi viu izvor de veselie!»

PSALMUL 87
Al fiilor lui Core Spre învăţătură lui Eman Ezrahitul

1 Doamne-al mântuirii mele, Domnul meu şi Dumnezeu,
Către Tine strig întruna, ziua-noaptea, strig mereu!
2 Să-mi pătrundă rugăciunea, să ajungă pân-la Tine!
Şi a Ta ureche, Doamne, Ți-o apleacă înspre mine!
3 Că mi-i sufletul sătul câte rele pe el cad
Şi a mea viață, iată, s-a apropiat de iad!

4 Pus alături sunt cu-aceia, care-n groapă se pogoară,
Ca un om fără putere care-i gata ca să moară.
5 Şi-am ajuns ca şi cei morţi ce-n morminte zac culcaţi,
Care nu-i mai ai în minte, de-a Ta mână lepădaţi.
6 Pusu-m-ai în groapă-adâncă, cum s-aruncă-n groapă morţii,
În adâncul întuneric şi în umbra neagră-a morţii.
7 Mă apasă-a Ta mânie, mă apasă de nespus
Şi-ale Tale valuri toate peste mine le-ai adus.
8 Depărtat-ai de la mine pe toţi cunoscuţii mei
C-am ajuns ca o povară şi-s urât acum de ei.
9 Sunt atât de strâmtorat şi să scap nu-i cu putinţă,
Iară ochi-mi s-au topit de atâta suferinţă.
10 Am strigat la Tine, Doamne, toată ziua am strigat
Şi-am întins a mele mâini, dar Tu nu m-ai ascultat!
11 Oare pentru morţi, Tu, Doamne, faci minuni cu dreapta-Ţi sfântă,
Sau se scoală morţii, Doamne, şi ei laude Îţi cântă?
12 Se va povesti-n morminte despre mila Ta cea mare
Şi în locul stricăciunii de a Ta dreptate, oare?
13 Se cunosc la întuneric faptele-Ţi preaminunate
Şi-adevărul Tău în ţara unde toate sunt uitate?
14 Dar eu, Doamne, către Tine am strigat şi voi striga
Şi-n oricare dimineaţă către Tine m-oi ruga!
15 Pentru ce Tu, Doamne, lepezi al meu suflet de la Tine
Şi-a Ta Faţă Ţi-ai întors-o ca să nu priveşti la mine?
16 Din a mele tinereţe chinuit am fost mereu
Şi mă tulbură certarea-Ţi şi m-apasă-atât de greu!
17 Ale Tale mari urgii m-au călcat şi mă strivesc
Şi-ale Tale-ameninţări mă sfârşesc, mă istovesc!
18 Ca o apă toată ziua mă cuprind şi mă-mpresoară
Şi asupra-mi dau năvală şi deodată mă-nconjoară!
19 Prietenii m-au părăsit şi la fel cei cunoscuţi
Şi acei de-aproape-ai mei, iată-i, toţi îs nevăzuţi!

PSALMUL 88
Al fiilor lui Core Spre învăţătură lui Etan Ezrahitul

1 Ale Tale-ndurări, Doamne, le voi lăuda întruna
Şi-adevărul Tău vesti-voi cu-a mea gură-ntotdeauna!
2 Că pe veci de veci în ceruri mila ai întemeiat
Şi a Ta făgăduinţă atunci când ai cuvântat:
3 «Încheiat-am legământ cu David, alesul Meu,
Şi-am făcut şi jurământ şi i-am spus atuncea Eu:
4 Întări-voi neamul tău să dureze-o veşnicie
Şi pe veci voi întări al tău scaun de domnie!»
5 Cerurile Tale, Doamne, ale Tale minuni spun
Şi a Ta credincioşie o spun sfinţii când s-adun.
6 Căci cu Domnul, cine-n ceruri e asemenea Lui oare?
Sau cu care dintre fiii care Dumnezeu Îi are,
Are El asemănare?
7 Dumnezeu e preamărit în al sfinţilor Săi sfat
Şi la toţi ce sunt în juru-I, pentru toţi e-nfricoşat!
8 Cine este-asemeni Ţie, Sfinte, Doamne Savaot?
Tu eşti tare şi-adevăru-Ţi Te-nconjoară peste tot!
9 Tu, când marea se ridică, de îndată o-mblânzeşti,
Căci când ea semeţ se-nalţă, valurile-i potoleşti!
10 Tu bătut-ai tot Egiptul, cum în lupte baţi pe laşi
Şi cu braţul Tău puternic risipit-ai pe vrăjmaşi!
11 Cerurile-s ale Tale şi pământul al Tău este
Şi Tu lumea ai făcut-o şi ce-ntr-însa se găseşte!
12 Tu făcut-ai miazănoaptea şi amiaza cu lumină,
Iar Taborul şi Hermonul bucuroşi Ţi se închină!
13 Braţul Tău este puternic şi cu el ţii lumea toată
Şi e tare a Ta mână şi-a Ta dreaptă-i înălţată!
14 Judecata şi dreptatea sunt la tronu-Ţi temelii,
Mila şi cu adevărul Tu-naintea Ta le ţii!

15 Fericit poporul care trâmbiţei cunoaşte glasul
Şi-n lumina Feţii Tale el mereu îşi poartă pasul!
16 Că mereu el bucurii va avea cu al Tău Nume
Şi cu-a Ta dreptate, Doamne, se va lăuda în lume:

17 Că Tu eşti puterii lui o podoabă nestemată
Şi cu-a Ta bunăvoinţă fruntea ne va fi-nălţată!
18 Domnul este scutul nostru, şi-mpărat ne este El,
Domnul nostru Dumnezeu, Cel ce-i sfânt lui Israel!
19 Căci grăit-ai oarecând în vedenie de vis,
Unuia din sfinţii Tăi şi aşa atunci i-ai zis:
«Ridicat-am un viteaz şi i-am dat şi ajutor
Şi pe el Eu l-am ales ca să-l aibă-al Meu popor!
20 Am aflat pe robul Meu, pe David de duh pătruns
Şi cu mirul Meu cel sfânt lui ca rege i l-am uns.
21 Va fi mâna Mea cu dânsul, braţu-Mi razim la tot pasul
22 Ca cel rău să nu-l apese, nici să-l biruie vrăjmaşul.
23 Înaintea lui sfărma-voi pe acei ce-i sunt vrăjmaşi
Şi-i voi bate, distrugându-i, pe acei ce-i sunt pizmaşi.
24 Adevărul Meu şi mila-Mi îl vor ocroti mereu
Şi-nălţată-i va fi fruntea întru sfânt Numele Meu.
25 Peste mare pân-departe îi voi pune mâna lui
Şi stăpână peste râuri a lui dreaptă am s-o pui!
26 Şi-Mi va zice el de-a pururi; «Tu eşti, Doamne, Tatăl meu
Stânca mea de mântuire, Domnul meu şi Dumnezeu!»
27 Şi-l voi face-ntâi născut şi va fi de-a pururi sfânt
Şi mai mare ca toţi regii ce vor fi pe-acest pământ!
28 Şi-a Mea milă pentru dânsul voi păstra-o-ntotdeauna
Şi-mi voi ţine legământul ce-am făcut cu el, întruna!
29 Prelungi-voi peste veacuri să-i dureze seminţia,
Iară tronul lui cât cerul, cât dura-va veşnicia!
30 Iară dacă a Mea Lege părăsi-vor fiii săi
Şi poruncile uita-vor şi-or umbla pe alte căi;
31 Şi-or călca aşezământul cel făcut cu ei de Mine
Şi poruncile ce dat-am, fiii săi nu le vor ţine,
32 Le voi pedepsi păcatul cu nuiaua, cu bătăi
Şi voi bate fărdelegea ce-o vor face fiii săi!
33 Însă mila-Mi niciodată n-o voi trage de la el
Şi nicicând credincioşia-Mi nu Mi-o voi schimba defel!
34 Nu voi rupe legământul, ci va fi de-a pururi sfânt
Şi nicicând nu voi schimba ce i-am spus cu-al Meu cuvânt!
35 Căci odată i-am jurat şi sfinţenie-i cuvântul!
Ce, să mint Eu pe David şi să-mi calc Eu jurământul?!

36 Seminția lui va fi veac de veac nemuritoare
Şi-al său tron va fi de-a pururi înainte-Mi ca un soare!
37 Şi avea-va el tărie cum de-a pururi are luna
Şi în ceruri mărturie credincioasă-ntotdeauna!»
……………………………………………
38 Dar acum l-ai lepădat, că Tu nu mai crezi într-însul
Şi-ai urât pe unsul Tău, că Te-ai mâniat pe dânsul!
39 Şi de tot nesocotit-ai încheiatul legământ
Şi coroana I-ai luat-o aruncând-o la pământ!
40 Toate zidurile sale iată-acuma-s dărâmate
Şi-n ruină prefăcut-ai orişicare din cetate.
41 Şi toți cei ce trec pe cale, ei de toate-l jefuiesc
Şi vecinii râd întruna şi îl tot batjocoresc.
42 Tu la toți vrăjmaşii lui dreapta lor le-ai ridicat
Şi pe toți ai lui potrivnici, Tu pe toți i-ai bucurat.
43 Vârful săbiei tăioase l-ai făcut de-acum tocit
Şi-n război cu a Ta mână, Tu nu l-ai mai întărit!
44 Slava lui şi strălucirea-i, toate-acestea nu mai sînt
Şi-al lui scaun de domnie doborât-ai la pământ!
45 Veacul lui i l-ai scurtat şi i-ai dat zile puține
Şi vrăjmaşii râd de dânsul, că e tot numai ruşine...
46 Până când Te-ascunzi Tu, Doamne, ca să nu-Ți cunoaştem locul!
Până când a Ta mânie Îți va arde ca şi focul?...
47 Adu-Ți Doamne-aminte, adă, cât în viață Tu mă ții:
Oare în deşert zidit-ai pe ai oamenilor fii?
48 Care om trăieşte oare şi el moartea n-o s-o vadă?
Cine sufletul şi-l scapă, ca în iad să nu mai cadă?
49 Unde-i, Doamne, a Ta milă ce demult ai arătat-o
Şi cu-a Ta credincioşie, lui David Tu i-ai jurat-o?
50 Adu-ți Doamne-aminte, adă, că Ți-s robii umiliți
Şi le port în sân ocara, că-s de neamuri înjosiți!
51 Şi vezi, Doamne, şi ocara, care-o spun vrăjmaşii Tăi,
Când hulesc pe unsul Tău şi-şi bat joc de paşii săi!
52 Fie binecuvântat Domnul meu şi Lui mă-nchin,
C-a Lui slavă-n veci de veci va dura! Amin! Amin!

PSALMUL 89
O rugăciune a lui Moise

1 Doamne, Tu ne-ai fost scăparea şi al nostru adăpost
Şi din neam în neam mereu mântuire Tu ne-ai fost!
2 Înainte de-a fi munţii şi pământu-a fi făcut
Şi-nainte de-a fi lumea şi a fi ceva văzut,
Singur Tu din veci Tu eşti Dumnezeu făr-de-nceput!
3 Tu pe cei ce-s muritori şi-s făcuţi de a Ta mână,
În pământ din nou i-ntorci, un-le spui ca să rămână:
«Fii ai omului, vă-ntoarceţi şi vă faceţi iar ţărână!»

4 Vremea înaintea Ta e ceva necunoscut,
Căci o mie de ani este ca şi ieri, care-a trecut,
Ca şi-o strajă-a nopţii care nici nu ştii când s-a făcut!
5 Că Tu-i iei precum şuvoiul, ca un vis le este viaţa;
Ca şi iarba cea plăpândă ce răsare dimineaţa:
6 Ce răsare dimineaţa şi îndată înfloreşte,
Iar spre seară se coseşte şi-n curând se vestejeşte.
7 Aşa noi ne mistuim consumaţi de-a Ta mânie
Şi la fel pierim cu toţii îngroziţi de-a Ta urgie,
8 Când 'nainte-Ţi pui păcate care noi le-nfăptuim
Şi-n lumina Feţii Tale cele ce noi tăinuim.

9 Ale noastre zile toate de mânia-Ţi, iată, nu-s,
Iară anii noştri iată, ca un sunet ce s-a dus!
10 Anii toţi ai vieţii noastre şaptezeci într-o părere
Şi optzeci chiar pot s-ajungă, pentru cei ce-s în putere,
Iar de sunt ceva mai mulţi, osteneală-s şi durere!
11 Aşa trece viaţa noastră, trece iute ca un duh
Şi la fel şi noi zburăm ca o pasăre-n văzduh!
12 Cine ştie-a Ta mânie, cu puterea care-o are?
Şi având de Tine teamă, cine-o socoteşte oare?
13 Ne învaţă-a noastre zile, bine să le socotim
Ca o inimă-nţeleaptă pururi noi să dobândim!

14 Te întoarce Doamne-ndată! Până când vei sta departe?
Mângâie pe robii Tăi şi de milă fă-le parte!

15 Să ne umpli dimineaţa pururea de mila Ta
Şi vom fi de-a pururi veseli şi mereu ne-om bucura!
16 Veselie dă-ne pentru zilele de umilinţă,
Pentru anii toţi în care am avut doar suferinţă!
17 Ca să vadă robii Tăi minunata Ta lucrare,
Iară fiii lor să vadă toată slava Ta cea mare!
18 Doamne, Dumnezeul nostru, dă-ne binecuvântare!
Şi-ndreptează-ne pe noi într-a mâinilor lucrare
Şi pe ea desăvârşeşte-o, Tu, cu mila Ta cea mare!

PSALMUL 90
David

1 Cel ce stai sub ocrotirea Celui Preaînalt şi Sfânt
Şi pe Cel Atotputernic Îl ai umbră pe pământ,
2 Către Domnul tău tu spune-I: «Tu eşti ajutorul meu
Şi Tu eşti a mea scăpare şi-mi eşti Domnul Dumnezeu
Şi-ntru Tine-ntotdeauna eu nădăjduiesc mereu!»
3 Că dă-n lături de la Tine laţul cel de vânătoare
Şi alungă pân-departe molima ucigătoare.
4 Cu-ale Sale pene Domnul orişiunde te umbreşte
Şi sub aripile Sale El de rău te ocroteşte,
Că e platoşă adevăru-I şi e scut ce te păzeşte!
5 Noaptea n-o să-ţi fie frică de năluci ce te-nfioară
Şi nici teamă-n timpul zilei de săgeata care zboară,
6 Nici de ciuma cea grozavă care-n neguri s-aciuiază,
Nici de molima ce face pustiire la amiază.
7 Mii la stânga ta cădea-vor şi la dreapta-ţi zeci de mii,
Iar de moarte niciodată tu de dânsa n-ai să ştii!
8 Ci vei căuta cu ochii şi-or privi mereu uimiţi
Şi-or vedea ei felu-n care toţi cei răi sunt pedepsiţi!
9 Căci ai zis şi zici mereu: «Domnul este-a mea scăpare!»
Şi-ai ales pe Cel Preaînalt ca un turn de apărare.
10 De aceea niciodată n-ai s-ajungi să ai vreun rău,
Nici urgia n-o să vină să cuprindă cortul tău.
11 Că poruncă El va da către toţi îngerii Săi,
Ca oricând să te păzească în a vieţii tale căi.

12 Şi pe mâini te vor purta cum se poartă un odor,
Ca să nu loveşti cumva de vreo piatră-al tău picior!
13 Vei călca peste aspidă, peste crudul vasilisc,
Peste lei, peste balauri, făr-să ai cumva vreun risc!...
14 «M-a iubit şi-l voi păzi – zice Domnul Tău anume –
Şi-l voi ocroti întruna, căci cunoaşte al Meu Nume!
15 Când striga-va către Mine, Eu îndată-i voi răspunde
Şi având vreo strâmtorare, Eu voi fi cu el oriunde
Şi-l voi izbăvi la greu şi-l voi ocroti mereu!...
16 Şi-l voi sătura de zile, zile multe îi voi da
Şi-i voi da şi mântuire şi-l voi binecuvânta!»

CATISMA XIII

PSALMUL 91
Un psalm alcătuit pe vremea lui Iezechia

1 Bine este ca pe *Domnul* noi mereu să-L lăudăm
Şi-al Tău Nume-n toată vremea, Preaînalte, să-L cântăm!
2 Toată mila Ta cea mare dimineaţa s-o vestim
Şi-al Tău mare adevăr noaptea noi să-l pomenim,
3 Cu psaltirea-n zece strune, cu cântarea ei plăcută
Şi cântarea cea aleasă, cu cântări din alăută!
4 Ale Tale făpturi, *Doamne*, toate mă înveselesc
Şi de lucrul mâinii Tale eu întruna mă uimesc!
5 Cât de minunat e, *Doamne*, lucrul Tău de orişiunde
Şi-ale Tale judecăţi cât sunt ele de profunde!
6 Omu-ntunecat la minte nu cunoaşte-aceste toate,
Iară cel neluminat nici nu ştie-a le socoate.
7 Toţi cei răi răsar ca iarba şi-nfloresc cei fără lege,
Ca să piară ei pe veci, căci pe toţi moartea-i culege:
8 Iar Tu, *Doamne*, Preaînalt pururea ai fost şi eşti
Şi cu-a Ta putere mare Tu pe toţi îi stăpâneşti!
9 Iată că vrăjmaşii Tăi, *Doamne,* toţi se nimicesc
Şi acei ce fac tot rele, ei de tot se risipesc.
10 Iar Tu mie-mi dai puterea unui bivol care-mpunge
Şi cu proaspăt untdelemn din belşug Tu mă vei unge.
11 A vrăjmaşilor cădere ochii mei o vor vedea
Şi-auzi-voi şi pedeapsa celor ce-s în contra mea.
12 Cel ce-i drept va înflori ca finicul an de an
Şi mereu se va-nălţa ca şi cedrii din Liban.
13 În a *Domnului* meu Casă, toţi acei ce-s răsădiţi,
Întru curţile Lui sfinte fi-vor pururi înfloriţi.
14 Şi la bătrâneţe-aceştia sevă-ntr-înşii or să tragă
Şi purta-vor încă roade şi-or fi verzi şi plini de vlagă,
15 Ca pe *Domnul* să-L vestească şi întruna să arate
Că El, Stânca mea, e drept, şi-ntru El nu-i nedreptate!

PSALMUL 92
David

1 Domnul, El împărăţeşte peste-al lumii-ntreg cuprins
Şi-mbrăcat El este-n slavă şi-n putere este-ncins.
2 Şi El lumea a-ntărit-o pe solidă temelie
Şi ea nu se va clăti, căci de Domnul lumea ştie.
3 Tronul Tău e-ntemeiat şi din veci împărăţeşti,
Că din veşnicie, Doamne, Tu din veşnicie eşti!
4 Toate râurile, Doamne, glasul lor şi-au ridicat,
Toate râurile iată, valurile-au înălţat!
5 Cât de-nfricoşate sunt ale apelor cascade
Şi-nspumatul val de mare ce se-nalţă şi iar cade,
Însă-i mai înfricoşat, Domnul Care-n ceruri şade!
6 Legea Ta-i adevărată şi-i mereu nestrămutată
Şi-a Ta Casă-i sfântă, Doamne, pentru veşnicia toată!

PSALMUL 93
David

1 Dumnezeul răzbunării şi stăpân pe lumea toată,
Tu, ce poţi să Te răzbuni, Dumnezeule, Te-arată!
2 Cel ce judeci tot pământul, întru slava Ta Te scoală!
Dă-le după fapta lor, celor care-s plini de fală!
3 Până când toţi păcătoşii vor tot propăşi mereu
Ei ce nu cunosc pe Domnul şi nu ştiu pe Dumnezeu?
4 Până când vor spune, Doamne, şi grăi-vor nedreptate?
Până când se vor făli cei ce fac tot răutate?
5 Şi ca cei ce nu au teamă şi de nimeni nu le pasă,
Moştenirea-Ţi asupresc şi poporul Ţi-l apasă!
6 Ei pe văduva sărmană şi pe cel sărac doboară
Şi pe cei ce sunt orfani, fără milă îi omoară.
7 Căci ei zic: «Nu vede Domnul, că nu ia spre noi aminte!
Dumnezeul lui Iacov n-o să ţină toate minte!»
8 Învăţaţi-vă dar minte, oameni răi, nepricepuţi!
Voi nebunilor ce sunteţi, când veţi fi voi pricepuţi?
9 Cel ce a făcut urechea, să audă El nu poate?
Cel ce ochiul l-a făcut, să nu vadă oare toate?

10 Oare nu va da pedepse cel ce ceartă pe popoare?
Cel ce-nvaţă pe om minte, să nu pedepsească oare?
11 Căci cunoaşte Domnul câte şi ce gânduri omul are
Şi El ştie şi cunoaşte că deşarte-s fiecare!
12 Fericit e omul care, Doamne, Tu îl vei certa
Şi-l vei învăţa pe dânsul, să cunoască Legea Ta,
13 Ca Tu linişte să-i dai în acele zile grele,
Până când săpa-va groapa celui făcător de rele.
14 Că pe-al Său popor nicicând Domnul nu-l va-ndepărta,
Nici pe moştenirea Sa, Domnul nu o va uita!
15 Că va face iarăşi Domnul cu dreptate judecată
Şi de cei cu inimi drepte, ea de toţi va fi urmată.
16 Împotriva celor răi cine mă ajută oare?
Contra celor ce-mi fac răul, am eu oare ajutoare?
17 Dacă n-ar fi fost ca Domnul, să mă apere mereu,
În adânc cu cei din iad ar fi fost sufletul meu!
18 Căci atunci când zic la greu: «Mi se clatină piciorul!»,
Mila Ta atuncea, Doamne, ea îmi dă tot ajutorul!
19 Şi când multe gânduri negre înlăuntru-mi năvălesc,
Ale Tale mângâieri sufletul mi-l îndulcesc!
20 Vor putea nelegiuiţii ca să stea cu Tine-n rând
Şi acei ce contra Legii fărdelegi ei poartă-n gând?
21 Căci ei curse-ntind în contra celui drept, celui curat,
Şi întruna osândesc sângele nevinovat.
22 Însă mie-mi este Domnul o cetate de scăpare,
Iară Domnul Dumnezeu e limanul meu cel tare!
23 Că va-ntoarce fărdelegea contra lor, să-i pedepsească
Şi chiar însăşi răutatea care-o au să-i nimicească;
Că-i va pierde pe ei Domnul, ca să nu mai dăinuiască!

PALMUL 94
David

1 Veniţi toţi ca să cântăm Domnului cu veselie!
Stâncii noastre de scăpare să-I strigăm cu bucurie!
2 Înaintea Lui să mergem şi-nainte-I să-I ieşim
Şi toţi laude cântându-I, în cântări să-L preamărim!

3 Că e mare Dumnezeu, Domnul nostru, că-ntre-acei
Câți se află și-s pe lume așa-zișii dumnezei,
El e Mare Împărat și-i mai mare decât ei!
4 Că El ține-n mâini pământul cu adâncuri fără fund
Și-nălțimile de munți care-n nouri se ascund.
5 Și la fel a Lui e marea unde ape-a-ngrămădit,
Și al Lui este pământul, căci cu mâna l-a zidit.
6 Veniți toți să-ngenunchem, Domnului să ne-nchinăm!
Celui Care ne-a făcut, toți genunchii să-I plecăm!
7 Căci e-al nostru Dumnezeu, iară noi al Său popor:
Turma care-o păstorește cu-a Sa mână ca păstor,
Care-o-ndrumă și-o păzește și o duce la pășune!
O, de-ar fi să ascultați astăzi glasul care-i spune:
8 «Inima nu v-o-mpietriți, întărită nu vă fie
Ca-n pustie la Meriba, ca la Masa în pustie»,
9 Unde fost-am ispitit, unde fost-am încercat
De părinții voștri care, ei văzut-au ce-am lucrat!
10 Patruzeci de ani în șir acest neam m-a dezgustat
Și mi-am zis: «Acest popor, care cată numai rele,
Are inima stricată și nu vrea căile Mele.
11 Și de-aceea în mânia-Mi a Mea inimă-i jurată:
În odihna Mea aceștia să nu intre niciodată!»

PSALMUL 95
David

1 Cântați toți cântare nouă, Domnului cu toți cântați-I!
Și cântați-I tot pământul și-a Lui slavă lăudați-I!
2 Cântați Domnului cântare și slăviți-I al Său Nume
Și vestiți-I zi de zi mântuirea Lui în lume!
3 Și vestiți-I printre neamuri toată slava Lui cea mare
Și minunile Lui sfinte printre neamuri și popoare!
4 Că e mare Domnul nostru și-i de-a pururi lăudat
Și nu-s falșii dumnezei cum e El de-nfricoșat!
5 Căci toți zeii dumnezei, ce păgânii îi au ei,
Sunt doar idoli, iară Domnul cerului i-a pus temei!
6 Slava Lui și măreția pururi înainte-I sînt,
Iar puterea și podoaba în Locașul Său cel sfânt!

7 Daţi-I Domnului, popoare, voi popoarelor păgâne,
Daţi-I slavă, daţi-i cinste, că de-a pururi El stăpân e!
8 Daţi-I Domnului mărire pentru Numele Său mare
Şi-n a Sale curţi intraţi toţi cu daruri de mâncare!
9 Închinaţi-vă-nainte-I, purtând toţi podoabe sfinte
Şi toţi cei de pe pământ, toţi să-I tremure-nainte!
10 Spuneţi neamurilor, spuneţi: «Domnul, El împărăţeşte,
Că întemeiat-a lumea, care nu se mai clăteşte
Şi El judecă pământul şi dreptatea o-mpărţeşte!»
11 Să se veselească cerul! Să se bucure pământul!
Marea cu al ei cuprins să-şi ridice-n slăvi avântul!
12 Să se bucure câmpia şi cu toate din câmpie
Şi toţi arborii pădurii strige toţi de bucurie
Şi să-ntâmpine pe Domnul, Cel ce-I plin de măreţie!
13 Că El vine, iată vine, se arată Domnul Sfânt,
Ca să facă judecată, judecată pe pământ:
Ca să judece El lumea după marea lui dreptate
Şi cu adevăru-I sfânt ale lumii neamuri toate!

PSALMUL 96
David

1 Domnul, El împărăţeşte! Tot pământul să tresalte,
Iar mulţimea de ostroave bucurându-se să salte!
2 Nori şi neguri sunt în juru-I şi Îi ţin tovărăşie;
Judecata şi dreptatea stau la tronu-I temelie!
3 Înainte-I merge focul, numai flăcări şi dogoare
Şi în jurul Lui El arde pe vrăjmaşii care-I are!
4 Fulgerele Sale iuţi toată lumea luminează
Şi pământul când Îl vede, tremurând, se-nfiorează!
5 Munţii se topesc ca ceara, când zăresc pe Domnul Sfânt
Că nu stau-naintea Celui ce-I stăpân pe-acest pământ!
6 Cerurile-a Lui dreptate tuturora o vestesc
Şi popoarele cu toate a Lui slavă o privesc.
7 Toţi acei ce se-nchină la cioplitii dumnezei
Şi se tot fălesc cu dânşii, ruşinaţi rămas-au ei,
Că-naintea Lui se-nchină toată gloata lor de zei!

8 A-nțeles Sionul asta şi el mult s-a bucurat
Şi-a lui Iuda fiice toate vesele au tresăltat,
C-ale Tale judecăți, Doamne, Tu le-ai arătat!
9 Că Preaînalt pe tot pământul, Doamne, eşti şi faci ce vrei
Şi cu mult eşti mai presus decât falşii dumnezei!
10 Cei care iubiți pe Domnul, răul să-l urâți mereu,
Căci pe credincioşii Săi Domnu-i mântuie la greu
Şi de mâna celor răi îi păzeşte Dumnezeu.
11 Celor ce-s neprihăniți, El lumina le răsare,
Celor ce-s cu inimi drepte, bucurie le dă mare!
12 Bucurați-vă în Domnul, drepților, de-a Sa iubire
Şi-I slăviți întotdeauna a Sa sfântă pomenire!

PSALMUL 97
David

1 Cântați toți cântare nouă! Cântați Domnului cântare!
Că minuni făcut-a Domnul cu puterea Sa cea mare!
Că minuni făcut-a Domnul, biruind El pe pământ,
Cu puterea dreptei Sale şi cu brațul Său cel sfânt!
2 Că la neamuri mântuirea Domnu-a vrut ca s-o arate
Şi-a făcut-o cunoscut, arătând a Sa dreptate!
3 De Iacov, cu a Sa milă şi-a adus aminte El
Şi de-a Lui credincioşie către casa Israel.
Şi putut-au toți să vadă pân-la margini de pământ,
Mântuirea ce ne-a dat-o Dumnezeul nostru sfânt.
4 Strigați toți lui Dumnezeu, toți câți sunteți pe pământ;
Prăznuiți cu bucurie şi slăviți-L într-un cânt!
5 Cântați-I Domnului din harfe! Şi cântați-I din psaltire!
Şi-nsoțiți a lor cântare cu-a cuvintelor rostire!
6 Şi din trâmbițe sunați şi răsune tare cornul,
Şi strigați cu toții pentru Împăratul nostru, Domnul!
7 Să mugească-adânca mare şi cu tot ce-ntr-însa este
Şi la fel şi lumea toată şi ce-ntr-însa locuieşte!
8 Toate râurile bată şi din palme să plesnească
Şi întâmpinând pe Domnul, munții să se veselească!

9 Că El vine, iată vine, se arată Domnul sfânt,
Ca să facă judecată, judecată pe pământ:
Ca să judece El lumea după marea Lui dreptate
Şi cu-a Sa credincioşie ale lumii neamuri toate!

PSALMUL 98
David

1 Domnul, El împărăţeşte: orice neam să se cutremure!
Domnul stă pe Heruvimi: şi pământul tot să tremure!
2 Că e mare Domnul nostru şi-n Sion este-mpărat,
Peste neamurile toate este El preaînălţat!
3 *Să-I slăvească al Său Nume orişicare din popoare,*
Că-I atât de-nfricoşat şi e sfânt şi este mare!

4 A-mpăratului putere stă-n iubirea de dreptate:
Tu i-ai pus temei dreptăţii, Tu cu marea-Ţi bunătate,
Şi-n Iacov mereu Tu faci judecată şi dreptate!
5 *Înălţaţi pe Dumnezeu, Domnul făr-de-asemănare*
Şi la sfântu-I aşternut care-l are sub picioare,
Înainte-I vă-nchinaţi, că e sfânt şi este mare!
6 Moise şi Aaron ca preoţi către Domnul au strigat
Şi la fel şi Samuil al său Nume L-a chemat,
Şi la dânşii-atuncea Domnul cu-a Sa milă-a căutat!
7 Că prin stâlpul cel de nor, Domnul le-a grăit atunci,
Căci păzeau ei Legea dată şi făceau a Lui porunci!
8 Doamne, Dumnezeul nostru, glasul lor l-ai ascultat,
Că Tu fost-ai pentru dânşii Dumnezeu ce i-a iertat,
Dar le-ai fost pentru păcate şi Acel ce i-a certat!
9 *Înălţaţi pe Dumnezeu, Domnul făr-de-asemănare*
Şi în muntele Său sfânt toţi I-aduceţi închinare,
Că e Dumnezeul nostru şi e sfânt şi este mare!

PSALMUL 99
David

1 Strigați toți de pe pământ, Domnului cu toți strigați!
Și cu mare bucurie Îl slujiți și-ntâmpinați!
2 Și cunoașteți toți că El e Dumnezeul ce-L avem,
Domnul care ne-a făcut și ai Lui pe veci suntem!
Că e Domnul Dumnezeu Care ne-a făcut pe noi
Și noi toți al Său popor și-ai pășunii Sale oi!
3 Intrați toți pe porți la Domnul, toți cu laude intrați
Și în curțile Lui sfinte imnuri sfinte toți cântați!
Și slăviți-L toți pe Domnul și-al Lui Nume-L lăudați!
4 Că e bun de-a pururi Domnul: mila Lui e pe vecie
Și din neam în neam durează și a Lui credincioșie!

PSALMUL 100
David

1 Mila și dreptatea, Doamne, eu le voi cânta mereu!
Și pe Tine Te-oi cânta, Doamne, Dumnezeul meu!
2 Calea cea neprihănită eu de-a pururi o voi ține:
Când veni-vei, Doamne-Doamne, când veni-vei Tu la mine?
Căci în casa mea întruna eu voi face voia Ta
Și cu inimă curată eu mereu mă voi purta!
3 Nu voi suferi cu ochii fapta cea nelegiuită
Și purtarea celor răi va fi pururi osândită,
Și de mine niciodată n-o să fie ea lipită!
4 Inima stricată, rea, îmi va fi mereu departe
Și la rele cu cel rău n-am să iau vreodată parte!
5 Pe acel ce clevetește pe ascuns pe-al său vecin
Îl voi pierde, căci la dânsul niciodată n-am să țin!
Și pe cel cu ochi trufași și cu inima semeață,
Niciodată n-am să pot ca să-l sufăr în viață!
6 Peste credincioșii țării ochii mei vor tot privi,
Ca să șadă lângă mine; și acel ce va păși
Pe o cale nepătată, el mereu mă va sluji!
7 Cel ce face-nșelăciune nu va sta la mine-n casă,
Nici acei ce spun minciuna, înainte n-or să-mi iasă!
8 Și în toată dimineața voi stârpi pe răi din țară,
Din a Domnului cetate păcătoșii toți să piară!

CATISMA XIV

PSALMUL 101
David

1 Doamne-ascultă-mi rugăciunea încărcată cu suspine
Şi strigarea mea fierbinte să ajungă pân-la Tine!
2 Nu-Ţi întoarce a Ta Faţă! De la mine să nu treacă!
Ci-n necazul meu urechea-Ţi către mine Ţi-o apleacă!
3 Că nu-i zi să n-am necaz şi durerea mea e multă
Şi de-aceea când Te chem, Tu degrabă mă ascultă!
4 Că se sting a mele zile, ca un fum se sting mereu
Şi-s cărbuni ce ard într-una oasele-nlăuntrul meu!
5 A mea inimă-i rănită şi-i ca iarba de uscată
Şi de-atât de mult necaz pâinea mea e nemâncată!
6 De durerea mea cea multă şi a gemetelor mele,
Nu mai am pe oase carne, ci-nvelite-s doar cu piele!...
7 Pelicanul din pustie, el mai seamănă cu mine,
Şi-s ca bufniţa pribeagă, care stă printre ruine!
8 De dormit eu nu mai dorm, nu prind somn nici pe furiş,
Ci-s ca pasărea stingheră, care stă pe-acoperiş!
9 Toţi vrăjmaşii mă defaimă şi doresc să mă doboare
Şi acei ce mă urăsc s-au jurat să mă omoare!
10 De durere-n loc de pâine, cu cenuşă-mi satur gura
Şi cu lacrimi multe-amare îmi amestec băutura!
11 Toate-acestea-a Ta mânie şi urgia-Ţi mi le-a dat,
Că Tu-ntâi m-ai ridicat şi apoi m-ai aruncat!
12 Zilele îmi trec ca umbra şi ca umbra eu mă duc
Şi-s la fel cum este iarba, căci ca iarba mă usuc!
13 Iar Tu, Doamne-n veac rămâi Împărat pe-ntreaga fire
Şi din neam în neam durează a Ta sfântă pomenire!
14 Tu vei mântui Sionul, c-ai să Te milostiveşti,
C-a venit şi vremea lui, vremea ca să-l mântuieşti!
15 Că iubit-au robii Tăi a lui pietre cu ardoare
Şi li-i milă de ţărâna care-o calcă sub picioare!
16 Se vor teme-a lumii neamuri de al Domnului Sfânt Nume
Şi de slava Ta cea mare împăraţii de pe lume;

17 Că va rezidi Sionul Domnul fără de zăbavă,
Şi cu mare strălucire se va arăta în slavă!
18 Că ascultă Domnul ruga celor fără de-ajutor
Şi nu trece cu vederea peste rugăciunea lor!
19 Să se scrie-acestea toate pentru neamul care vine
Şi toţi cei ce se vor naşte, Domnului să I se-nchine!
20 Că de sus priveşte pururi, din înaltu-I, Domnul Sfânt
Şi din cer se uită Domnul peste-ntregul Lui pământ!
21 Ca s-audă cum gem robii ce sunt puşi obezi să poarte
Şi din ele să dezlege pe cei rânduiţi la moarte!
22 Ca aceştia în Sion al Său Nume să-L vestească
Şi în Ierusalim, ei pe Domnul să-L slăvească,
23 Când împărăţii şi neamuri toate-or fi să se unească
Şi-or veni ca împreună, Domnului ca să-I slujească!...
24 El sfărâmatu-mi-a puterea pe-al vieţii mele drum
Şi-a scurtat a mele zile, că-s pe jumătate-acum!
25 Şi I-am zis: «Nu mă răpi, Dumnezeule a toate,
Când a vieţii mele zile sunt acum pe jumătate,
Tu, ce anii Tăi sunt veacuri, ce nu pot fi numărate!
26 Tu de mult cu-a Ta putere ai zidit acest pământ
Şi lucrarea mâinii Tale cerurile-nalte sînt!
27 Toate-acestea vor pieri iar Tu pururi vei rămâne,
Că nimic n-o să dureze înaintea Ta, Stăpâne!
Învechi-se-vor ca haina care-o porţi şi azi şi mâine,
Dar la fel ca pe-un veşmânt, cu puterea Ta, Stăpâne,
Tu le vei schimba pe toate şi schimbate vor rămâne!
28 Iară Tu acelaşi eşti şi-ai Tăi ani nu se sfârşesc,
Că Tu vremea Ţi-o supui, iară anii Îţi slujesc!
29 Fiii robilor Tăi, Doamne, locui-vor a lor ţară
Şi urmaşii lor-nainte-Ţi, întări-se-vor ei iară!»

PSALMUL 102
David

1 Suflete al meu, pe Domnul bine-L cuvântează-ntr-una
Şi-nlăuntru-mi tot ce este sfântu-I Nume-ntotdeauna!
2 Suflete al meu, pe Domnul bine-L cuvântează-ntruna
Şi-a Lui multe binefaceri să nu uiţi nicicând vreuna!

3 Căci de-a tale fărdelegi El te scapă şi te iartă
Şi de boalele ce suferi, El le-alungă şi le ceartă!
4 El viaţa-Ţi izbăveşte, ca-n mormânt să nu te pună
Şi cu milă şi-ndurare El mereu te încunună!
5 El cu bunătăţi te umple atunci când îmbătrâneşti
Şi te face, ca un vultur, iarăşi tu să-ntinereşti!
6 Domnul face judecată şi dă pururea dreptate
Tuturor acelor care, li se face strâmbătate!
7 Ale Sale căi lui Moise arătat-a-n pustiu El
Şi minunile Lui sfinte fiilor lui Israel!
8 Domnul este milostiv şi-i atât de-ndurător
Şi El rabdă îndelung şi-i a toate iubitor!
9 El nu ţine mult mânia, că nu-I place să se certe,
Nici în veac va îngrozi, căci Îi place ca să ierte!
10 Nu ne-a dat pentru păcate cuvenita noastră plată,
Nici pentru fărădelegi nu ne-a dat a Sa răsplată!
11 Căci pe cât de-nalt e cerul şi-i peste pământ mai sus,
Aşa-i mila Lui de mare pentru cel ce-I stă supus!
12 Şi cât este răsăritul de apus îndepărtat,
Ale noastre fărdelegi de la noi le-a-ndepărtat!
Şi prin bunătatea Lui, pentru noi le-a-ndreptat!
13 Şi cum tatăl la copii, el le ogoieşte plânsul,
Aşa-i Domnul milostiv celor ce se tem de Dânsul!...
14 Căci El ştie şi cunoaşte ce făptură noi avem,
Căci şi-aduce aminte doară, că ţărână noi suntem!
15 Căci ce-i omul? A lui zile sunt ca iarba trecătoare
Şi-nflorirea lui-i la fel ca şi-a câmpului o floare!
16 Un vânt trece peste dânsa şi îndat-o ofileşte,
Şi nici locul unde-a fost, nimeni nu i-l mai găseşte!
17 Domnul însă mila-Şi dă veşnic celor care-L cheamă
Şi-ndurarea-i peste cei ce de Dânsul ei au teamă,
Peste fiii şi nepoţii care-L au mereu în seamă;
18 Peste cei care păzesc şi-şi aduc mereu aminte
De al Său aşezământ şi poruncile Lui sfinte,
Ca pe toate să le facă cu a lor luare-aminte!
19 Domnu-n cer şi-a pus El tronul şi de-acolo-mpărăţeşte
Şi-n împărăţia Lui, El pe toţi îi stăpâneşte!

20 Binecuvântați pe Domnul, Îngeri, bine-L cuvântați,
Voi ce pururi în virtute tari şi preaputernici stați,
Ce-mpliniți a Lui porunci şi-al Lui glas îl ascultați!
21 Binecuvântați pe Domnul toate oştile Lui sfinte,
Care pururi Îl slujiți şi-mpliniți a Lui cuvinte!
22 Binecuvântați pe Domnul şi-i aduceți osanale:
Toate-a Lui lucrări preasfinte, toate lucrurile Sale;
Şi-n tot locul stăpânirii unde Domnul guvernează,
Suflete al meu, pe Domnul, tu Îl binecuvântează!

PSALMUL 103
David

1 Suflete al meu, pe Domnul laudă-L neîncetat!
Doamne Dumnezeul nostru, mare eşti şi minunat,
Căci cu slavă şi podoabă Tu eşti pururi îmbrăcat!
2 Tu la fel ca şi c-o haină cu lumina Te îmbraci
Şi-ntinzi cerul peste tot şi un cort din el Tu faci!
3 Tu din apele de sus locuința Ți-o-nfiripi,
Calea Ți-o înalți pe nori, pe-ale vântului aripi.
4 Tu din vânturi Îți faci solii ce-i trimiți în orice loc,
Iară slugă credincioasă Îți e flacăra de foc.
5 Tu pe tare temelie pe pământ l-ai aşezat
Şi de-aceea-n veac de veac nu va fi el clătinat.
6 Şi i-ai dat veşmânt adâncul, unde tot pământu-ncape
Şi toți munții lui înalți i-ai acoperit cu ape.
7 Dar le-ai dat atunci poruncă şi în loc n-au mai rămas
Şi la glasul cel de tunet ele-ndată s-au retras.
8 Şi s-au înălțat toți munții, văile s-au coborât,
Fiecare-n locul lor, unde Tu le-ai hotărât.
9 Şi-ai pus apelor hotar peste care nu vor trece,
Nici să poată să se-ntoarcă şi pământul să-l înnece.
10 Tu în văi trimis-ai ape şi izvoare-au apărut
Şi prin munți să curgă ape, Tu pâraie ai făcut.
11 Şi din ele se adapă fiarele ce-n câmp trăiesc
Iar asinii cei sălbatici setea lor şi-o potolesc.
12 Lângă ele locuiesc ale păsărilor neamuri
Şi s-aude glasul lor ciripind mereu prin ramuri.

13 Din cămările-Ţi înalte Tu toţi munţii îi stropeşti
Şi cu rodurile Tale tot pământul îl hrăneşti;
14 Că Tu faci să crească iarba dobitoacelor ce sînt
Şi verdeaţă pentru oameni: Tu scoţi hrana din pământ!
15 Ne dai pâinea ca printr-însa, noi puteri să căpătăm;
Şi ne dai şi untdelemnul, faţa să ne-o luminăm,
Şi ne dai apoi şi vinul, inima s-o bucurăm!...
16 Sătura-se-vor copacii şi sătui or să rămână,
Şi toţi cedrii din Liban cei sădiţi de a Ta mână!
17 Căci într-înşii îşi fac cuiburi păsările care zbor
Şi în chiparoşi pe ramuri, cocostârcii casa lor.
18 Munţii-nalţi sunt adăpost pentru cerbi şi căprioare,
Iar fiinţele fricoase printre stânci găsesc scăpare...
19 Ai făcut pe ceruri luna, ca ea vremea să ne-o spună
Şi făcut-ai şi pe soare, care ştie când s-apună.
20 Tu presori pe lume noaptea cu-ntunericul ei mare,
Când jivinele pădurii se pun toate în mişcare.
21 Atunci leii după pradă alergând, mugesc mereu,
Căci flămânzi fiind, ei cer hrana de la Dumnezeu.
22 Dar când soarele răsare, iar în codrii ei pătrund
Şi fugind în ascunzişuri, în culcuşuri se ascund.
23 Şi atuncea iese omul şi-şi începe lucrul iară
Şi munceşte ziua toată, pân-se face iarăşi seară...

24 Cât de minunate-s, Doamne, ale Tale lucruri toate,
Ce cu-atâta-nţelepciune de-a Ta mână sunt lucrate,
Că e plin întreg pământul de făpturi preaminunate!

25 Iată marea necuprinsă, care-n sânu-i larg ea are
Vietăţi fără de număr şi atâtea târâtoare!
26 Iar pe dânsa sunt corăbii ce plutesc încolo-ncoace
Şi în apa ei făcut-ai pe balaur să se joace.
27 Toate de la Tine-aşteaptă hrană să le-o dai la vreme
Şi de-aceea niciodată nu-ncetează să Te cheme!
28 De le-o dai, ele-o primesc, că Tu mila le-o arăţi,
De-Ţi deschizi Tu mâna Ta, au belşug de bunătăţi!
29 Dacă Faţa Ta Ţi-o-ntorci, ele tremură şi zac,
Căci Tu Duhul de Li-l iei, în ţărână se prefac!

30 Iar când Duhul Tu-L trimiți, toate iarăşi prind viață
Şi-nnoieşti astfel pământul şi îi bucuri a lui față!
31 Fie Domnu-n veci slăvit şi primească osanale!
Şi să aibă bucurie pentru lucrurile Sale!
32 Că priveşte spre pământ şi el tremură de frică,
Şi pe munți dacă-i atinge, munții fum în slăvi ridică!
33 Voi cânta lui Dumnezeu, cât în viață voi trăi,
Şi voi lăuda pe Domnul, atât timp cât eu voi fi!
34 Fie Lui mereu plăcute, vorbele ce I le spun
Şi eu pururi voi fi vesel, că e Domnul nostru bun!
35 Piară păcătoşii toți cu-a lor neagră seminție
Şi toți cei nelegiuiți pe pământ să nu mai fie!
Suflete al meu, în Domnul tu de-a pururea să crezi
Şi-n viața ta întreagă tu să-L binecuvintezi!

PSALMUL 104
Aliluia

1 Lăudați pe Domnul pururi şi chemați-I al Său Nume
Şi-a Lui fapte le vestiți neamurilor de pe lume!
2 Îi cântați şi cu psaltirea a Lui cinste-o preamăriți
Şi minunile Lui toate, tuturora le vestiți!
3 Cu-al Lui sfânt şi mare Nume lăudați-vă întruna!
Aibă-n inimi bucurie cei ce-L cată-ntotdeauna!
4 Alergați la Domnul pururi: Lui să-i cereți ajutorul!
Şi-a Lui Față căutați-o: El vă e mântuitorul!

5 Neamul cel din Avraam, sluga Sa cea credincioasă
Şi toți fiii lui Iacov, seminția Sa aleasă,
6 Amintiți-vă mereu de-a Lui semne minunate,
De minuni, de judecăți de-a Lui gură pronunțate;
7 Că El este Domnul nostru, Dumnezeul nostru sfânt
Şi a Lui dreptate este peste-ntregul Lui pământ!
8 El mereu şi-aduce-aminte de al Său aşezământ,
Pentru mii de generații de-al Său sacru legământ;
9 De al Său aşezământ cel făcut cu Avraam
Şi de jurământul către Isaac şi-ntregu-i neam;

10 Jurământ ce lui Iacov ca o lege l-a pus El
Şi ca veşnic legământ ce-a fost pus lui Israel,
11 Când El zis-a: «Îţi voi da, ca dovadă de iubire,
Tot pământul Canaan, partea ta de moştenire!»
12 Ei atunci erau puţini, prea puţini atunci erau
Şi străini în ţara asta şi mereu călătoreau.
13 Că treceau din ţară-n ţară, din popor la alt popor,
Pribegind pe orişiunde, că n-aveau ei ţara lor.
14 Dar pe nimeni n-a lăsat cu vreun rău ca să-i apese
Şi la regi le-a dat pedepse, ca în pace ei să-i lese:
15 «Nicidecum de unşii mei nu v-atingeţi – zicea El –
Nici profeţilor lui rău să nu faceţi în vreun fel!»

16 Şi-a chemat El lipsa-n ţară şi-a fost foamete de pâine,
C-a uscat tot firul ierbii şi tot lanul cel de grâne.
17 Şi-naintea lor trimis-a pe un om nevinovat;
Pe Iosif ce-a fost vândut şi ca rob a fost luat!
18 Şi-n cătuşe-a fost el pus şi legat a fost în fiare,
Că l-au pus să stea închis şi cu lanţuri la picioare;
19 Până când s-a împlinit tot al Domnului cuvânt,
Până când l-a cercetat şi pe dânsul Domnul Sfânt.
20 Şi atunci stăpânul ţării, preaputernicul ei rege,
A trimis să-l slobozească şi din lanţuri să-l dezlege.
21 Şi l-a pus pe el ca domn peste casa lui să fie
Şi mai mare dregător peste marea-i avuţie;
22 Ca pe cei mai mari ai lui să-i înveţe cele bune
Şi la toţi bătrânii lui să le-arate-nţelepciune.

23 Şi atuncea Israel în Eghipet a intrat
Şi Iacov în ţara Ham, el atunci s-a strămutat.
24 Şi-a-nmulţit poporu-I Domnul, dându-i binecuvântare
Şi decât vrăjmaşii lui l-a făcut cu mult mai tare.
25 Dar văzând vrăjmaşii aceasta, au urât poporu-I foarte
Şi cu robii Săi ţineau fără milă să se poarte.

26 Şi-a trimis atunci pe Moise, credinciosul robul Său
Şi pe-alesul Său Aaron, ca să-i scape de la rău.

27 Şi prin marea Lui putere semne mari ei au făcut,
Şi-n pământul Ham minuni cum nu s-au mai petrecut.
28 Că-ntuneric s-a făcut şi-a fost noapte pe pământ,
Căci s-au pus ei împotrivă, ne-mplinind al Lui cuvânt.
29 Că a prefăcut în sânge toate apele din ţară
Şi toţi peştii cei din ape a făcut ca ei să piară.
30 Broaşte-au mişunat prin ţară, peste-ntinsu-ntregii ţări
Şi intrat-au şi prin case şi-n a regelui cămări.
31 Zis-a şi venit-au nouri de otrăvitoare muşte
Şi ţânţari în toată ţara, să-i înţepe şi să-i muşte.
32 Nu le-a dat curată ploaie, ce-a plouat numai cu grindeni
Şi în toată ţara lor, de foc flăcări pretutindeni.
33 Şi bătut-a toată via şi smochinii i-a bătut
Şi toţi pomii i-a stricat din întregul lor ţinut.
34 La porunca Lui venit-au nouri negri de lăcuste
Şi omidă fără număr, ca verdeaţa să le-o guste.
35 Şi-a sfârşit în toată ţara, toată iarba ca s-o roadă
Şi din câmpurile lor, mistuit-au orice roadă.
36 Şi pe cei întâi născuţi i-a ucis în a lor ţară:
Pârga-ntregii lor puteri a făcut ca ea să piară!
37 Şi şi-a scos poporul Său cu bogat şi-ales tezaur,
C-aveau vase şi podoabe numai de argint şi aur;
Şi l-a scos El din robie, ca să nu mai fie sclav
Şi-n oricare seminţie nu era nici un bolnav...
38 Şi s-a bucurat Egiptul, când văzu a lor plecare,
Căci căzuse peste dânşii şi-i cuprinse groază mare.
39 Nor trimis-a peste dânşii să-i umbrească şi-ndrumeze,
Iară noaptea stâlp de foc calea să le-o lumineze.
40 Au cerut şi le-au trimis prepeliţe de mâncare
Şi cu pâinea cea cerească i-a hrănit pe fiecare.
41 Despicat-a stânca-n două şi-a ţâşnit şuvoi de ape
Şi-n pustiu au curs pâraie, fiecare să s-adape.
42 Căci şi-a amintit El Domnul de cuvântul Său cel sfânt,
Ce l-a spus lui Avraam, robul Său cu legământ!
43 Şi Şi-a scos poporul Său în săltări de veselie!
Şi Şi-a scos aleşii Săi în strigări de bucurie!
44 Şi le-a dat să aibă ţară al păgânilor ţinut
Şi au luat în stăpânire al străinilor avut,

Ca poruncile Lui sfinte, ei să le păzească-ntruna
Şi ei Legea ce Le-a dat-o, să o ție-ntotdeauna!
Şi doar Lui să I se-nchine şi la altul nimănuia
Şi cu toții Lui să-I cânte: Aliluia! Aliluia!

CATISMA XV

PSALMUL 105
David Aliluia

1 Lăudaţi pe Domnul pururi, că e bun cum altul nu-i!
Lăudaţi-L şi-L slăviţi, că în veac e mila Lui!
2 Cine va putea să spună a Lui fapte minunate,
Iară laudele-I cine le-ar putea vesti pe toate?
3 Fericiţi sunt toţi aceia care Legea o păzesc
Şi dreptatea-ntotdeauna ei cu drag o-nfăptuiesc!
4 Ia spre mine-aminte, Doamne, şi spre tot poporul Tău,
Şi cu-a Ta bunăvoinţă mântuişte-l de ce-i rău!
5 Ca să văd pe-aleşii Tăi, că au mare fericire,
De poporu-Ţi să mă bucur, că e plin de mulţumire
Şi întruna să mă laud cu aleasa-Ţi moştenire!
6 Am greşit ca şi părinţii şi am săvârşit păcate,
C-am făcut nelegiuire şi lucrat-am strâmbătate.

7 În Egipt părinţii noştri n-au luat de loc aminte
La a Tale mari minuni; nici n-au vrut să ţie minte
Ale Tale binefaceri, ci atunci necredincioşii,
Contra Ta s-au răzvrătit lângă apa Mării Roşii.
8 Însă El i-a mântuit pentru Numele Său sfânt,
Ca să-şi fac-a Sa putere cunoscută pe pământ.
9 Că El marea a certat-o şi îndată a secat
Şi-au trecut ei prin adâncuri, cum ai trece pe uscat.
10 Şi i-a scos din mâna celor care-aveau pe dânşii ură
Şi din mâna celor care, cruzi vrăjmaşi ei îi avură.
11 Şi duşmanii lor cu toţii înecaţi au fost în ape,
Că niciunul dintre dânşii n-a putut ca să mai scape.
12 Atunci toţi văzând aceasta au crezut a Lui cuvinte
Şi cu toţii au cântat a Lui laude preasfinte.

13 Dar ei fapta minunată au uitat-o în curând
Şi n-au vrut s-aştepte planul ce-şi pusese Domnu-n gând.
14 Că fiind cuprinşi de poftă în pustiul fără ape,
Ei L-au ispitit pe Domnul: să-i hrănească, să-i adape!

15 Şi El pofta le-a-mplinit-o şi le-a dat cu prisosinţă,
Că le-a dat în trup şi boale, cu amară suferinţă...

16 Şi cu Moise şi Aaron, sfântul Domnului iubit,
Ei în tabără fiind, contra lor s-au răzvrătit.
17 Dar s-a despicat pământul ca o gură-nfometată
Şi-nghiţit-a pe Datan şi pe-Aviron cu-a lui ceată;
I-a-nghiţit pe toţi adâncul şi primit-au a lor plată;
18 Şi-a fost arsă ceata lor de un foc în vâlvătăi,
Iară para cea de foc mistuit-a pe cei răi!

19 La Horeb ei şi-au turnat şi făcut-au un viţel
Şi la chipul lui de aur toţi s-au închinat la el.
20 Au schimbat ei Slava Celui care toate El cunoaşte
Pentru chipul unui bou care pururi iarbă paşte!
21 Şi-au uitat pe Dumnezeu, Ce le-a fost mântuitor,
Ce-n Egipt făcând minuni, le-a venit în ajutor!
22 Şi-n pământul Ham minuni, pedepsind necredincioşii,
Şi-n minuni şi semne mari trecând apa Mării Roşii!
23 Atunci El a vrut să-i piardă şi de tot să-i nimicească,
Însă Moise-alesul Său, ca pe ei să-i mântuiască,
Înaintea Lui a stat şi-a rugat pe Domnul Său,
Să-şi abată-a Sa mânie şi să nu le facă rău...

24 Au vorbit cu mult dispreţ, defăimând pământul sfânt
Şi n-au vrut deloc să creadă în al Domnului cuvânt,
25 Ci au murmurat prin corturi şi cârtit-au la tot pasul,
Căci n-au vrut în El să creadă, nici ca să-i asculte glasul!
26 Atunci El şi-a ridicat peste dânşii a Sa mână
Şi-a jurat că în pustie doborâţi or să rămână;
27 Că va da sămânţa lor neamurilor să slujească
Şi prin multe ţări din lume va fi ca să-i risipească...

28 S-au lipit şi închinat până-şi lui Baal-Peor
Şi cu toţii au mâncat jertfe-aduse morţilor!
29 Şi a mâniat pe Domnul fapta lor nelegiuită,
Şi-o urgie fără margini peste ei a fost pornită.

30 *Dar s-a ridicat Fineas şi făcut-a el dreptate*
Şi urgia ce-i bătea a-ncetat de a-i mai bate!
31 Şi i-a fost lui socotită ca dreptate fapta lui
Şi la toţi urmaşii lui până-n veacul veacului!…

32 Şi la apele Meriba ei pe El L-au mâniat
Şi atuncea chiar şi Moise pentru ei a fost certat!
33 Căci cu duhu-i amărât, că ei iar s-au răzvrătit,
Şi cuprins de îndoială, el cu buzele-a greşit...

34 Ei n-au nimicit pe neamuri, pe păgânele popoare,
Cum a dat poruncă Domnul, să-i stârpească, să-i omoare;
35 Ci cu dânşii-amestecaţi, cu acei ce i-au învins,
Au făcut cu dânşii una şi-a lor fapte le-au deprins.
36 Şi s-au închinat la idoli, la mulţimea lor de zei,
Faptă care s-a făcut ca o cursă pentru ei;
37 C-au adus la idoli jertfe, cum la dânşii au văzut,
Chiar pe proprii lor feciori şi pe fiice ce-au avut.
38 Şi vărsat-au al lor sânge, sânge scump, neprihănit,
Ale fiilor şi fiice ce la idoli i-au jertfit,
Când în Canaan la idoli, fără a-i jeli şi plânge,
I-au adus pe ei ca jertfe şi-au mânjit ţara cu sânge!
39 Şi aşa s-au pângărit, cu-a lor fapte ce-au lucrat,
Şi prin izvodiri spurcate ei atunci au desfrânat!

40 Şi-a aprins atunci mânia Dumnezeu pe-al Său popor
Şi-a urât şi moştenirea-I pentru toată fapta lor.
41 Şi i-a dat atunci în mâna celor ce erau păgâni
Şi acei care-i urau au ajuns a lor stăpâni.
42 Şi i-au asuprit vrăjmaşii spre durerea tuturor
Şi aşa de umiliţi fost-au ei sub mâna lor!...
43 De mai multe ori le-a dat Domnul nostru izbăvire,
Însă ei Îl amărau cu-al lor fel de vieţuire
Şi din nou atunci cădeau prin a lor nelegiuire...
44 Când vedea El strâmtorarea, care le-ntrista obrazul,
Şi-auzea a lor suspine şi le observa necazul,
45 De al Său aşezământ şi-aducea atunci aminte
Şi cu marea-I bunătate El spre ei lua aminte;

46 Şi în inima vrăjmaşă, ce-i dusese în robie,
Mila pentru ei stârnea, ca miloşi cu ei să fie!...

47 Doamne Dumnezeul nostru, fie mila Ta cu noi
Şi ne-adună dintre neamuri şi ne scapă din nevoi,
Ca noi Numele Tău sfânt să-L cântăm şi să-L slăvim
Şi cu slava Ta cea mare pururea să ne fălim.
48 Fie binecuvântat Dumnezeu şi Lui mă-nchin,
Cel ce-i Domn lui Israel în toţi vecii care vin!
Şi poporul tot să-I cânte şi să zică: Amin! Amin!

PSALMUL 106
David Aliluia

1 Lăudaţi pe Domnul pururi, că e bun cum altul nu-i!
Lăudaţi-L şi-L slăviţi, că în veac e mila Lui!
2 Cei răscumpăraţi de Domnul, ei aşa mereu să spună,
Cei ce fost-au izbăviţi din a duşmanilor mână!
3 Că din ţările străine El i-a strâns pe fiecare :
Din adâncul răsărit – la apusul cel de soare
Şi din miezul cel de noapte – la îndepărtata mare –
4 Că pe căi necunoscute rătăceau tot prin pustie,
Negăsind nici o cetate unde casa să le fie.
5 Sufereau mereu de foame şi de sete sufereau
Şi-a lor suflete într-înşii se sfârşeau, se istoveau!
6 *Dar în suferinţa lor, ei la Domnul au strigat*
Şi din multele necazuri Domnu-ndată i-a scăpat:
7 Şi i-a dus pe calea dreaptă, ca să nu mai rătăcească
Ci s-ajungă la cetatea unde-aveau să locuiască.
8 *O, de-ar lăuda pe Domnul pentru mila Lui cea mare,*
Pentru-a Lui minuni ce Domnul le-a făcut cu fiecare!
9 Că de-i sufletu-nsetat, setea El i-o potoleşte,
Şi de-i sufletul flămând, bunătăţi îi dăruieşte!

10 Cei care stăteau în beznă şi în umbra morţii-amare,
Ferecaţi cu întristare şi legaţi numai cu fiare,
11 Că ei nu s-au fost supus la al Domnului cuvânt
Şi nesocotit-au sfatul Celui Preaînalt şi Sfânt;

12 Şi de-aceea-n suferinţe a lor inimi le-a smerit,
Ei cădeau şi să-i ridice nimenea nu s-a găsit!
13 *Dar în suferinţa lor ei la Domnul au strigat*
Şi din multele necazuri Domnu-ndată i-a scăpat!
14 Că i-a scos din întuneric şi din umbra morţii-amare
Şi-a rupt lanţurile lor şi le-a dat la toţi scăpare.
15 *O, de-ar lăuda pe Domnul pentru mila Lui cea mare,*
Pentru-a Lui minuni ce Domnul le-a făcut cu fiecare!
16 Că El porţile de-aramă Le-a distrus, le-a sfărâmat,
Şi zăvoarele de fier El le-a rupt, le-a-nlăturat!

17 Cei nebuni, cei fără minte, prin a lor nesocotinţă,
Şi prin mari nelegiuiri, au ajuns la suferinţă;
18 Şi dezgust de orice hrană ei având mereu în suflet,
Lângă-a morţii porţi de groază ei stăteau făr-de-răsuflet!
19 *Dar în suferinţa lor, ei spre Domnul au strigat*
Şi din multele necazuri Domnu-ndată i-a scăpat!
20 C-a trimis Cuvântul Său, cel mai sfânt dintre cuvinte,
Şi pe toţi i-a vindecat şi i-a smuls chiar din morminte.
21 *O, de-ar lăuda pe Domnul pentru mila Lui cea mare,*
Pentru-a Lui minuni ce Domnul le-a făcut cu fiecare!
22 Să-I aducă pururi jertfă, mulţumită să-I jertfească,
Şi-n strigări de bucurie lucrurile să-I vestească!

23 Cei ce umblă cu corăbii pe a mării suprafaţă
Şi pe ape mari aleargă la negoţ să facă faţă,
24 Toţi aceia văd în mare ale Domnului lucrări
Şi-ale Lui minuni ce face în abisu-adâncii mări:
25 Că El zice şi furtuna de îndată se stârneşte
Şi ridică valul mării ce din-nalt se prăbuşeşte,
26 Şi-i ridică pân-la ceruri şi-n adâncuri îi coboară,
Şi-ngroziţi în a lor, suflet gata sunt ca ei să moară!
27 Căci se clatină într-una, ca şi omul beat când merge
Şi-a lor multă iscusinţă le dispare, li se şterge!
28 *Dar în suferinţa lor, ei spre Domnul au strigat*
Şi din multele necazuri Domnu-ndată i-a scăpat!
29 Că furtuna El opreşte şi-apoi linişte se face,
Şi-nspumatul val de apă liniştit el stă şi tace.

30 Şi-s cu toţii bucuroşi că El toate-a liniştit,
Şi-i va duce pe ei Domnul la limanul mult dorit.
31 *O, de-ar lăuda pe Domnul pentru mila Lui cea mare,*
Pentru-a Lui minuni ce Domnul le-a făcut cu fiecare!
32 Să-L slăvească-n adunare, când s-adună tot poporul,
Şi să-L laude bătrânii când se strânge tot soborul!

33 El preface orice râu în pustiu, în loc secat,
Şi izvoarele de apă în pământul sterp, uscat;
34 Şi preface-n sărătură ţara cea mai roditoare,
Din pricina răutăţii ce poporul ei o are!
35 Tot El face din pustie lac de apă stătătoare,
Şi pământul cel uscat îl preface în izvoare.
36 Şi acolo El aşază pe acei ce-au flămânzit,
Şă-şi zidească o cetate, locul lor de locuit;
37 Ca să semene ogoare, vie ca să răsădească
Şi să strângă multe roade, ca-n belşug ei să trăiască.
38 Şi ca să se înmulţească, El îi binecuvintează
Şi-a lor vite niciodată nu se mai împuţinează!

39 Dacă sunt prea asupriţi şi ajung puţini la număr,
De dureri şi suferinţe, ce le duc mereu pe umăr,
40 El dispreţul Lui şi-l varsă pe mai marii lor acum,
Şi să pribegească-i lasă prin pustiul fără drum!
41 Dar ridică pe sărac, din nevoi îl izbăveşte
Şi la fel ca şi pe-o turmă neamul lui îl înmulţeşte!
42 Toţi cei drepţi văzând aceasta, ei mereu se veselesc,
Iar cei răi şi-astupă gura şi cu limba amuţesc!
43 Cine are-nţelepciune, să observe-acestea toate,
Şi el mila de la Domnul va pricepe şi socoate!

PSALMUL 107
David

1 Gata-i inima mea, Doamne, gata-i inima să-Ţi cânt,
Şi pe Tine să Te laud, Dumnezeule Preasfânt!
2 Voi cânta cu a mea gură, voi cânta şi din psaltire,
Că aceasta-i a mea slavă: ca să cânt a Ta mărire!

3 Şi deşteaptă-te psaltire şi tu scumpă harfa mea,
Că făcând cu voi cântare, zorile voi deştepta!
4 Te-oi slăvi printre popoare, Doamne Dumnezeul meu!
Printre neamuri Te-oi cânta şi Te-oi lăuda mereu!
5 C-a Ta milă fără margini pân-la ceruri a pătruns
Şi a Ta credincioşie pân-la nouri a ajuns!
6 Dumnezeule, Te-nalţă peste ceruri mai presus,
Şi lucească-n tot pământul a Ta slavă de nespus!
7 Pentru preaiubiţii Tăi, ca ei să se izbăvească,
Dumnezeule, ne-auzi! Dreapta-Ţi să ne mântuiască!
8 Zis-a Domnul Dumnezeu în locaşul Său cel sfânt!
«Birui-voi tot Sichemul şi-am să-mpart al lui pământ!
Iară valea lui Sucot măsura-voi peste tot!
9 Al meu este Galaadul şi Manase este-al meu,
Efraim Îmi este coiful, Iuda e-mpărat mereu!
10 Vasu-Mi de spălat Moabul: el e-acela ce Mă spală!
Spre Edom, spre Idumeia Îmi întind a Mea sandală!
Şi asupra ţării lor, Filistenii toţi să ştie,
Scot întruna, scot mereu strigăte de bucurie!»
11 La cetatea întărită cine mă va duce oare?
Până-n ţara lui Edom cine-mi poate da-ndrumare?
12 Nu Tu oare, Domnul nostru , care-acum ne-ai lepădat
Şi nu vrei să ne cunoşti?
Şi Tu oare, Domnul nostru, ce mereu ne-ai ajutat,
N-ai să vrei să mergi cu noi, să conduci a noastre oşti?
13 Dă-ne, Doamne, ajutorul, căci avem necaz amarnic,
Şi-ajutorul de la oameni e deşert şi e zadarnic!
14 Noi cu Dumnezeul nostru vom avea izbândă mare,
Că pe toţi vrăjmaşii noştri, El pe toţi o să-i doboare!

PSALMUL 108
David

1 Doamne, Dumnezeul meu, fala mea, nu mai tăcea!
De cei răi mă izbăveşte şi-ocroteşte viaţa mea!
C-au deschis vrăjmaşii mei gura lor răutăcioasă
Şi-mi vorbesc cu viclenie şi cu limbă mincinoasă!

2 Mă batjocoresc întruna cu vorbirea lor haină,
Şi se războiesc cu mine făr-să aibă vreo pricină.
3 Pe când eu le-arăt iubire, ei mă duşmănesc mereu,
Dar întruna pentru dânşii eu mă rog lui Dumnezeu!
4 Pentru binele făcut, rău îmi fac peste măsură,
Iar iubirea ce le-o port, ei mi-o răsplătesc cu ură!
5 Pune pe vrăjmaşul meu, un om rău să-l stăpânească,
Iar în dreapta lui să stea diavolul ca să-l pârască!
6 Când va fi la judecată, el să iasă vinovat,
Iară rugăciunea lui să se schimbe în păcat!
7 Zilele-i puține fie, viață scurtă să trăiască,
Iar a lui dregătorie altul vrednic s-o primească!
8 Toți copiii câți îi are să rămână fără tată,
Iar femeia lui s-ajungă văduvă neajutorată!
9 Rătăcind copiii lui să cerşească-n lumea toată
Şi departe ei să ceară de-a lor casă dărâmată!
10 Cămătarii să-i ridice tot avutul care-l are
Iar străinii să-i răpească tot ce-a strâns cu-a lui sudoare!
11 Nimănui nu-i fie jale, să nu-l caine pe dânsul
Nici pentru orfanii lui să nu-l podidească plânsul!
12 Toți urmaşii câți îi are, să dispară de pe lume,
Iar cu neamul ce-l urmează, să se stingă al lor nume!
13 A părinților păcate pururea la Domnul meargă,
Şi greşeala mamei sale niciodată nu se şteargă,
14 Ca să fie ele pururi înaintea Celui Sfânt
Şi să nu-i mai pomenească nimenea de pe pământ!
15 Că n-a vrut să facă milă, el uitând de îndurare,
Ci a prigonit sărmanul şi pe omul fără stare
16 Şi pe cel zdrobit la suflet, pân-ce-a fost ca să-l omoare!
17 A iubit numai blestemul: de blestem să aibă parte!
N-a vrut binecuvântarea: ea să stea de el departe!
18 Să se-mbrace cu blestemul şi ca haina-i să-l încapă,
Şi ca apa să-l pătrundă, cum pătrunde când bea apă,
Şi la fel ca untdelemnul care oasele-i adapă!
19 Şi să-i fie ca veşmântu-i şi-ntru el să stea cuprins
Şi ca brâul lui cu care el de-a pururi este-ncins!...
20 Toate-acestea fie plata celor ce mă prigonesc
Şi a celor care-ntruna rău de mine tot vorbesc!

21 Iar Tu, Doamne-al bunătății, care-n pază-Ți toate sînt
Mântuieşte-mă, mă scapă, pentru Numele Tău Sfânt!
22 C-am ajuns nenorocit şi aşa sărac sunt eu
Şi-a mea inimă-ntristată plânge înlăuntrul meu!
23 Pier ca umbra trecătoare din lumina cea îngustă
Şi mereu sunt alungat cum alungă o lăcustă!
24 Mi-au slăbit de tot genunchii, de atât cât am postit
Şi-am ajuns atât de slab, că de tot m-am istovit!
25 De ocară le-am ajuns şi de ei nu mai încap,
Şi întruna mă privesc şi tot dau mereu din cap!
26 Doamne Dumnezeul meu, miluieşte-mă, m-ajută!
Izbăveşte-mă de dânşii, după mila-Ți cunoscută!
27 Ca să vadă ei aceasta, să le fie cunoscut,
Că Tu, Doamne, cu-a Ta mână toate-acestea le-ai făcut!
28 Tu îi binecuvântează, de mă blestemă pe mine:
De se scoală-asupra mea, să-i acoperi cu ruşine
Și atuncea robul Tău se va bucura de Tine!
29 Să se-mbrace cu ocara toți prigonitorii mei
Şi ca o manta ruşinea să-i acopere pe ei!
30 Voi slăvi atunci pe Domnul cu-a mea gură-ntotdeauna,
Şi în mijlocul mulțimii Îl voi lăuda întruna!
31 Că săracului de-a dreapta El îi stă, ca să-L păzescă
Şi de cei ce-l osândesc, sufletul să-i izbăvească!

CATISMA XVI

PSALMUL 109
David

1 Domnul Domnului meu zis-a: «Şezi de-a dreapta-Mi pân-voi pune
2 Pe vrăjmaşi-Ţi sub picioare, căci pe toţi Ţi-i voi supune!
3 Că toiag puternic Domnul din Sion Îţi va trimite,
Să domneşti peste vrăjmaşi cu puteri nemărginite!
4 Şi în ziua biruinţei, strălucind în cele sfinte,
Tot poporul Tău cu Tine va lua la Tine-aminte,
Că din sânu-Mi Te-am născut, de luceafăr mai înainte!

5 Şi făcut-am jurământ şi-ndoielii nu mă plec:
Tu eşti preot peste veacuri cum a fost Melchisedec!»
6 Domnul stând de-a dreapta Ta, Dumnezeule a toate,
Pe-mpăraţi îi va sfărma, când mânia-I va socoate,
7 Judecată El va face neamurilor pân-departe
Şi va umple-ntreg pământul, peste tot, cu trupuri moarte.
8 Că în multe ţări la duşmani capetele va sfărma
Şi din râu va bea pe cale şi El capul va-nălţa!

PSALMUL 110
Aliluia

1 Din tot sufletu-mi pe Domnul, eu mereu L-oi lăuda
Şi în sfatul celor drepţi şi când ei s-or aduna!
2 Ale Domnului lucrări sunt atât de mari şi sfinte
Şi dorite-s de aceia ce-mplinesc a Lui cuvinte!
3 Lucrul Lui e numai slavă, frumuseţe şi splendoare,
Şi dreptatea Lui rămâne, că e-n veci nemuritoare!
4 El vestite a făcut ale Lui minuni mereu,
Înduratul, milostivul şi preabunul Dumnezeu!
5 Celor ce se tem de Dânsul hrană El le dă întruna
Şi de-al Său aşezământ Şi-aminteşte-ntotdeauna!
6 A minunilor putere la poporu-I arătat-o,
Când luat-a de la neamuri moştenirea şi i-a dat-o!

7 Adevărul şi dreptatea sunt a mâinii Lui lucrare
Şi poruncile Lui toate adevăr sunt fiecare!
8 Că temei au adevărul şi-n dreptate sunt lucrate
Şi de-aceea-n veci de veci ele sunt întemeiate!
9 Şi poporului Său Domnul mântuire El i-a dat,
Şi al Său aşezământ El pe veci l-a-ntemeiat,
C-al Său Nume este sfânt şi-I atât de-nfricoşat!
10 Temerea de Domnul este început de-nțelepciune
Şi e partea celui care voiei Sale se supune,
C-a Lui slavă dăinuieşte şi în veci nu mai apune!

PSALMUL 111
Aliluia

1 Fericit e omul care el de Domnul său se teme
Şi-ale Lui porunci el ține să le facă-n orice vreme!
2 Neamul său va fi puternic şi dura-va pe pământ,
Căci cei drepți întotdeauna binecuvântați ei sînt!
3 Bogăția şi belşugul, ele-n casa lui vor fi
Şi a lui neprihănire, ea în veci va dăinui!
4 Celui drept, în întuneric lui lumina îi răsare,
Că e bun şi milostiv şi e plin de îndurare!
5 Bine-i merge celui care se îndură să-mprumute,
Şi cu multă judecată a lui fapte sunt făcute!
6 Pomenirea celui drept veşnică mereu va fi
Şi nicicând în veci de veci el nu se va mai clăti!
7 Niciodată nu se teme, de-i vorbit cumva de rău,
Că-i cu inima-ntărită de nădejdea-n Domnul său!
8 Şi-având inima-ntărită, el nu ştie ce e frica,
Până va vedea vrăjmaşii ruşinați şi de nimica!
9 El împarte-n dreapta-n stânga, miluind pe cel sărac,
Şi dreptatea lui rămâne, dăinuind din veac în veac;
Şi-a lui frunte luminată, întru slavă e-nălțată!

10 Păcătosul vede-acestea şi cu dinții lui scrâşneşte,
Şi cuprins de-a lui mânie, el de ciudă se topeşte,
Însă pofta celui rău, ea nicicând nu se-mplineşte!

PSALMUL 112
Aliluia

1 Lăudaţi cu toţi pe Domnul! Robii Lui Îl lăudaţi!
Şi al Domnului sfânt Nume lăudaţi-L şi-L cântaţi!
2 Fie binecuvântat al Său Nume că e sfânt,
De acum şi până-n veac şi în cer şi pe pământ!
3 De la soarele-răsare pân-la soarele –apune,
Lăudat să fie Domnul şi-al Său sfânt şi mare Nume!
4 Peste neamuri şi popoare preaînalt e Domnul pus,
Iară slava Lui cea mare peste ceruri mai presus!
5 Cine este precum Domnul, Dumnezeul nostru oare?
Cel ce-nalt El locuieşte? Cine-I are-asemănare?
6 El de sus şi-apleacă ochii către toate câte sînt
Şi spre cei smeriţi priveşte şi în cer şi pe pământ.
7 El ridică pe sărac din ţărână şi nevoi
Şi pe cel nenorocit îl înalţă din gunoi;
Şi cu mila Lui cea mare El îl binecuvântează,
Şi-mpreună cu mai marii din poporu-I îl aşează!
8 Şi femeii, care stearpă mai-nainte ea era,
El îi dă o locuinţă, casă-acum să aibă ea
Şi ca mamă-ntre copii, veselă cu ei să stea!
Aliluia! Aliluia!

PSALMUL 113
Aliluia

1 Când ieşit-a Israel din Egiptul cu amar
Şi când casa lui Iacov dintre cei de neam barbar,
2 Iuda a ajuns să-I fie un locaş pentru sfinţire,
Şi ajuns-a Israel, ca să-I fie moştenire!
3 Atunci marea a văzut şi-a secat al ei puhoi
Şi Iordanul n-a mai curs şi-a-ntors apa-napoi.
4 Munţii au săltat cu toţii, cum berbecii saltă ei,
Iară dealurile toate au sărit ca nişte miei.
5 Ce ai, mare, de-ai fugit şi-a secat al tău puhoi?
Şi, Iordane, de ce apa ţi-ai întors-o înapoi?

6 Şi voi, munţi, de ce săltaţi cum berbecii saltă ei?
Şi voi, dealuri, ce aveţi de săriţi ca nişte miei?
7 Se clăteşte-ntreg pământul, Domnul Faţa când şi-arată,
Dumnezeul lui Iacov, Cel cu Faţa luminată!
8 Cela ce-n pustie stânca a schimbat-o în izvoare
Şi din cremenea cea tare a scos apă curgătoare!

9 Nu doar nouă, nu doar nouă, Doamne, slava ne-aparţine,
Ci preasfântului Tău Nume toată slava se cuvine
Pentru mila şi-adevăru-Ţi, care sunt mereu cu Tine!
10 Pentru ce păgânii, Doamne, să tot zică ei mereu:
«Unde-i Dumnezeul lor? Au ei oare Dumnezeu?»
11 Domnul Dumnezeul nostru şi în cer şi pe pământ,
Tot ce vrea El rânduieşte, căci în mână toate-I sînt!

12 Iară idolii lor sunt numai aur şi argint,
Lucrul mâinii omeneşti şi de-aceea pururi mint!
13 Gură au, dar nu vorbesc; au şi ochi, dar nu privesc;
14 Au urechi, dar nu aud; au şi nas, dar ce folos,
Că nu au în el miros!
15 Au picioare, dar nu merg; două mâini, dar nu le-ntind,
Şi din gâtul lor uscat, nici-un sunet nu desprind!
16 Tot aşa ca ei să fie toţi acei ce-i fac pe dânşii
Şi acei ce cred în ei şi îşi pun nădejdea-ntr-înşii!

17 Israele-n Domnul tău tu mereu nădăjduieşte;
El îţi este ajutorul şi tot El te ocroteşte!
18 Casa lui Aaron în Domnul, tu mereu nădăjduieşte;
El îţi este ajutorul şi tot El te ocroteşte!
19 Cei ce aveţi de Domnul teamă, doar în El nădăjduiţi,
C-ajutaţi sunteţi de Domnul şi de Domnul ocrotiţi!
20 Căci de noi Îşi va aduce Domnul Dumnezeu aminte
Şi El binecuvântare ne va da cu daruri sfinte:
Binecuvânta-va casa neamului lui Israel
Şi pe casa lui Aaron binecuvânta-va El!
21 Celor ce se tem de Domnul binecuvântări va da,
Celor mici şi celor mari ce fac pururi voia Sa!

22 Să vă umple pe voi Domnul cu-ale Sale bunuri sfinte
Şi pe voi şi fiii voştri ce-şi aduc de El aminte!
23 Să vă binecuvânteze pe voi pururi Domnul Sfânt,
Cela ce făcut-a cerul şi-a făcut acest pământ!
24 Cerurile câte sunt, ale Domnului sunt toate
Iar pământul pentru oameni l-a lăsat, cu bunătate!
25 Morţii nu Te-or lăuda, Doamne, cu al lor cuvânt
Şi nici toţi aceia care se pogoară în pământ,
26 Ci noi toţi câţi suntem vii, noi L-om binecuvânta,
Şi pe Domnu-n veci de veci, noi mereu L-om lăuda!
Aliluia! Aliluia!

PSALMUL 114
Aliluia

1 Bucuros eu sunt de Domnul şi voi fi neîncetat,
Căci El glasul rugăciunii ce-am făcut, l-a ascultat!
2 C-a plecat a Sa ureche către greu necazul meu
Şi de-aceea-n toată viaţa eu Îl voi chema mereu!
3 Că de tot mă-nfăşurase ale morţii legături
Şi de tot eram cuprins de-ale iadului torturi,
Ce-mi puneau mereu-nainte noaptea morţii şi-a tăcerii
Şi eram cu totul pradă întristării şi durerii!
4 Dar atuncea am chemat numele lui Dumnezeu:
«Te rog, Doamne, de mă scapă, mântuind sufletul meu!»
5 Milostiv e Domnul nostru şi e drept cu-adevărat!
Domnul Dumnezeul nostru este mult preaîndurat!
6 C-atunci Domnul ce păzeşte pe cel fără răutate,
Din necaz m-a izbăvit cu-a Sa mare bunătate!
7 Suflete al meu, te-ntoarce la odihna ce-ai avut,
Că atât de mare bine Domnul ţie ţi-a făcut!
8 Că de moarte-a izbăvit sufletu-mi şi de durere,
Ochii mi-a scăpat de lacrimi şi piciorul de cădere!
9 De aceea-ntru dreptate şi cuprins de bucurii,
Înainte-I voi umbla în pământul celor vii!

PSALMUL 115
Aliluia

1 Am crezut şi de aceea am grăit cu a mea gură:
«Sunt mai mult ca ceilalţi oameni necăjit peste măsură!»
2 Şi-n necazul meu cel mare eu mi-am zis: «nici un folos
Nu ne-aduce nouă omul, că tot omu-i mincinos!
3 Oare cum voi răsplăti Domnului cu vrednicie
Pentru-atâtea binefaceri câte mi-a făcut El mie?
4 Eu, paharul mântuirii voi lua ca răsplătire
Şi al Domnului Sfânt Nume voi chema ca mulţumire!
5 *Şi-ale mele juruinţe către Domnul voi plini,*
Când de faţă-n locu-I sfânt tot poporul Său va fi!»

6 Scumpă este înaintea Domnului Cel drept şi sfânt,
Moartea celor cuvioşi, ce iubiţi de Domnul sînt!
7 Rob îţi sunt de-a pururi, Doamne, rob îţi sunt şi-al roabei fiu,
C-ale mele legături mi le-ai rupt, al Tău să fiu!
8 Jertfa laudei curate voi aduce Ţie-ntruna
Şi al Domnului Sfânt Nume voi chema întotdeauna!
9 *Şi-ale mele juruinţe către Domnul voi plini,*
Când de faţă-n locu-I sfânt tot poporul Său va fi:
10 *În a Domnului curţi sfinte ale Casei Lui sublime,*
Ce se află în mijlocu-ţi, scumpe Ierusalime!

PSALMUL 116
Aliluia

1 Lăudaţi pe Domnul neamurile toate;
Şi-L slăviţi pe Dânsul ale lumii gloate!
2 Că e mare mila-I ce ne-arată-ntruna
Şi-adevărul Lui biruieşte-ntotdeauna!

PSALMUL 117
Aliluia

1 Lăudaţi cu toţi pe Domnul
Şi slăvească-L pururi omul:

Că e bun cum nimeni nu-i,
Că în veac e mila Lui!
2 Casa Israel să zică
Şi de Domnul aibă frică:
Că e bun cum nimeni nu-i,
Că în veac e mila Lui!
3 Casa lui Aaron să zică
Şi de Domnul aibă frică:
Că e bun cum nimeni nu-i,
Că în veac e mila Lui!
4 Zică dar şi toţi acei
Ce de Domnul ei au teamă
Şi pe Domnul ei Îl cheamă:
Că e bun cum nimeni nu-i,
Că în veac e mila Lui!
5 Eu pe Domnul L-am chemat când eram la strâmtorare
Şi degrab m-a ascultat şi-n loc larg mi-a dat scăpare!
6 Domnul meu cu mine este şi n-oi şti ce-nseamnă frica!
Că nădejdea pusă-n oameni nu ajută la nimica!
7 Domnu-mi este ajutorul şi pe toţi vrăjmaşii mei
Cu-ndrăzneală-i voi privi, fără să mă tem de ei!
Că ce-mi poate face omul? N-o să-mi facă el nimica!
8 Mult mai bine este-n Domnul, tu nădejdea să ţi-o pui,
Că nădejdea pusă-n oameni nu ajută nimănui!
9 Şi-i mai bine-a ta nădejde, ca în Domnul tău s-o ai,
Că nădejdea în cei mari este ca un putregai!
10 Duşmănoasele popoare toate m-au împresurat,
Dar cu-al Domnului Sfânt Nume le-am înfrânt şi le-am călcat!
11 Toate m-au împresurat şi-mprejur au tăbărât,
Dar cu-al Domnului Sfânt Nume le-am învins, le-am doborât!
12 Ca albinele pe-un fagur aşa m-au învăluit
Şi cum focul arde spinii, ele-aşa m-au pârjolit,
Dar cu-al Domnului Sfânt Nume le-am bătut, le-am biruit!
13 Cu putere m-au izbit ca să cad spre râsul lor,
De îndată însă Domnul mi-a venit în ajutor!
14 Domnul este-a mea tărie şi-a mea laudă El este,
Căci când sunt la strâmtorare, Domnul meu mă mântuieşte!

15 Drepții toți prin corturi strigă, toți cuprinşi de bucurie;
Scot strigări de biruință, scot strigări de veselie:
16 Dreapta Domnului cea tare, ea acum s-a înălțat!
Dreapta Domnului puterea, ea acum şi-a arătat!
17 De aceea n-am să mor, ci va fi să mai trăiesc,
Ca de-a Domnului minuni eu mereu să povestesc!
18 Că certare mi-a dat Domnul şi adesea m-a mustrat,
Însă bun a fost cu mine, că El morții nu m-a dat!

19 A dreptății porți deschideți, larg deschideți pentru mine,
Ca intrând prin porți la Domnul, să-L slăvesc cum se cuvine!
20 Poarta Domnului e-aceasta, a dreptății sfântă poartă,
Şi printr-însa intr-aceia ce dreptatea-n inimi poartă!

21 Te slăvesc pe Tine, Doamne, că m-ai ascultat întruna
Şi al meu izbăvitor Tu mi-ai fost întotdeauna!
22 Piatra care ziditorii de nimic au socotit-o,
A ajuns în cap de unghi, unde ei au potrivit-o!
23 Domnul a făcut ca astfel ea să fie aşezată
Şi de-aceea-n ochii noştri este piatră minunată!

24 Asta-i ziua care Domnul a voit ca să ne-o dea:
Să ne bucurăm într-însa, să ne veselim în ea!
25 O, Tu, Doamne Domnul nostru, dă-ne nouă mântuire!
O, Tu, Doamne Domnul nostru, dă-ne nouă propăşire!

26 Bine este cuvântat cela ce-ntru Domnul vine!
Din al Domnului locaş noi vă cuvântăm de bine!
27 Dumnezeu ne este Domnul şi ne dă lumina-n dar!
Pregătiți a voastre jertfe şi le-aduceți la altar!

28 Tu eşti Dumnezeul meu şi Te-oi lăuda mereu!
Şi Te-oi preamări, din suflet, Ți-oi aduce mulțumire,
Doamne, Dumnezeul meu, piatra mea de mântuire!
29 Lăudați cu toți pe Domnul
Şi slăvească-L pururi omul:
Că e bun cum nimeni nu-i,
Că în veac e mila Lui!

CATISMA XVII

PSALMUL 118
Aliluia

A Alef

1 Fericiți acei ce calea fără pată şi-o păstrează
Şi-n viața lor întreagă Legea Domnului urmează!
2 Fericiți cei ce păzesc ale Lui învățăminte
Şi din inimă-L doresc şi iubesc a Lui cuvinte!
3 Că aceia niciodată n-or să facă fărdelegi,
Ci pe căile Lui umblă anii vieții lor întregi!
4 Că poruncă Tu ai dat ca poruncile-Ți preasfinte
Pururea să le păzim şi s-avem la ele-aminte!
5 O, de-ar fi să am întruna îndreptată a mea cale,
Aşa fel ca să păzesc Legea-nvățăturii Tale!
6 Nu m-aş ruşina deloc şi n-aş mai roşi atunci,
Chiar de-ar fi să-mi pui în față pe oricare din porunci!
7 Ci Te-aş lăuda întruna cu-a mea inimă curată,
C-aş putea ca să învăț a Ta dreaptă judecată!
8 Ale Tale Legiuiri le voi ține, Doamne-ntruna!
Nu mă părăsi de tot, fii cu mine-ntotdeauna!

B Bet

9 Cum un tânăr va păstra pururi calea lui curată?
Numai dacă-n drumul lui Legea Ta va fi urmată!
10 Cu-a mea inimă-nsetată eu mereu Te-am căutat,
De la sfintele-Ți porunci nu lăsa ca să m-abat!
11 Am primit cuvântul Tău şi în inimă-l păzesc,
Ca-mpotriva Ta nicicând eu să nu păcătuiesc!
12 Binecuvântat eşti, Doamne, Ziditoru-ntregii firi,
Mă învață să cunosc ale Tale rânduiri!
13 Am vestit cu-a mele buze spre a fi de-nvățătură
Ale Tale hotărâri ce-ai rostit cu a Ta gură!
14 Căci păzind a Tale Legi am atâta desfătare,
Mult mai mult decât mi-ar da bogăția cea mai mare!
15 La poruncile-Ți preasfinte eu întruna mă gândesc,
Şi-ale Tale căi curate ochii mei le urmăresc!

16 Și la Legile-Ți preasfinte eu mereu voi cugeta
Şi preasfântul Tău cuvânt n-o să-l pot nicicând uita!

C Chimel

17 Milă fă cu robul Tău! Milă dă-mi şi voi trăi
Şi preasfântul Tău cuvânt pururi eu îl voi păzi!
18 Ca să văd, deschide-mi ochii şi putea-voi înțelege
Ale Tale mari minuni ce-ai făcut cu a Ta Lege!
19 Am ajuns străin pe lume şi nemernic pe pământ,
Nu ascunde de la mine preacuratul Tău cuvânt!
20 Însetat e al meu suflet şi de tot se istoveşte,
Dup-a Tale judecăți şi întruna le doreşte!
21 Tu certat-ai pe cei mândri şi pe toți i-ai blestemat,
C-ale Tale-rânduiri ei pe toate le-au călcat!
22 Ia-mi dispreţul şi ocara ce-mi grăiesc atâtea guri,
Că păzesc întotdeauna ale Tale-nvățături!
23 Toți cei mari mă clevetesc, ci-n zadar grăiesc de rău,
Că la Legea Ta cea sfântă meditează robul Tău!
24 Cu-ale Tale-nvățături mă desfăt de-atâtea ori
Şi-ale Tale Legi îmi sunt cei mai buni sfătuitori!

D Dalet

25 Sufletul mi s-a lipit de pământ – în neputință –
Tu mă-nalță, mă ridică după-a Ta făgăduință!
26 Ți-am spus toate-a mele căi ce-am ales să merg în viață,
Iară Tu m-ai ascultat: ale Tale Legi mă-nvață!
27 Fă-mă ca să înțeleg a poruncilor cărare
Şi la Sfintele-Ți minuni voi gândi fără-ncetare!
28 Sufletu-mi se istoveşte de părerile de rău:
Întăreşte-mă Tu iarăşi cu preasfânt cuvântul Tău!
29 Depărtează de la mine a minciunii tristă cale
Şi-mi dă darul ca să fiu următor poruncii Tale!
30 Adevărul mi-am ales calea-mi pururi de urmat,
Şi-ale Tale judecăți eu nicicând nu le-am uitat!
31 De-ale Tale-nvățături m-am lipit şi le urmez,
Nu lăsa vreodată, Doamne, ca eu să mă ruşinez!
32 Pe-a poruncilor cărare alerga-voi viața toată,
Căci prin ele-ntotdeauna inima mi se desfată!

E He

33 Mă învaţă, Doamne, calea Legilor ce mi le-ai dat
Şi pe dânsa paşii mei îi voi ţine ne-ncetat!
34 A Ta Lege s-o pricep, dă-mi pricepere, dă-mi minte
Şi cu inima mea toată voi lua la ea aminte!
35 Pe-a poruncilor cărare mă-ndrumează să păşesc,
Căci aceasta mi-i plăcerea care pururi o doresc!
36 La a Tale-nvăţături pleacă inima-mi să fie,
Nu să aibă-n ea dorinţa de câştig, de bogăţie!
37 Ceea ce-i deşertăciune, fă ca ochi-mi să nu vază,
Ci pe calea Ta curată Tu întruna mă viază!
38 Împlineşte-Ţi juruinţa pentru robul ce Te cheamă,
Juruinţa ce-o dai celor care au de Tine teamă!
39 Depărtează-a mea ocară ce tristeţii mă supune,
C-ale Tale judecăţi sunt de-a pururi, Doamne, bune!
40 Iată vreau să împlinesc ale Tale porunci toate;
Fă-mă, Doamne, să trăiesc întru sfânta Ta dreptate!

F Vau

41 Vie, Doamne, peste mine îndurarea Ta divină
Şi cum Tu făgăduit-ai mântuirea Ta să vină!
42 Şi voi da răspuns la cei ce mă tot batjocoresc,
Că-n preasfântul Tău cuvânt eu mereu nădăjduiesc!
43 Nu-mi lua de tot din gură adevărul care-l spun,
Că-n a Tale judecăţi eu nădejdea mea o pun!
44 Voi păzi cuvântul Tău, Legea Ta o voi păzi
Pururea din veac în veac şi cât veacurile-or fi!
45 Voi umbla întru lărgime, voi umbla nestrâmtorat,
Căci poruncile-Ţi preasfinte eu mereu le-am căutat.
46 Împăraţilor voi spune despre-a Ta învăţătură
Şi deloc nu voi roşi ce voi spune cu-a mea gură!
47 În a Tale porunci sfinte mă voi desfăta întruna,
Că din toată-a mea fiinţă le iubesc întotdeauna!
48 La poruncile-Ţi divine mâinile voi ridica,
Căci atâta le iubesc, cum nu pot a cuvânta
Şi la Legea Ta cea sfântă eu mereu voi cugeta!

G Zain

49 Adu-Ţi Doamne-aminte, adă-Ţi de cuvântul ce l-ai spus
Către robul Tău şi-n care eu nădejdile mi-am pus!
50 Căci aceasta mă mângâie când necazul mă-ntristează,
Că a Ta făgăduinţă, ea mereu mă-nviorează!
51 Cei ce-s mândri nu-ncetează joc de mine ca să-şi bată,
Însă de la Legea Ta nu m-abat eu niciodată!
52 Mi-am adus aminte, Doamne, cum făceai Tu altădată,
Când făceai Tu judecată şi m-am mângâiat îndată!
53 Mă cuprinde-ades mâhnirea când îi văd pe toţi cei răi,
Cum ei uită de-a Ta lege şi urmează alte căi!
54 Ale Tale-nvăţături erau cântecele mele,
Când adesea pribegeam şi mă mângâiam cu ele!
55 Pân-şi noaptea de-al Tău Nume, Doamne-aminte-mi aduceam,
Că mereu gândeam la Tine şi-a Ta Lege o păzeam!
56 Toate-acestea se-ntâmplau şi se petreceau cu mine,
Că poruncile-Ţi păzeam ca pe cel mai mare bine!

H Het

57 Partea mea de-a pururi, Doamne, (am grăit şi mai grăiesc),
E ca sfintele-Ţi cuvinte, eu mereu să le păzesc!
58 Feţii Tale eu mă rog cu adâncă umilinţă:
Miluieşte-mă, m-ajută, după-a Ta făgăduinţă!
59 Doamne, toate-a mele căi le-am văzut, le-am cercetat
Şi spre-a Tale-nvăţături paşii mei i-am îndreptat!
60 Mă silesc să-nfăptuiesc şi nicicând nu mă gândesc
Ca preasfintele-Ţi porunci să nu Ţi le-ndeplinesc!
61 Păcătoşii pus-au curse ca să fiu de ei vânat,
Dar eu Legea Ta cea sfântă niciodată n-am uitat!
62 M-am sculat în miezul nopţii ca eu laude să-Ţi cânt,
C-ale Tale judecăţi toate cu dreptate sînt!
63 Sunt părtaş cu cei ce teamă ei de Tine au întruna
Şi cu cei ce a Ta Lege o păzesc întotdeauna!
64 De-a Ta milă, Doamne Sfinte, este plin întreg pământul,
Tu întruna mă învaţă să-Ţi păzesc mereu cuvântul!

K Tet

65 Bun eşti robului Tău, Doamne, celui plin de umilinţă,
Că Tu bine i-ai făcut după-a Ta făgăduinţă!
66 Dă-mi priceperea cea bună şi mă-nvaţă-nţelepciune,
Căci eu cred întotdeauna că poruncile Ţi-s bune!
67 Până când am suferit, păcătos am fost şi rău,
Dar de când m-ai pedepsit, eu păzesc cuvântul Tău!
68 Bun eşti, Doamne, şi-al Tău bine, Tu îl dărui lumii-ntregi,
Tu cu marea-Ţi bunătate mă învaţă-a Tale Legi!
69 Cei trufaşi neadevăruri împotrivă-mi născocesc,
Dar, cu inima mea toată, eu poruncile-Ţi păzesc!
70 Ei au inima-ngrăşată, n-au putere de-a-nţelege,
Însă eu întotdeauna mă mângâi cu a Ta Lege!
71 Bine este că Tu, Doamne, ai făcut să mă smeresc,
Căci aşa m-ai învăţat a Ta Lege s-o păzesc!
72 Mult mai scumpă-mi este mie Legea gurii Tale sfinte,
Ca tot aurul şi-argintul ce – comori –mi-ar sta-nainte!

I Iod

73 M-au făcut a Tale mâini, m-au zidit aşa cum sînt,
Dă-mi pricepere, dă-mi minte, ca să-nvăţ al Tău cuvânt!
74 Cei ce teamă au de Tine, când mă văd se-nveselesc
Că-n a Ta făgăduinţă eu mereu nădăjduiesc!
75 Ştiu c-a Tale judecăţi toate-s, Doamne, cu dreptate
Şi că drept Tu eşti şi-atunci, a Ta mână când mă bate!
76 Fie-mi mila Ta de-a pururi mângâiere-n suferinţă,
Cum Tu robului Tău spus-ai, când i-ai dat făgăduinţă!
77 Şi să vină peste mine mila Ta şi voi viea,
Căci în Legea Ta-mi găsesc toată mângâierea mea!
78 Fie ruşinaţi trufaşii ce m-apasă fără vină,
Că eu pururi cercetez toată Legea Ta divină!
79 Cei ce teamă au de Tine către mine să se-ndrepte,
Şi acei care cunosc Legile-Ţi preaînţelepte!
80 Fie-mi inima curată când eu, Doamne, o-ndrumez
După-a Tale-nvăţături, ca să nu mă ruşinez!

J Caf

81 După ajutorul Tău sufletu-mi se istoveşte,
Dar în sfântul Tău cuvânt inima-mi nădăjduieşte!
82 Aşteptând făgăduinţa-Ţi, ochi-mi s-au întunecat,
Şi de-aceea zic întruna: Când voi fi eu mângâiat?
83 C-am ajuns precum e-o piele care-n fum ea stă uscată,
Însă-a Tale-nvăţături nu le uit eu niciodată!
84 Câte zile-i vei mai da ca să aibă robul Tău?
Şi când oare osândi-vei pe toţi cei ce îmi fac rău?
85 Cei trufaşi mi-au spus braşoave, multe-au fost a-mi cuvânta,
Dar niciuna dintre ele nu-i la fel ca Legea Ta!
86 C-ale Tale-nvăţături toate-s adevărul sfânt!
Scapă-mă, că pe nedrept prigonit de dânşii sînt!
87 Au fost gata să mă piardă şi să fiu de tot sfârşit,
Însă sfintele-Ţi porunci nicidecum n-am părăsit!
88 Dă-mi viaţă, dă-mi putere după mila Ta cea mare,
C-ale Tale-nvăţături voi păzi fără-ncetare!

L Lamed

89 Pentru veşnicie, Doamne, că din veşnicie eşti,
Cu preasfântul Tău cuvânt cerurile le-ntăreşti!
90 Tu ai plăsmuit pământul şi mereu el stă, Stăpâne,
Şi din neam în neam întruna adevărul Tău rămâne!
91 Prin porunca-Ţi până astăzi, toate au statornicie,
Căci în lume câte sunt toate sunt supuse Ţie!
92 Dacă Legea Ta cea sfântă n-ar fi fost a mea plăcere,
Eu de mult aş fi pierit în necazuri şi durere!
93 Niciodată n-am să uit a Ta Lege ce mă-nvaţă,
Căci prin ea întotdeauna Tu îmi dai mereu viaţă!
94 Sunt al Tău, mă mântuieşte că Tu doară m-ai creat
Şi-ale Tale-nvăţături eu mereu le-am căutat!
95 Să mă piardă toţi cei răi, mă pândesc mereu cu ură,
Însă eu adânc pătrund a Ta sfântă-nvăţătură!
96 Tot ce e desăvârşit un sfârşit şi margini are,
Numai sfintele-Ţi porunci, ele-n veci nu au hotare!

M Mem

97 Cât de mult iubesc eu, Doamne, Legea Ta şi ţin la ea,
Căci în toate-a mele zile ea-i mereu gândirea mea!
98 Că mai înţelept mă face şi să judec mult mai bine
Decât toţi vrăjmaşii mei c-a Ta Lege-o am cu mine!
99 Am ajuns mai învăţat decât cei ce mă învaţă,
C-ale Tale-nvăţături le gândesc şi-mi dau povaţă!
100 Şi mai mult decât bătrânii, sunt cu mult mai priceput,
Că poruncile-Ţi preasfinte eu întruna le-am ţinut!
101 Mi-am oprit piciorul meu să nu calce drumul rău,
Ca astfel să pot mereu, să păzesc cuvântul Tău!
102 De la Legea Ta cea dreaptă nu m-abat nicicând în viaţă,
Că Tu-mi eşti învăţătorul, care pururi mă învaţă!
103 Cât de dulci în cerul gurii sunt cuvintele-Ţi preasfinte!
Că-s mai dulci ca mierea-n gură ale Tale dulci cuvinte!
104 Sfintele-Ţi porunci îmi dau din lumina-nţelepciunii!
Şi de-aceea eu urăsc orice cale a minciunii!

N Nun

105 E cuvântul Tău făclie pentru paşii mei când merg,
Şi lumină neapusă pe cărări pe unde-alerg!
106 Ale Tale Legi preadrepte m-am jurat să le păzesc,
Şi făcut-am jurământ, am să mi-l îndeplinesc!
107 Amărât-îs foarte tare, m-au învins păreri de rău!
Tu mă-nviorează, Doamne, după sfânt cuvântul Tău!
108 Jertfa mea de bunăvoie, care-o spune- a mea gură,
Mi-o primeşte şi mă-nvaţă a Ta sfântă-nvăţătură!
109 Mi-i viaţa în pericol şi-s mereu înfricoşat,
Dar de Legea Ta cea sfântă niciodată n-am uitat!
110 Curse mi-au întins cei răi, ca să fiu ademenit,
Dar de la porunca-Ţi sfântă eu nicicând n-am rătăcit!
111 Ale Tale-nvăţături moştenit-am pe vecie,
Că-s a inimii de-a pururi cea mai mare bucurie!
112 Să-mplinesc a Tale Legi, a mea inimă-i plecată,
Căci aceasta îmi aduce a Ta veşnică răsplată!

O Sameh

113 Pe toți cei fără de lege i-am urât întotdeauna,
Iară Legea Ta cea sfântă o iubesc şi-o țin întruna!
114 Adăpostul meu Tu eşti şi ocrotitorul meu
Şi în sfânt cuvântul Tău eu nădăjduiesc mereu!
115 Depărtați-vă de mine cei nelegiuiți şi răi,
C-ale Domnului porunci voi păzi şi-a Sale căi!
116 După-a Ta făgăduință sprijin dă-mi ca să viez,
Şi-n nădejdea-mi nu lăsa ca eu să mă ruşinez!
117 Mă ajută, Doamne Sfinte, ca eu să mă mântuiesc
Şi de sfintele-Ți porunci pururi am să-mi amintesc!
118 Tu disprețuieşti pe toți cei ce Legea-Ți ocolesc,
Că minciuni, neadevăruri ei întruna născocesc!
119 Măturat-ai pe cei răi de pe lume ca pe-o zgură
Şi de-aceea am iubit sfânta Ta învățătură!
120 De-a Ta frică a mea carne mi se-ncrâncenă întruna
Şi de-a Tale judecăți eu mă tem întotdeauna!

P Ain

121 Păzesc Legea Ta întruna şi dreptatea o păzesc,
Nu mă da pe mâna celor ce mereu mă asupresc!
122 Ia sub ocrotirea Ta pe-al Tău rob să-i fie bine,
Ca trufaşii să-nceteze a-şi mai bate joc de mine!
123 Aşteptându-Ți mântuirea ochii mi-au paianjenit,
Şi dreptatea Ta pe care mie mi-ai făgăduit!
124 Milă fă cu robul Tău după bunătatea Ta
Şi-ale Tale Legiuiri nu-nceta a mă-nvăța!
125 Eu sunt robul Tău, Stăpâne, cel mai slab dintre făpturi:
Milă dă-mi să pot pricepe ale Tale-nvățături!
126 A venit de-acuma vremea Însuşi Domnul să lucreze,
Că toți calcă Legea Ta şi vor s-o desființeze!
127 Însă eu iubescu-Ți, Doamne, Legea sfântă ce ne-ai dat,
Decât aurul mai mult, decât aurul curat!
128 De aceea eu alerg la a Ta învățătură,
Iară calea cea nedreaptă o privesc mereu cu ură!

R Fe

129 Ale Tale-nvățături minunate-s, Doamne Sfinte,
Și de-aceea al meu suflet le pătrunde cu-a sa minte!
130 Explicarea Legii Tale tuturor le dă lumină,
Şi dă multă-nțelepciune celor care nu au vină!
131 Gura mea deschis-am, Doamne, şi adânc am suspinat,
Că de sfintele-Ți porunci sunt de-a pururi însetat!
132 Caută spre mine, Doamne, şi mă mântuie de rău,
Cum priveşti spre toți aceia ce iubesc Numele Tău!
133 Întăreşte paşii mei să urmeze-al Tău cuvânt,
Şi să nu mă stăpânească răutățile ce sînt!
134 Izbăveşte-mă de-aceia ce mă clevetesc întruna
Şi poruncile-Ți preasfinte voi păzi întotdeauna!
135 Peste robul Tău de-a pururi strălucească a Ta față
Şi-ale Tale Legiuiri Tu întruna mă învață!
136 Râu de apă ochi-mi varsă, cum ar fi două izvoare,
C-a Ta Lege nu-i păzită ci-i călcată în picioare!

S Ţade

137 Drept eşti, Doamne-n veci de veci şi mereu Tu drept Te-arăți,
Că sunt drepte-ntotdeauna ale Tale judecăți!
138 Ale Tale-nvățături drepte sunt de Tine date
Şi-ntru totul ele sunt pururea adevărate!
139 Mă topesc de-atâta râvnă, că eu văd vrăjmaşii mei
Cum a Tale-nvățături necinstite sunt de ei!
140 Ars în foc Îți e cuvântul, preacurat şi lămurit
Şi de-aceea robul Tău l-a iubit şi prețuit!
141 Mic am fost eu socotit şi am fost şi defăimat,
Însă-a Tale-nvățături niciodată n-am uitat!
142 Este-n veci a Ta dreptate, pentru-un timp nelimitat
Şi-a Ta Lege este pururi adevăru-adevărat!
143 Când necazul, strâmtorarea mă cuprind cu-a lor putere,
Atunci sfintele-Ți porunci îmi sunt scumpă mângâiere!
144 Ale Tale-nvățături drepte-n veci vor dăinui!
Dă-mi înțelepciune, Doamne, minte dă-mi şi voi trăi.

T Caf

145 Doamne-auzi-mă, m-ascultă, că din suflet Te-am chemat
Şi al Tău aşezământ va fi pururea urmat!
146 Către Tine am strigat, mântuieşte-mă îndată
Şi-a Ta sfântă Legiuire fi-va pururea urmată!
147 Eu Te chem atunci când zorii încă ei nu se ivesc,
Căci în sfântul Tău cuvânt eu mereu nădăjduiesc!
148 Pân-nu-i straja dimineţii deschid ochii şi-i trezesc,
Ca-n a Ta învăţătură eu mereu să-i adâncesc!
149 Glasul meu auzi-l, Doamne, cu-a Ta milă care-o ai
Şi cu dreapta-Ţi judecată Tu viaţă ca să-mi dai!
150 S-au apropiat de mine, cei ce fac fărădelege,
Dar se duc cu toţi departe, când aud de a Ta Lege!
151 Dar Tu-mi eşti aproape, Doamne, eşti aproape-ntr-adevăr
Şi-ale Tale porunci toate sunt de-a pururi adevăr!
152 Eu cunosc de multă vreme a Ta sfântă mărturie,
Că din veac ai aşezat-o pentru-întreaga veşnicie!

U Reş

153 Vezi-mi, Doamne, strâmtorarea şi mă izbăveşte-ndată,
Că eu Legea Ta cea sfântă n-am uitat-o niciodată!
154 Apără-mi pricina, Doamne, şi mă ia sub a Ta pază
Şi după cuvântul Tău grabnic Tu mă-nviorează!
155 E departe mântuirea pentru cei ce au păcat,
C-ale Tale-orânduiri ei nicicând n-au căutat!
156 Multe îndurări ai, Doamne, după-a Ta bunăvoinţă,
Dăruieşte-mi viaţă, Doamne, după-a Ta făgăduinţă!
157 Mulţi îmi sunt prigonitori şi cei ce mă necăjesc,
Îns-a Tale-nvăţături eu nicicând nu părăsesc!
158 Am văzut necredincioşii ce se dau mereu la rău
Şi de aceea m-am scârbit, că nu ţin cuvântul Tău!
159 Vezi ce mult iubesc eu, Doamne, ale Tale porunci toate!
Tu mereu mă-nviorează cu-a Ta mare bunătate!
160 Pentru sfântul Tău cuvânt adevăru-i temelia
Şi-ale Tale drepte Legi sunt pe toată veşnicia!

V Şin

161 În zadar mă prigonesc cei mai mari, cei mai de seamă,
Că numai de-al Tău cuvânt, mie-mi este pururi teamă!
162 De cuvântul Tău mă bucur cu o mare bucurie,
Ca şi unul care dat-a peste-o mare bogăţie!
163 Că urăsc de tot minciuna şi o şi dispreţuiesc,
Iară Legea Ta cea sfântă eu atâta o iubesc!
164 Şi de şapte ori pe zi eu Te laud, Preaslăvite,
Pentru-a Tale judecăţi drepte şi desăvârşite!
165 Cei ce Legea Ta iubesc bucura-se-vor de pace
Şi vreun rău cumva acestor' nimeni nu le poate face!
166 Doamne-n ajutorul Tău eu mereu nădăjduiesc
Şi-ale Tale porunci sfinte eu mereu le împlinesc!
167 Ale Tale-nvăţături de-al meu suflet sunt urmate,
Că, pe cât nu pot eu spune, le iubeşte el pe toate!
168 Am păzit a Tale Legi şi poruncile-Ţi preasfinte,
Că Tu toate-a mele căi le ai pururi înainte!

Z Tau

169 Rugăciunea mea s-ajungă la a Ta bunăvoinţă,
Dă-mi înţelepciune, Doamne, după-a Ta făgăduinţă!
170 Pân-la Tine să străbată a mea cerere fierbinte:
Izbăveşte-mă, mă scapă după sfintele-Ţi cuvinte!
171 De-ale mele buze, Doamne, vei fi pururi lăudat,
C-ale Tale-orânduiri Tu mereu m-ai învăţat!
172 Şi-a mea limbă-al Tău cuvânt îl va tot vesti întruna,
C-ale Tale porunci toate drepte sunt întotdeauna!
173 Vie-mi, Doamne-n ajutor a Ta mână cât mai des,
Căci poruncile-Ţi preasfinte, eu pe ele le-am ales!
174 Mântuirea Ta, o, Doamne, o doresc atât de tare
Şi-a Ta Lege sfântă-mi este cea mai mare desfătare!
175 Viu va fi sufletul meu şi el Te va lăuda
Şi-ale Tale judecăţi pururi mă vor ajuta!
176 Rătăcit-am ca o oaie şi-s pierdut şi-nstrăinat;
Caută spre robul Tău, c-a Ta Lege n-am uitat!

CATISMA XVIII

PSALMUL 119
O cântare a treptelor

1 Către Domnul am strigat când eram eu necăjit
Şi, cu marea-I bunătate, El degrab m-a auzit!
2 Scapă-mi sufletul şi-acuma, Doamne, scapă-mi-l îndată
Şi de buză mincinoasă şi de limba cea şireată!
3 Ce va fi ca să-ți aducă, ce va fi să-ți deie oare,
Tu vrăjmaşule ce eşti, a ta limbă-amăgitoare?
4 Doar săgeți prea-ascuțite, Cel Puternic care-L superi,
El asupră-Ți va trimite, arse-n focul de ienuperi!
5 Vai de mine, vai că stau la Meşec peste hotar
Şi în corturi locuiesc în pământul lui Chedar!
6 Că-s pribeag de multă vreme şi nu pot nimica face,
Că destul am stat cu-aceia, ce nu vor să facă pace!
7 Căci eu pacea o iubesc, dar atunci când pace voi
Şi grăiesc cumva de pace, ei sunt gata de război!

PSALMUL 120
O cântare a treptelor

1 Ridicându-mi ochii mei către munți, m-am întrebat:
De la cine-mi va veni ajutorul aşteptat?
2 Ajutorul meu îmi vine de la Domnul meu Preasfântul,
Cela Care a făcut cerurile şi pământul!
3 El nu va lăsa picioru-ți ca să şovăie pe drum,
Căci Acel ce te păzeşte nu va dormita nicicum!
4 Iată nu va dormita, nici nu va dormi de fel,
Cela ce păzeşte pururi pe poporu-I Israel!
5 Domnu-ți este păzitorul şi tot El te ocroteşte
Şi de-a dreapta stându-ți Domnul, El pe tine te umbreşte!
6 Şi de-aceea ziua-noaptea tu umbrit vei fi întruna,
Că nici soarele te-o arde, nici cu blânda-i rază luna!
7 Domnu-Ți va păzi intrarea şi ieşirea ca să treci
Şi va fi mereu cu tine de acum şi până-n veci!

PSALMUL 121
O cântare a treptelor a lui David

1 Mult mă bucur când îmi spun o chemare-aşa frumoasă:
«Hai cu toţii ca să mergem la a Domnului meu Casă!»
2 Şi-acum iată paşii noştri cu-a poporului mulţime,
Poposesc şi-ţi stau pe praguri, scumpe Ierusalime!
3 Ierusalimul nostru e-o cetate înălţată,
Şi-i aşa de strâns zidită, parcă-ar fi dintr-o bucată.
4 Seminţiile acolo urcă toate întru el,
5 Lăudând pe Domnul după Legile lui Israel.
6 Că acolo-i aşezat tronul cel de judecată,
Tronul casei lui David, casă binecuvântată!
7 Pentru Ierusalim pace să-i urăm şi tihnă:
«Cei ce te iubesc pe tine aibă pururea odihnă!
8 Între zidurile tale pacea-ntruna să domnească
Şi-n palatele domneşti liniştea să stăpânească!
9 Pentru fraţi şi pentru prieteni, pentru-a lor prietenie,
Pentru dânşii îţi grăiesc: pace-n sânul tău să fie!
10 Pentru Casa care-o are Domnul nostru Dumnezeu,
Eu din inimă-ţi doresc: binele să-l ai mereu!»

PSALMUL 122
O cântare a treptelor

1 Îmi ridic spre Tine ochii, Doamne-al oştilor cereşti,
Cela ce din veşnicie, Tu în ceruri locuieşti!
2 Cum ai robului ochi cată spre-a stăpânului său mână
3 Şi cum roaba-şi are ochii aţintiţi spre-a ei stăpână,
4 Tot aşa şi ochii noştri stau privind spre cer mereu,
Pân-ce ne va mântui Domnul nostru Dumnezeu!
5 Miluieşte-ne, Tu, Doamne! Milă ai de robii Tăi,
Că ne-a săturat ruşinea şi dispreţul celor răi!
6 Că ni-i sufletul sătul şi ni-i inima amară,
Că ne fac de râs cei mândri şi trufaşii de ocară!

PSALMUL 123
O cântare a treptelor a lui David

1 De n-aveam cu noi pe Domnul – Israel aşa să spună!
2 De n-aveam cu noi pe Domnul, când cu ura lor nebună,
Oamenii s-au ridicat ca pe noi să ne răpună,
3 Ei ne-ar fi-nghiţit de vii şi cu totul ne-ar fi stins,
Atunci când asupra noastră ei mânia şi-au aprins!
4 Şi la fel ca un potop ne-ar fi potopit pe noi,
Peste sufletele noastre trecând toţi ca un puhoi!
5 Căci atunci ar fi trecut peste sufletele noastre
Cum trec groaznicele valuri, care fac numai dezastre.
6 Binecuvântat să fie Domnul nostru, că El iară
Nu ne-a dat s-ajungem pradă pentru dinţii lor de fiară!
7 Sufletul ni l-a scăpat ca să fie liber iar,
Ca şi-o pasăre ce scapă dintr-un laţ de păsărar:
Laţul ruptu-s-a şi noi am scăpat de-acel puhoi!
8 Ajutorul nostru este Domnul Dumnezeu Preasfântul,
Cela Care a făcut cerurile şi pământul!

PSALMUL 124
O cântare a treptelor

1 Cei ce-şi pun nădejdea-n Domnul nu s-or clătina nicicând,
Că-s ca muntele Sion, care-n veci e-acelaşi stând!
2 Şi cum Ierusalimul e de munţi împrejmuit,
Tot aşa în veci poporu-I e de Domnul ocrotit!
3 Că nu va lăsa toiagul celor răi să stăpânească
Peste soarta celor drepţi, ca cei drepţi să nu greşească,
Întinzându-şi a lor mâini şi ce-i rău să-nfăptuiască!
4 Doamne, către cei ce-s buni, bunătatea Ta Ţi-o-ndreaptă
Şi spre cei fără prihană şi cu inima cea dreaptă!
5 Iar pe cei ce se abat, ca tot strâmbe căi să ţie,
Nimici-i-va pe ei Domnul cu cei răi, să nu mai fie!
Israele, pace ţie!

PSALMUL 125
O cântare a treptelor

1 Când pe robii din Sion i-a-ntors Domnul din robie,
Se părea c-aveam un vis, vis de mare bucurie!
2 Râsu-atuncea, veselia, gura noastră a umplut-o
Şi cântarea bucurie limba noastră-a cunoscut-o!
Şi atunci printre popoare se zicea de ele-ntruna:
«Mari minuni cu dânşii face Domnul lor întotdeauna!»
3 Da, minuni făcut-a Domnul, că ne-a-ntors din ţări străine
Şi de-aceea-a noastre inimi sunt de bucurie pline!
4 Doamne-ntoarce pe toţi robii spre a nu mai suferi!
Fă-i să curgă ei ca râuri, care merg spre miazăzi!
5 Cei ce seamănă plângând vor fi plini de bucurie,
Că la vreme secera-vor în cântări de veselie!
6 Cel ce seamănă cu lacrimi şi pe brazde varsă stropii,
Hăulind se va întoarce, aducând în braţe snopii!

PSALMUL 126
O cântare a treptelor a lui Solomon

1 De n-ar face Domnul casa, orice muncă de zidar,
De prisos rămâne toată, ca făcută în zadar!
Şi-o cetate, dacă Domnul n-ar mai fi s-o ocrotească,
În zadar mai stau de veghe cei ce-s puşi ca s-o păzească!
2 În zadar în zori de ziuă voi de muncă v-apucaţi
Şi-n zadar până-nnoptează voi întruna tot lucraţi,
Ca amara vostră pâine s-o aveţi, ca s-o mâncaţi;
Căci acelor ce-L iubesc şi iubiţi ei sunt de Domnul,
Le dă pâine ca să aibă chiar şi când îşi dorm ei somnul!
3 Moştenire sunt copiii, care-i de la Domnul dată
Şi a pântecelui roadă este-a Domnului răsplată!
4 Ce-s pentr-un oştean viteaz ascuţitele-i săgeţi,
Pentru-un tată-i sunt copiii din a sale tinereţi!
5 Fericit e omul care mulţi copii în casă creşte,
Că vrăjmaşilor la poartă când grăieşte, nu roşeşte!

PSALMUL 127
O cântare a treptelor

1 Fericit tu eşti de-a pururi că de Domnul tu te temi
Şi pe căile Lui umbli şi mereu pe El îl chemi!
2 Că ce faci cu-a tale mâini bucurie-ţi va aduce
Şi vei fi mereu ferice şi tot bine o vei duce!
3 Şi ca viţa roditoare, având multă rodnicie,
În lăuntrul casei tale îţi va fi a ta soţie;
Iar copiii tăi şedea-vor ca mlădiţe de măslin
Împrejurul mesei tale şi te-or bucura din plin!
4 Astfel binecuvântat este omu-n orice vreme,
Ce pe Domnul său iubeşte şi de Domnul său se teme!
5 Aşa Domnul din Sion te va binecuvânta,
Să vezi Ierusalimul fericit în viaţa ta!
6 Şi pe-ai fiilor tăi fii tu să-i vezi cu bucurie!
Israele, pace ţie!

PSALMUL 128
O cântare a treptelor

1 Din a mele tinereţe prea ades m-au asuprit
-zică astfel Israel-
2 Din a mele tinereţe prea ades m-au asuprit,
Dar cu toate-acestea iată, că ei nu m-au biruit!
3 Păcătoşii, ca plugarii au arat spinarea mea
Şi cu-a lor nelegiuire, brazde lungi au tras pe ea!
4 Însă Domnul a fost drept, că văzând ce fac nebunii,
La toţi cei nelegiuiţi, El tăiat-a a lor funii!
5 Ruşinaţi şi-nfrânţi să fie şi de dânşii meargă zvonul,
De toţi cei ce nu iubesc, ci urăsc mereu Sionul!
6 Şi să fie ei ca iarba ce pe-acoperişuri creşte,
Care pân-a nu se smulge, mai întâi se vestejeşte!
7 Iarbă ce săcerătorul n-are-n mână ce să prindă,
Nici acel ce leagă snopii, ce cu braţu-i să cuprindă!
8 Şi nici cei ce trec pe cale nu le zic cu glas vioi:
«Domnul binecuvântarea deie-şi pururi peste voi!»

Sau s-audă de la dânşii preaplăcutul lor cuvânt:
«Vă dăm binecuvântare întru Domnul, Nume Sfânt!»

PSALMUL 129
O cântare a treptelor

1 Din al inimii adânc strig la Tine, Doamne Sfinte:
Auzi, Doamne, glasul meu şi spre mine ia aminte!
2 Cu urechile-Ţi preasfinte, Tu auzi-mă cu ele,
Şi ascultă-ntotdeauna glasul rugăciunii mele!
3 Dacă-a noastre fărdelegi le vei socoti, Stăpâne,
Cine oare, Doamne, Doamne, cine oare-ar mai rămâne?
4 Dar iertarea pentru toate, Doamne sfinte, e la Tine
Şi de-aceea înainte-Ţi toţi se cade să se-nchine!
5 Eu în Domnu-mi pun nădejdea, căci în El eu am credinţa
Şi având nădejdea-n suflet, Îi aştept făgăduinţa!
6 Sufletu-mi cu dor aşteaptă, Domnul nostru ca să vină,
Mai cu dor de cum străjerii vor a zorilor lumină!
7 Israele, tu în Domnul pune-a ta nădejde mare,
Că la El este-ndurarea şi a ta răscumpărare!
8 Căci prin mila-I fără margini care-o are numai El,
Mântui-va de păcate pe tot neamul Israel!

PSALMUL 130
O cântare a treptelor a lui David

1 Doamne, inima ce-o am nu-i o inimă-ngâmfată,
Nici a ochilor privire nu s-a semeţit vreodată!
Şi la lucruri ce-s prea mari eu cu gândul nu m-am dus,
Nici spre-acele lucruri care decât mine-s mai presus!
2 Dimpotrivă, al meu suflet e smerit şi-astâmpărat,
Ca-nţărcatul prunc ce stă de-a sa mamă-mbrăţişat!
Da, mi-i sufletul la fel ca şi pruncul înţărcat!
3 Israele-a Ta nădejde, tu în Domnul să ţi-o pui,
Şi în El s-o ai de-acuma până-n veacul veacului!

PSALMUL 131
O cântare a treptelor

1 De David şi-a lui blândeţe, Doamne, să-Ţi aduci aminte,
2 Cum el Domnului făcut-a a lui sfinte jurăminte
Şi cum Celui Preaputernic Domn lui Iacov, cu credinţă,
S-a jurat să-I împlinească următoarea juruinţă:
3 «Nu voi mai intra în cortu-mi, pragul n-am să i-l mai trec,
Nici în pat n-am să mă sui, ca odihna să-mi petrec;
4 Nici pe pleoape le-oi închide, nici la ochi-mi voi da somnul,
5 Până când nu voi afla, care-i locul pentru Domnul;
Până când nu voi afla, care-i locul cu priinţă,
Ca Puternicul lui Iacov, El să-Şi aibă o locuinţă!
6 Iată, s-a grăit că Arca în Efrata o găsim
Şi noi iată, am aflat-o pe colina Iarim.
7 Hai cu toţii dar să mergem la Locaşul Său cel sfânt
Şi-aşternutului ce-l are sub picioare Domnul Sfânt,
Închinându-ne, să-I zicem prosternaţi pân-la pământ:
8 «Scoală, Doamne, scoală, vino şi urmează a Ta cale,
Pân-la locu-Ţi de odihnă, Tu şi Arca slavei Tale!
9 Cu dreptate ai Tăi preoţi îmbrăcaţi vor fi să fie,
Iară credincioşii Tăi vor striga de bucurie!»

10 Pentru robul Tău David, pentru bun numele său,
Nu-ţi întoarce a Ta Faţă de la mine unsul Tău!
11 Lui David jurat-a Domnul, s-a jurat cu crezământ,
Şi nicicând nu va lăsa ne-mplinit al Său cuvânt:
«Pe-al tău scaun de domnie, dacă nu te-abaţi la rău,
Pune-voi ca să domnească rodul pântecelui tău!
12 Şi-ai tăi fii de vor păzi şi vor ţine-aşezământul,
Ce l-am dat ca ei să-l ţie şi-Mi vor asculta cuvântul,
Şi-ai lor fii vor sta-n vecie pe-al tău scaun de domnie!»
13 Că Sionul l-a ales Domnul pentru locuinţă,
Când a zis, având spre dânsul toată-a sa bunăvoinţă:
14 «El e locu-Mi de odihnă cel ales pentru vecie
Şi în el voi locui, căci plăcutu-mi-a el Mie!
15 Binecuvânta-voi hrana ca să fie azi şi mâine
Şi pe toţi săracii lui îi vor sătura cu pâine!

16 Îmbrăca-voi pe-ai lui preoţi cu veşmânt de mântuire,
Iară credincioşii lui vor sălta de fericire.
17 Acolo voi înălţa lui David putere şi tărie
Şi-acolo voi pregăti pentru unsul meu făclie!
18 Cu ruşine îmbrăca-voi pe vrăjmaşi pe totdeauna,
Iar pe fruntea-I străluci-va de sfinţenie cununa!»

PSALMUL 132
O cântare a treptelor a lui David

1 Cât de bine şi frumos şi ce mare fericire
E ca fraţii toţi câţi sunt, să trăiască în unire!
2 E ca mirul cel curat ce pe cap este turnat,
Ce pe barbă-ncet pogoară, răspândind mirosuri sfinte
Şi pe barba lui Aaron şi pe margini de veşminte...
3 E ca roua cea curată care cade pe Hermon,
Ce uşor apoi pogoară pân-pe muntele Sion...
Căci acolo unde viaţa în unire e trăită,
Binecuvântări dă Domnul şi viaţă nesfârşită!

PSALMUL 133
O cântare a treptelor

1 Ale Domnului slugi toate, care-n Casa Lui voi staţi
Şi în curţile lui sfinte, pe El bine-L cuvântaţi!
2 Spre Lăcaşu-I sfânt şi noaptea mâinile le ridicaţi
Şi de-a pururea pe Domnul voi să-L binecuvântaţi!
3 Şi El binecuvântarea din Sionu-I, Domnul Sfântul
Ţi-o va da, Cel ce făcut-a cerurile şi pământul!

CATISMA XIX

PSALMUL 134
Aliluia

1 Lăudaţi mereu pe Domnul, lăudaţi-I al Său Nume!
Lăudaţi-L şi-L slăviţi toate slugile, anume:
2 Cei ce staţi în casa Lui şi-L slujiţi pe El mereu,
Şi în curţile Lui sfinte ce le are Dumnezeu!
3 Lăudaţi mereu pe Domnul că e bun cum altul nu-i!
Preamăriţi-L că e bun şi slăviţi Numele Lui!
4 Că ales-a Domnul nostru pe Iacov ca moştenire
Şi-a ales pe Israel ca să-l aibă-n stăpânire!
5 Ştiu că mare-i Domnul nostru şi-i cu mult mai sus ca cei
Ce se află şi-s pe lume aşa-zişii dumnezei.
6 Domnul face tot ce vrea şi în cer şi pe pământ
Şi în mare şi în toate adâncimile ce sînt!
7 De la margini de pământ norii toţi El îi ridică
Şi dă ploaie şi cu-n fulger tot văzduhul îl despică,
Iar din toate ale Sale de nespus vistierii,
Scoate vânturi liniştite şi-ale Sale vijelii.
8 El pe toţi întâi născuţii din Eghipet i-a lovit,
De la om la dobitoace şi pe toţi i-a nimicit.
9 În mijlocul tău, Egipte, a făcut minuni şi semne,
Pedepsind pe Faraon şi pe slugile-i nedemne.
10 El bătut-a multe neamuri şi pe toate le-a distrus
Şi-mpăraţi puternici, tari, i-a ucis şi i-a răpus:
11 Pe Sihon, ce ca-mpărat stăpânea pe Amorei
Şi pe Og, ce ca-mpărat în Basan şi-avea temei
Şi pe împăraţii toţi ce erau Canaanei;
12 Şi-a lor ţări drept moştenire a făcut atuncea El,
Ca să fie moştenite de poporu-I Israel!
13 Al Tău Nume-I veşnic, Doamne, că Tu veşnic eşti, Stăpâne!
Şi din neam în neam de-a pururi pomenirea Ta rămâne!
14 Că poporului Său Domnul, El îi face judecată
Şi spre robii Lui de-a pururi a Sa milă şi-o arată!

15 Idolii ce sunt la neamuri, sunt doar aur şi argint,
Lucrul mâinii omeneşti şi de-aceea pururi mint!
16 Gură au dar nu vorbesc; au şi ochi, dar nu privesc;
17 Au urechi, dar nu aud, de-ai vorbi oricât de tare,
Iar în gura care-o au, n-au nicicând nici-o suflare!
18 Tot aşa ca ei să fie, toţi acei ce-i fac pe dânşii
Şi acei ce cred în ei şi îşi pun nădejdea-ntr-înşii!
19 Binecuvântaţi pe Domnul cei din casa Israel!
Binecuvântaţi pe Domnul, casa lui Aaron la fel!
20 Binecuvântaţi pe Domnul, casa lui Levi să zică!
Binecuvântaţi pe Domnul, cei ce-aveţi de Domnul frică!
21 Domnul nostru din Sion fie binecuvântat!
Cel ce-n Ierusalim locuieşte ne-ncetat!

PSALMUL 135
Aliluia

1 Lăudaţi pe Domnul
Şi slăvească-L pururi omul!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
2 Lăudaţi pe Dumnezeu,
Că-i mai mare ca acei
Aşa-zişii dumnezei!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
3 Lăudaţi pe Domnul nostru,
Că e Domn şi peste-acei
Care zic că-s domni şi ei!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
4 Că El singur mari minuni
Numai El a mai făcut,
Care nu s-au mai văzut!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
5 El cu mare-nţelepciune
Cerurile le-a făcut,
Precum El le-a conceput!

Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

6 El pe-ntinsul cel de ape,
Cu puterea-I Domnul Sfântul
A făcut şi-a-ntins pământul!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

7 El pe cer să dea lumină,
Făcu mari luminători,
Ca să stea strălucitori!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

8 Ziua, ca s-o lumineze,
El a pus pe cer un soare,
Cu lumina-i orbitoare!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

9 Iară noaptea, ca să fie
Luminată-ntotdeauna,
A pus stelele şi luna!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

10 El pe toți cei din Eghipet,
Cu întâii lor născuți
Fosta-au toți de El bătuți!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

11 Dintre ei cu-a Sa putere
Care-o are numai El,
El a scos pe Israel!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

12 Şi cu mâna Lui cea tare
Şi cu brațu-I ridicat,
Din robie i-a scăpat!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

13 El pe apa Mării Roşii
Pe din două-a despicat-o
Şi-n adâncu-i a uscat-o!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
14 Şi-a trecut astfel prin mare,
Făr-a se uda defel,
Pe poporu-I Israel!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
15 Iară Faraon şi oastea lui,
Au rămas ei păcătoşii,
În adâncul Mării Roşii!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
16 Prin pustia fără drumuri,
Că-n pustie drumuri nu-s,
El poporu-I şi-a condus!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
17 Pe-mpăraţi puternici, tari,
I-a bătut şi i-a distrus,
Cu puterea-I de nespus!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
18 Şi-mpăraţi de seamă, mari,
I-a ucis şi i-a răpus,
Şi puterea le-a apus!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
19 Pe Sihon ce, ca-mpărat,
Stăpânea pe Amorei...
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
20 Şi pe Og ce, ca-mpărat,
În Basan şi-avea temei...
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

21 Şi-a lor ţări, din stăpânire,
Le-a luat atuncea El...
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
22 Şi le-a dat ca moştenire
Să le aibă Israel!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
23 El de noi şi-a amintit,
Când eram noi asupriţi,
Când eram noi umiliţi!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
24 Şi de toţi asupritorii
El degrab ne-a izbăvit
Şi de ei ne-a mântuit!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
25 El dă hrană la tot trupul,
Căci El dă la fiecare,
Ca să aibă de mâncare!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!
26 Lăudaţi pe Dumnezeu
Care-n ceruri stăpâneşte
Şi pe noi ne mântuieşte!
Că e bun cum altul nu-i,
Că în veac e mila Lui!

PSALMUL 136
Aliluia

1 La râu stăteam plângând, la râu în Babilon,
Când ne-aduceam aminte cu toţii de Sion;
2 Şi-n sălcii ce pe maluri stau pururi aplecate
Puneam a noastre harfe să steie atârnate!...

3 Căci cei ce ne robise cântare ne cereau
Şi-apăsătorii noştri întruna ne ziceau:
«Cântarea din Sion, ce mult vă place vouă,
Cântaţi-ne-o cu toţii, cântaţi-ne-o şi nouă!»
4 Cum vom cânta noi oare, cuprinşi de-atâta chin,
A Domnului cântare într-un pământ străin?!...

5 O, Ierusalime, de te-oi uita vreodată,
Să fie a mea dreaptă de-a pururea uitată!
6 De cerul gurii limba-mi pe veci să se lipească,
De nu va fi ca mintea-mi la tine să gândească!
De nu-mi voi face mie suprema bucurie,
Ca Ierusalimul – înseninarea mea să-mi fie!

7 Aminte adu-Ţi, Doamne, de-ai lui Edom copii,
Ce-n Ierusalimul cuprins de mari urgii
Strigau atunci cu toţii, strigau plini de mânie:
«Stricaţi-l tot, stricaţi-l pân-jos la temelie!»

8 Ah! fiică ticăloasă ce-n Babilon trăieşti!
Sortită eşti pieirii cum tu nici nu gândeşti!
Ferice de acela ce-ţi va plăti şi ţie
Cum ne-ai făcut tu nouă cu-atâta duşmănie!
9 Ferice de acela, ferice de-a lui vatră,
Ce-ţi va lua copiii şi-i va zdrobi de piatră!

PSALMUL 137
David

1 Te slăvesc pe Tine, Doamne, şi din inimă-Ţi cuvânt,
Şi-nainte-având pe îngeri, imn de laudă Îţi cânt,
Că asculţi a mele graiuri şi asculţi al meu cuvânt!
2 Pentru mila-Ţi şi-ndurarea-Ţi, Numele-Ţi slăvesc întruna
Şi-n Locaşul Tău cel sfânt mă închin întotdeauna;
Că-nălţat-ai al Tău Nume pretutindeni pe pământ,
Căci Tu-Ţi ţii făgăduinţa şi-mplineşti al Tău cuvânt!
3 Orişicând eu Te-am chemat, Tu degrab m-ai auzit
Şi-ntărit-ai al meu suflet şi puterea i-ai sporit.

4 Toți ai lumii împărați Îți vor spune osanale
Când ei, Doamne, auzi-vor graiurile gurii Tale;
5 Şi-ale Domnului căi sfinte le vor lăuda mereu,
Că e mare a Lui slavă, care-o are Dumnezeu!
6 Domnul este Preaînalt, dar spre cei smeriți priveşte
Şi cunoaşte de departe pe tot cel care se mândreşte!
7 Dacă ajung la strâmtorare, Tu mă-nvii şi-mi dai temei,
Căci Tu mâna Ți-o întinzi peste toți vrăjmaşii mei
Şi-a Ta dreaptă-i peste mine şi mă mântuie de ei!
8 Răsplăteşte-i pe ei, Doamne, răsplăteşte-i pentru mine!
Mila Ta în veci e, Doamne, căci cât veacurile ține:
Ale mâinii Tale lucruri nu le trece de la Tine!

PSALMUL 138
David

1 Doamne, Tu mă cercetezi şi mă ştii atât de bine:
Că de stau sau mă ridic, Tu atuncea ştii de mine,
Şi-ale mele gânduri toate cunoscute sunt de Tine!
2 Că Tu ştii când eu mă culc şi atuncea când eu merg
Şi cunoşti mai dinainte căile pe care-alerg!
3 Şi nici vorba nu ajunge ca pe limba mea să stea,
Că Tu, Doamne, o cunoşti, ce-aş putea să spun prin ea!

4 Mă-nconjori de orişiunde şi din față şi din spate
Şi asupra mea întruna a Ta mână se abate!
5 Minunată Ți-i ştiința, că nu poate fi cuprinsă
Şi-i atâta de înaltă că nu poate fi atinsă!
6 De la Duhul Tău departe, unde aş avea scăpare?
Şi din Fața Ta să fug, unde m-aş ascunde oare?
7 Dacă m-aş sui în cer, Tu acolo veşnic eşti!
Şi în iad de-aş coborî, Tu şi-acolo stăpâneşti!
8 Pe aripile - aurorii pân-la mare de m-aş duce
9 Şi acolo a Ta mână peste tot mă va conduce,
Iară dreapta-Ți orişiunde este gata să m-apuce!

10 Şi mi-am zis: «În întuneric aş putea să stau ascuns,
Dacă-n jurul meu lumina, noaptea-ar fi de nepătruns!»

11 Dar la Tine-ntunecos întunericul nu este,
Căci ca ziua luminoasă noaptea pururi străluceşte
12 Şi la fel ca şi lumina întunericul luceşte!
13 Cele dinlăuntrul meu, Tu pe toate le-ai făcut,
Şi-n mitrasul maicii mele Tu pe mine m-ai ţesut!
14 Te slăvesc, că a Ta mână minunat m-a întocmit
Şi aşa de minunate-s toate câte le-ai zidit,
Că văzând acestea toate, al meu suflet stă uimit!

15 Când în taină mă urzeam şi-n loc tainic mă ţeseam,
Ca-n adâncuri de pământ, loc de taine nepătrunse,
Ale mele oase, Doamne, nu-Ţi erau deloc ascunse!
16 Când în pântec eram doară boaba cărnii neprecise,
Ochii Tăi mă urmăreau şi în carte-Ţi erau scrise
Toate-a mele zile care îmi erau de-acum sortite,
Înainte chiar ca ele să fi fost cumva trăite!

17 Ale Tale gânduri, Doamne, cât de nalte-s pentru mine!
Şi ce multe sunt la număr! Cine să le-nsemne? Cine!
18 Şi pot oare să le număr? Dar mai multe-s ca nisipul!
Doamne, treaz de-Ţi stau-nainte, că visez mi-apare chipul!...
....
19 Doamne, Dumnezeul meu, de-ai ucide pe cei răi!
Oamenii de sânge dornici de la mine-n lături dă-i!
20 Toţi aceştia-ntotdeauna Te vorbesc mereu de rău,
Iar vrăjmaşii Tăi, Stăpâne, Îţi hulesc Numele Tău!
21 Cum să nu-i urăsc eu, Doamne, pe acei ce Te urăsc
Şi pe cei ce-Ţi sunt potrivnici, cu dezgust să-i ocărăsc?
22 Da, cu ură fără margini, îi urăsc pe toţi câţi sînt
Şi vrăjmaşi mi-i socotesc, cât ei fi-vor pe pământ!

23 Dumnezeule, mă-ncearcă şi-a mea inimă socoate!
Cercetează-mă şi află ale mele gânduri toate!
24 Dacă sunt pe-o cale rea, cum nu-i voia vrerii Tale,
Tu mă-ndreaptă să urmez pururi veşnica Ta cale!...

PSALMUL 139
David

1 Scapă-mă pe mine, Doamne, scapă-mă de omul rău
Şi de cel nedrept mă scapă pentru Sfânt Numele Tău!
2 Căci aceştia-n a lor inimi nedreptatea plănuiesc
Şi-mpotriva mea întruna de război se pregătesc!
3 Ca la şerpi e limba lor, ascuţită ca un spin
Şi pe buze ca năpârca au de-a pururea venin!
4 De cel rău mă scapă, Doamne, de a mâinii lui prinsoare,
Şi de cei nedrepţi mă scapă, ce gândesc să mă doboare!
5 Curse îmi întind trufaşii, laţuri ei îmi pun duium;
Mreje-mi pun să-mi prind piciorul şi capcane pe-al meu drum.
6 Dar eu către Domnul zic: «Tu eşti Dumnezeul meu!
Doamne-ascultă-mi rugăciunea, cum m-ai ascultat mereu!
7 Tu tăria mântuirii, Domnul meu şi Dumnezeu,
Cel ce-n vreme de război apărat-ai capul meu,
8 Nu-mplini dorinţa-i, Doamne, ca cel rău să izbutească
Şi-mplinindu-şi astfel gândul, el mereu să se fălească?
9 Peste cei ce mă-mpresoară, peste capul tuturor,
Cadă răul plănuit chiar de însăşi limba lor!
10 Peste ei cărbuni aprinşi varsă, Doamne, ca să-i ardă
Şi-n adânc, în foc aruncă-i, ca acolo să se piardă!
11 Pe pământ clevetitorul temelie tare n-are,
Iar pe cel nedrept îl duce răutatea-i la pierzare!
12 Ştiu că Domnul apăra-va pe săraci şi-a lor pricină
Şi dreptate El va face, celor care nu au vină!
13 Şi aşa neprihăniţii al Tău Nume vor slăvi
Şi-naintea Feţii Tale toţi cei drepţi vor locui!»

PSALMUL 140
David

1 Am strigat la Tine, Doamne, vino grabnic către mine!
Şi la glasu-mi ia aminte când strig, Doamne, către Tine!
2 Ca tămâia înainte-Ţi să se-ndrepte ruga-mi, iară,
Ridicarea cea de mâini fie-mi jertfa cea de seară!

3 Pune, Doamne, pururi pune strajă trează gurii mele
Şi-ngrădeşte-a mele buze, să nu spună vorbe rele!
4 Inima nu mi-o lăsa, către rele-a se abate:
Nici să apăr vreodată faptele ce-s vinovate,
5 Nici cu cei fără de lege ca să fac a lor păcate,
Nici atunci când fac ospețe, eu să gust a lor bucate!
6 Când certare-mi face dreptul, mila-i mi-i spre bine-ndemn,
Iar mustrarea lui cea aspră e pe capu-mi untdelemn
Şi de-aceea împotrivă-i nu voi face nici un semn!
7 Însă contra celor răi, rugăciunea-mi pururi este:
Toți care-i conduc să cadă de pe stânci, din 'nalte creste!
Atunci toți vor auzi şi-or fi bine cunoscute
Ale mele graiuri toate şi-or vedea că sunt plăcute!
8 Cum din brazda de pământ bulgării în lături cad,
La fel să se risipească a lor oase lângă iad!
9 Către Tine Doamne, Doamne, ridicat-am ochii mei
Şi la Tine mi-i nădejdea: sufletul să nu mi-l iei!
10 Mă păzeşte de capcane ce vrăjmaşii mi-au întins
Şi în cursa celor răi, să nu fiu de dânşii prins!
11 Ei să cadă-n lațul lor, păcătoşii toți câți sînt,
Iară eu ferit să fiu, cât eu fi-voi pe pământ!

PSALMUL 141
O rugăciune a lui David Psalm didactic

1 Strig cu glasu-mi către Domnul, strig întruna, strig mereu!
Şi-a mea rugă către Domnul o tot spun cu glasul meu!
2 Înaintea Lui îmi vărs a mea caldă rugăciune
Şi necazu-mi, strâmtorarea, înaintea Lui voi spune!
3 Când mi-i duhul amărât, când puteri nu am în mine,
Tu cunoşti a mea cărare şi mi-o ştii atât de bine!
4 Pe-al meu drum pe care umblu, ca să fiu de dânşii prins,
Au lucrat întru ascuns şi capcane mi-au întins.
5 Iată, cat la dreapta mea, cat mereu să pot vedea
Şi nu-i nimeni ca să poată ajutorul să mi-l dea!
6 Mi-a pierit tot ajutorul ce-ar putea să mă slujească
Şi nu am acum pe nimeni, sufletu-mi să-mi mântuiască!

7 Şi-acum strig la Tine, Doamne, Tu acela ce mă ştii:
Tu-mi eşti singura scăpare! Tu eşti Cela ce mă ţii,
Partea mea de moştenire în pământul celor vii!
8 Îmi ascultă rugăciunea căci cumplit mă necăjesc!
9 Izbăveşte-mă de-aceia ce mereu mă prigonesc
Că-s cu mult mai tari ca mine şi mereu se întăresc!
10 Scoate sufletul meu, Doamne, Tu din temniţă mi-l scoate,
Să slăvească-al Tău Nume şi-a Ta mare bunătate!
11 Aduna-se-vor toţi drepţii şi-mprejurul meu vor sta,
Când Tu marea-Ţi bunătate mie mi-o vei arăta!

PSALMUL 142
David

1 Doamne-ascultă-mi rugăciunea şi-a mea cerere-o ascultă,
După-a Ta credincioşie şi a Ta dreptate multă!
2 Nu intra cu robul Tău, ca să-i faci Tu judecată,
Că nu-i nimeni din cei vii drept'naintea Ta vreodată!
3 Că vrăjmaşul al meu suflet, el mereu mi-l urmăreşte
Şi viaţa-mi la pământ în picioare mi-o zdrobeşte
Şi mă face-n întuneric eu mereu să locuiesc,
Ca cei morţi de multă vreme, ce-n morminte odihnesc.
4 Întru mine duhul meu e mâhnit ca niciodată
Şi-a mea inimă-n lăuntru-mi este pururi tulburată.
5 Zilele de-odinioară îmi aduc de ele-aminte
Şi-ale Tale lucruri toate le frământ mereu în minte
Şi în cuget cumpănesc fapta mâinii Tale sfinte!
6 Către Tine îmi întind mâinile neîncetat
Şi-al meu suflet Te doreşte ca pământul însetat!
7 Doamne-auzi-mă degrabă, că slăbit cu duhul sînt!
Nu-Ţi întoarce a Ta Faţă, nu-mi ascunde Chipu-Ţi sfânt,
Ca să nu m-asemăn celor ce pogoară în mormânt!
8 Fă ca-n orice dimineaţă, mila Ta s-aud mereu,
Că la Tine mi-i nădejdea, Domnul sufletului meu!
Îmi arată calea care eu s-o urmăresc întruna,
Căci spre Tine al meu suflet îl ridic întotdeauna!
9 Scapă-mă de duşmani, Doamne, şi de toţi vrăjmaşii mei,
Că la Tine mi-i scăparea: Doamne, scapă-mă de ei!

10 Pururi voia Ta s-o fac, Tu învață-mă mereu,
Că Tu eşti de-a pururi, Doamne, Domnul meu şi Dumnezeu!
Duhul Tău cel bun şi sfânt, Duhul Tău cel înțelept,
Să mă-ndrume ca să merg la pământul Tău cel drept!
11 Pentru Numele Tău, Doamne, Tu viață dă-mi mereu
Şi cu-a Ta dreptate scoate din necaz sufletul meu!
12 Fă-ntru marea-Ți bunătate pe vrăjmaşi de mi-i stârpeşte
Şi pe cei ce-mi fac necazuri, Tu pe toți îi nimiceşte,
Ca să nu-mi mai facă rău, că sunt, Doamne, robul Tău!

CATISMA XX

PSALMUL 143
David

1 Binecuvântat să fie Domnul meu şi-a mea Tărie,
Că El poartă-a mele mâini la război cu măiestrie,
Iară degetelor mele le dă-n lupte dibăcie!
2 Mila mea şi-a mea Putere, turnul meu, Izbăvitorul,
Scutul meu de apărare, care mi-a supus poporul!

3 Ce e, Doamne, omul oare, ca pe el să-l preţuieşti,
Sau pe fiul lui la fel, Tu pe el să-l socoteşti?
4 Omul e ca o suflare! Şi-i mai slab decât o boare!
C-a lui zile trec asemeni unei umbre trecătoare!
5 Pleacă cerurile, Doamne şi cobori fără zăbavă,
Şi atinge-Te de munţi, ca să fumege în slavă!
6 Fulgerile Ţi le-aruncă, pe vrăjmaşi să-i îngrozeşti!
Şi săgeţile-Ţi sloboade, ca pe toţi să-i fugăreşti!

7 Tu din mâna altor neamuri tinde-Ţi mâna şi mă scapă,
Care-asupră-mi dau năvală ca şi valuri mari de apă!
8 *Căci cu gura lor oricând nu grăiesc decât minciuna,*
Iară dreapta lor e dreaptă strâmbătăţii-ntotdeauna!

9 O cântare nouă gura-mi, Dumnezeule-Ţi va spune
Şi Te-oi lăuda-n psaltire care are zece strune!
10 Că-mpăraţilor Tu dai mântuirea mult dorită
Şi pe robul Tău David, cu-a sa inimă smerită
L-ai scăpat, l-ai izbăvit de-acea sabie cumplită!
11 Tu din mâna altor neamuri izbăveşte-mă întruna,
Căci cu gura lor oricând nu grăiesc decât minciuna
Iară dreapta lor e dreapta strâmbătăţii-ntotdeauna!
12 Toţi feciorii noştri fie ca şi plantele-arătoase,
Care cresc în tinereţe şi-s înalte şi frumoase!
Fetele să fie-asemeni cu coloanele sculptate,
Care sunt podoabă-aleasă la palatele bogate!

13 Şi hambarele cu toate fie pline şi-ncărcate
Şi cu roade de tot felul fie ele-ndestulate!
Iar a noastre turme toate păşunate pe câmpii,
Mii de mii să se-nmulţească şi cu zecile de mii!
14 Vacile mereu să fie fătătoare, cu viţei,
Iară boii-ntotdeauna să ne fie graşi şi grei!
Ale noastre ziduri n-aibă crăpătură sau spărtură,
Iar pe uliţele noastre nu bocească nici-o gură!
15 Fericit poporul care are-acestea el mereu!
Fericit poporul cărui Domnu-i este Dumnezeu!

PSALMUL 144
David

1 Înălţate-voi de-a pururi, Doamne şi-mpăratul meu
Şi-al Tău Nume-n veci de veci Îl voi preamări mereu!
2 Întru toate-a mele zile Te voi binecuvânta
Şi-al Tău Nume-n veci de veci, lăudând, Îl voi cânta!
3 Cât de mare este Domnul, cât de lăudat şi sfânt,
Iar de marea-I măreţie nici nu poţi avea cuvânt!
4 Neam de neam vor lăuda lucrurile ce-ai făcut
Şi atotputernicia-Ţi o vor face cunoscut!
5 Strălucirea Slavei Tale, preamărind-o, vor grăi
Şi-ale Tale mari minuni orişicând le vor vesti!
6 De puterea Ta cea mare, pentru toţi înfricoşată,
Şi de-a Ta mărire, Doamne, toţi vor spune-n lumea toată!
7 Şi vor pomeni mereu a Ta mare bunătate
Şi cu toţii vor cânta – lăudând – a Ta dreptate!
8 Îndurat şi milostiv este Domnul întru toate,
Căci El rabdă îndelung şi e plin de bunătate!
9 Pentru toate Domnu-i bun, pentru-a Sale creaturi
Şi El mila şi-o revarsă peste toate-a Lui făpturi!
10 Toate lucrurile Tale, Doamne, slavă Îţi vor da
Şi toţi sfinţii Tăi întruna Te vor binecuvânta!
11 Slava-mpărăţiei Tale tuturor o vor vesti
Şi de-a Ta putere mare către toţi vor povesti!
12 Ca să facă-a Ta putere cunoscută-n omenire
Şi a Ta împărăţie cu măreaţa-i strălucire!

13 Căci a Ta împărăție veşnicia o cuprinde
Şi-a Ta sfântă stăpânire ea din neam în neam se-ntinde!
14 Credincios e Domnul pururi când El spune-al Său cuvânt,
Şi-ntru toate-a Sale lucruri El de-a pururi este sfânt!
15 Domnul sprijină pe-aceia care-s gata ca să cadă
Şi pe cei căzuți îi face ca-n picioare iar să şadă!
16 Ochii tuturora, Doamne, către Tine se îndreaptă,
Căci Tu dai la toți la vreme, hrana care o aşteaptă!
17 De-Ți deschizi Tu mâna Ta şi deschisă Tu o ții,
Tu cu multe bunătăți îi hrăneşti pe toți cei vii!
18 Drept e Domnul întru toate, c-aşa căile Îi sînt
Şi-ntru toate-a Sale lucruri El de-a pururi este sfânt!
19 Domnul este-aproape celor care-L cheamă şi Îl cată;
Care-L cheamă şi Îl cată cu o inimă curată!
20 Celor ce se tem de Dânsul, El dorința le-o-mplineşte
Şi strigarea le-o ascultă şi pe toți îi miluieşte!
21 Domnul pururi îi păzeşte pe toți cei care-L iubesc,
Iară cei nelegiuiți toți de El se nimicesc!
22 Pentru Domnul a mea gură laude grăi-va-ntruna
Şi-al Său Nume sfânt tot trupul să-L slăvească-ntotdeauna!

PSALMUL 145
Aliluia Al lui Agheu şi Zaharia

1 Laudă mereu pe Domnul, o, tu suflete al meu!
Eu pe Domnu-n toată viața Îl voi lăuda mereu!
Voi cânta lui Dumnezeu câtă vreme voi trăi!
Voi cânta lui Dumnezeu câtă vreme eu voi fi!
2 Nu vă-ncredeți în cei mari, în a oamenilor fii,
Că la ei nu-i mântuire, ajutat nu poți să fii!
3 Că ieşi-va duhul lor şi-n pământ din nou vor merge
4 Şi atunci în ziua-aceea orice gând li se va şterge!
5 Fericit e-acela care este ajutat mereu
De Acel ce lui Iacov este Domn şi Dumnezeu;
Şi e fericit acela ce nădejdea lui mereu
El şi-o pune-n Cel ce-i este Domnul său şi Dumnezeu!
6 Care cerul l-a făcut şi-a făcut şi-acest pământ
Şi pe mare şi pe toate cele ce în ele sînt!

7 Care-n veac El adevăru-ntotdeauna îl păzeşte
Şi pe cei năpăstuiţi cu dreptate-i răsplăteşte,
Iar pe cei ce sunt flămânzi le dă pâine şi-i hrăneşte!
8 Domnul pe cei ferecaţi din cătuşe îi dezleagă,
Orbilor le dă lumină şi îi face să-nţeleagă!
El pe cei căzuţi ridică şi pe cei ce-s drepţi iubeşte
Şi pe cei ce sunt pribegi, El pe toţi îi ocroteşte!
9 El pe văduva sărmană şi pe-orfani îi sprijineşte
Iară gândul celor răi El de tot îl nimiceşte!
10 Domnul nostru veşnic este şi în veci va-mpărăţi!
Dumnezeul tău, Sioane, El în veci va dăinui!

PSALMUL 146
Aliluia Al lui Agheu şi Zaharia

1 Lăudaţi-L toţi pe Domnul! Lăudaţi-L că e bine,
Ca pe Dumnezeul nostru să-L slăvească orişicine!
Şi-i plăcut aşa să facem, căci aşa I se cuvine!
2 Domnul, Ierusalimul îl zideşte iar la fel
Şi adună risipiţii din poporu-I Israel!
3 Căci El vindecă pe-aceia ce din inimă suspină
Şi-a lor răni le leagă-ndată şi pe toate le alină!
4 El doar singur socoteşte câte stele sunt anume
Şi pe toate le cunoaşte şi la toate le dă nume!
5 Mare este Domnul nostru, mare şi puternic, iar
A Lui mare-nţelepciune este fără de hotar!
6 Domnu-nalţă şi păzeşte pe smeriţii toţi câţi sînt,
Iar pe cei nelegiuiţi îi doboară la pământ!
7 Cântaţi Domnului, cântaţi-I şi-I aduceţi mulţumire!
Dumnezeului cântaţi-I cu cântare din psaltire!
8 El cu nori îmbracă cerul şi-n văzduh trimite ceaţa,
Pe pământ sloboade ploaia şi dă roua dimineaţa!
El pe munţi răsare iarba! El la oameni dă verdeaţa!
9 El dă hrană din destul vitelor de orice fel
Şi la puii cei de corb, când ei strigă către El!
10 El nu cată la puterea calului ce iute-aleargă,
Nici la omul ce picioru-i poate sprinten ca să meargă!
11 Ci e bun cu-aceia Domnul, ce de Dânsul ei au teamă
Şi în marea-I bunătate ei nădejde au şi-L cheamă!

PSALMUL 147
Aliluia Al lui Agheu şi Zaharia

1 Laudă pe Domnul tău pururi, Ierusalime!
Laudă pe Dumnezeu, tu Sioane înălțime!
2 Că zăvoarele la porți le-a-ntărit, le-a ferecat,
Şi-ntru tine pe-ai tăi fii El i-a binecuvântat!
3 În ținut ți-aşează pacea ce la tine va rămâne
Şi din grâul cel mai bun El te satură cu pâine!
4 El pământului trimite ale Lui porunci preasfinte
Şi-n tot locul iute-aleargă toate ale Lui cuvinte!
5 El zăpada o aşează ca pe lâna scărmănată,
Iară bruma-I pretutindeni ca cenuşa presărată!
6 El aruncă din înaltu-I gheața în bucăți mărunte,
Iar pe gerul Lui cel aspru cine poate să-l înfrunte?
7 Însă la cuvântul Său toate se topesc îndată
Şi curg apele, când El pune vântul Său să bată!
8 Lui Iacov El i-a vestit toate ale Lui cuvinte
Şi-a Lui Legi lui Israel şi poruncile Lui sfinte!
9 Cu niciunul din popoare n-a făcut aşa atunci,
Şi nici unul dintre ele nu cunoaşte-a Lui porunci!

PSALMUL 148
Aliluia Al lui Agheu şi Zaharia

1 Lăudați cu toți pe Domnul, cei ce-n ceruri pururi stați!
Şi acei din înălțime, voi pe El să-L lăudați!
2 Lăudați-L toți pe El, îngerii ce-I stați-nainte!
Lăudați-L şi-L slăviți toate oştile Lui sfinte!
3 Lăudați-L şi-L slăviți soare luminos şi luna
Şi voi stele luminoase, lăudați-L toate-ntruna!
4 Ale cerurilor ceruri ce sunteți atât de sus
Şi voi ape plutitoare peste ceruri mai presus,
Lăudați pe Domnul vostru şi-al Său Nume de nespus!
5 Căci a zis şi s-a făcut şi cum El le-a fost gândit
Şi cum El a poruncit, aşa toate s-au zidit!
6 Şi pe veci şi-n veci de veci El le-a-ntemeiat aşa
Şi le-a pus să aibă Legi, care nu le vor călca!

7 Lăudaţi pe Domnul toate câte sunt pe-acest pământ:
Peştii mari ce-noată-n ape şi-adâncimile ce sînt!
8 Focul, grindina, zăpada, bruma, vântul şi furtuna
Care voia Lui o faceţi şi-ascultaţi de El întruna!
9 Munţii toţi şi dealuri toate ce spre cer vă înălţaţi
Şi toţi pomii ce fac roade şi toţi codrii-L lăudaţi!
10 Şi voi fiare din pustie şi oricare târâtoare,
Dobitoacele şi toate păsările zburătoare!
11 Regii toţi de pe pământ şi popoare câte sînt,
Domnii şi judecătorii ce se află pe pământ!
12 Tinerii cu vârsta-n floare şi voi tinere fecioare
Şi bătrânii şi copiii cei cu chipul ca o floare…
13 Toate laude pe Domnul, c-al Său Nume-nalt şi sfânt
E mărit şi a Lui slavă este-n cer şi pe pământ!
14 Că poporului Său Domnul fruntea El i-a înălţat,
Pentru care cuvioşii laude-L neîncetat
Cu toţi fiii credincioşi care-i are Israel,
Cu întregul Său popor, care-aproape e de El!

PSALMUL 149
Aliluia

1 Domnului cântare nouă toţi întruna să-I cântaţi
Şi-n sobor de credincioşi voi mereu să-L lăudaţi!
2 Bucure-se Israelul de Acel ce l-a creat
Şi-ai Sionului fii toţi de-al lor mare Împărat!
3 Laude cu-alese jocuri al Său Nume-nalt, că sfânt e
Şi-n timpane şi chitare Numele mereu să-I cânte!
4 Că plăcere are Domnul de poporu-I, şi-l iubeşte
Şi pe cei smeriţi înalţă şi pe toţi îi mântuieşte!
5 Drepţii de a lor izbândă salte toţi de veselie
Şi să scoată-n aşternuturi strigăte de bucurie!
6 Ei în gura lor să aibă lauda lui Dumnezeu
Şi cu două ascuţişuri sabia în mâini mereu!
7 Ca astfel să se răzbune pe păgâni, pe păcătoşi,
Şi să pedepsească aspru pe toţi cei necredincioşi!

8 Ca pe regii lor în lanțuri ei să-i pună până pier
Şi pe cei mai mari ai lor în cătuşele de fier;
9 Ca să facă între dânşii judecata scrisă-astfel!
Da, aceasta este slava celor care cred în El!

PSALMUL 150
Aliluia

1 Lăudați pe Domnul pururi
în locaşul Său cel sfânt,
Că e mare şi puternic
şi în cer şi pe pământ!
Lăudați-L sub tăria
ce deasupra noastră este,
Unde marea Lui putere
luminos ea străluceşte!

2 Lăudați-L că mari fapte
face El pe-ntreaga fire,
Lăudați-L şi-L slăviți
pentru multa Lui mărire!
3 Lăudați-L şi răsune
toate trâmbițele tare
Şi din liră şi din harfe
lăudați-L cu cântare!

4 Lăudați-L cu timpane
şi-ntru slava Lui jucați
Şi cu cântece din flaut
şi din strune-L lăudați!
5 Lăudați pe Domnu-ntruna
cu chimvale sunătoare!
Lăudați pe Domnul pururi
cu chimvale de strigare!
Toate câte au suflare
laude-L pe El mereu,
Că e sfânt şi este mare
Bunul nostru Dumnezeu!

SFÂRŞITUL PSALTIRII

Psalmul 151
-Necanonic-

1 Cel mai mic eram acasă între fraţii ce-i aveam,
Căci în casa părintească cel mai tânăr eu eram
Şi-ale tatălui meu oi eu pe toate le păşteam.
2 Ale mele mâini făcut-au harfa cea cu ton plăcut
Şi cu degetele mele eu psaltirea am făcut.
3 Cine Domnului m-a spus? Cine oare m-a vestit?
Singur Domnul m-a văzut! Însuşi El m-a auzit!
4 C-a Lui înger, când păşteam ale tatălui meu oi
M-a luat şi miruit cu al ungerii oloi!
5 Şi mai mari şi mai frumoşi erau totuşi fraţii mei,
Însă Domnul n-a voit să-i aleagă-atunci pe ei!
6 Am întâmpinat apoi pe străinu-nfumurat,
Care-ntruna cu-ai lui idoli el atunci m-a blestemat;
7 Dar eu sabia smulgându-i, capul i-am tăiat şi-astfel
Am spălat de tot ruşinea fiilor lui Israel!

Aprecieri la Psaltirea în versuri

Modest şi aproape neobservat, P.C. Preot C. Popescu - Iaşi a adus la bun sfârşit osârdnica acţiune de versificare, în limba română, a psalmilor. Prin această realizare el se alătură tuturor celor ce, călăuziţi în primul rând de criterii estetice, începând de la Mitropolitul Dosoftei la unii contemporani, au turnat în stihuri nemuritoarele creaţii davidice.

Locul său în strădania de versificare a psalmilor va fi negreşit fixat de istorici literari şi de specialişti la timpul potrivit.

Făcându-mi cinstea de a-mi prezenta spre lectură lucrarea sa, consider, după ce am citit-o, că acest frate slujitor, înzestrat de Atotţiitorul cu talent şi dispoziţie literară, a înscris o pagină de cinste în istoria strădaniilor cărturăreşti ale neamului nostru.

Remarcabilă este, la prima vedere, silinţa sa de a oferi stihuri de aleasă muzicalitate poetică. Spre deosebire de alţi tălmăcitori, care s-au depărtat de textul original, P.C. Pr. C. Popescu - Iaşi a urmărit păstrarea nealterată a prototipului biblic. De asemenea, consider meritorie păstrarea toponimiei şi onomasticii originale.

Limba în care autorul a turnat psalmii versificaţi, are aroma textelor vechi româneşti şi în acelaşi timp, sonoritatea actuală a limbii literare moderne.

Felicitări, din toată inima acestui frate întru slujire, care repet, modest şi neobservat, a îmbogăţit literatura noastră cu o astfel de lucrare!

Iaşi, Ianuarie 1991

Pr. Scarlat PORCESCU

NOTE
LA
PSALMI

Note la psalmi

Psalmul 1
Al lui David (Fără titlu la Evrei)

Primul psalm nu are titlu nici în textul original evreu, nici în textul grec al Septuagintei şi nici în cel latin al Vulgatei, însă toţi Sf. Părinţi îl atribuiau împăratului David. Aşezat în fruntea tuturor psalmilor, el serveşte ca o adevărată introducere a întregii Psaltiri (*La Sainte Bible Polyglotte*, Ancien Testament, Tom IV, Paris, 1903, p. 11).

vers. 1 – acest verset, după cuprins, este asemenea cu v. 4-5 din ps. 25, care este sigur al lui David.

Psalmul 2
Al lui David (Fără titlu la Evrei)

Ca şi primul psalm şi acesta este fără titlu în original şi în toate versiunile, excepţie câteva exemplare ale Septuagintei şi Vulgatei, unde are titlu: „Psalm al lui David". Dar Sfinţii Apostoli, Sfinţii Părinţi şi toţi interpreţii creştini sunt de acord a-l atribui proorocului şi împăratului David şi în a-l raporta profetic la persoana Mt. Hs. (La S. B. P. IV, p. 11). Psalmul este de şase ori citat în Noul Testament şi este prin excelenţă mesianic.

vers. 1 – este citat în Fapte 4, 25-28. În vers. 1 sunt specificate primele două persoane ale Sfintei Treimi: Tatăl este Domnul şi Fiul este Unsul = Mesia = Hristos. Vezi vers. 11 care lămureşte şi precizează cine este Unsul.

vers. 6 – este citat în Fapte 13, 33; Evrei 1, 5 şi 5, 5. Cuvântul „astăzi" din acest verset reprezintă eternitatea, veşnicia, timp în care Fiul veşnic se naşte din Tatăl – vers. 6 arată raportul veşnic de filiaţie dintre Tatăl şi Fiul.

vers. 8 – este citat de Sf. Ap. Ioan în Apoc. 2, 27 şi 12, 5.

vers. 11 – „Şi cinstiţi cu toţi pe Fiul", după textul original evreu unde citim: „aduceţi cinstire Fiului" (vezi şi Dosoftei, *Psaltirea în versuri*, Ed. 1974, p. 37).

Psalmul 3
Un psalm al lui David când a fugit dinaintea fiului său Abesalom

Este primul psalm care apare cu titlu şi în textul evreu şi în versuri. Fuga lui David dinaintea fiului său Abesalom este istorisită în II Regi 15, 14 şi urm. Acest psalm pare a fi fost la Evrei rugăciunea lor de dimineaţă.

vers. 4 – „muntele cel sfânt”, este muntele Sion (vezi şi ps. 2, 5; 42, 3 şi 98, 9) unde pe vremea lui David era cortul Sfânt şi Chivotul Legii (II Regi 5, 5-9 şi 6, 15-17) şi unde apoi Solomon împăratul a zidit Templul. Pe muntele Sion este şi Ierusalimul.

vers. 5 – Sf. Părinţi aplică acest verset morţii şi învierii Mântuitorului Hristos (Gherasim Timuş, Note şi meditaţii asupra psalmilor, Bucureşti, 1896, vol. I, p. 39). În acest psalm, psalmistul David, adresându-se Divinităţii la persoana I în vers. 1, 3, şi 7, în vers. 4, 5, 8 trece la persoana III. În stilul poeziei psalmilor, David trece cu mare uşurinţă de la o persoană la alta. Şi sunt multe cazuri de felul acesta în psalmi.

Psalmul 4
Un psalm al lui David

Se crede că acest psalm a fost făcut de David în timpul revoltei lui Abesalom; vers. 2 şi 3 se referă tocmai la partizanii lui Abesalom, care îl ponegreau pe David, care era alesul şi unsul Domnului.

vers. 4 – Prima parte a acestui verset este citată de Sf. Ap. Pavel în Efes. 4, 26.

vers. 6 se referă la partizanii lui David, care erau îngrijoraţi, că urmându-l pe David, vor pierde cele de trebuinţă. David îi încurajează, că de partea lui este lumina Feţei Domnului, care este cea mai mare bogăţie. Se pare că psalmul 4 se folosea ca rugăciune de seară (La S. B. P. IV, p. 15).

Psalmul 5
Un psalm al lui David

Şi acest psalm poate fi socotit ca o rugăciune a dimineţii. Să fi fost acest psalm rugăciunea împăratului David pe care el o spunea în fiecare dimineaţă în Locaşul Sfânt, pe care el îl iubea atât de mult (vezi vers. 3, 7) şi ps. 22, 7; 26, 6-11; 41, 1-2; 42, 1-5; şi 64, 1-5). Căci David îşi făcea întotdeauna rugăciunea în Casa Domnului (vezi II Regi 12, 20).

vers. 7 – Acest verset numeşte locaşul de închinare „Templu”, dar în timpul lui David nu era încă Templul, care a fost ridicat de fiul său Solomon. Dar chiar înainte de a fi construit Templul, Cortul Sfânt, locaşul de închinare, era deja numit Templu, (vezi I Regi 1, 9 şi 3, 3 şi ps. 10, 4; 26, 7; 137, 2).

vers. 9 – vezi Rom. 3, 13.

Psalmul 6
Un psalm al lui David

Se crede că acest psalm a fost compus de David la o mare nenorocire cauzată de vrăjmaşii lui sau fiind grav bolnav. Din cei şapte psalmi de

pocăință ai Psaltirii (ps. 6, 31, 37, 50, 101, 129, 142) acesta este primul şi nu se poate imagina ceva mai duios, mai mişcător şi mai trist ca acest psalm (La S. B. P. IV, p. 19).

Psalmul 7
Un psalm al lui David pe care l-a cântat Domnului din pricina cuvintelor lui Cuş fiul lui Iemeni

Cine este Cuş fiul lui Iemeni? Acest psalm este singurul loc unde el este pomenit, dar fiind din seminția lui Beniamin (căci cuvântul ebraic ben-iemeni poate însemna şi fiul Iemeni şi Beniamin) din care se trăgea şi regele Saul, se crede că era un partizan al lui Saul, care îl înfrunta pe David (asemeni lui Şimi vezi II Regi 16, 5-12) învinuindu-l de faptele pomenite de David în vers. 3-4 din psalmul său. Psalmul este compus în timpul revoltei lui Abesalom (vezi vers. 5). Vezi şi ps. 61, 5, făcut tot în timpul revoltei lui Abesalom (unii comentatori identifică pe Cuş cu Şimi).

Psalmul 8
Un psalm al lui David

„Psalmul 8 este una din poemele cele mai desăvârşite şi mai perfecte din câte se află în vreo literatură antică sau modernă" (La S. B. P. IV, p. 31). Prin acest psalm David aduce slavă lui Dumnezeu Creatorul întregii făpturi şi aduce laudă omului ca făptură distinctă în ierarhia creaturilor lui Dumnezeu, conf. Fac. 1, 26 şi 28 şi 9, 2-3. Totodată, psalmul este profetic, mesianic, căci Însuşi Mt. Hs. a citat din el vers. 2 – Mat. 21, 16, iar Sf. Ap. Pavel citează versetele 4-6 în Evrei 2, 6-8; I Cor. 15, 27; Efes. 1, 22. Marele Pavel vede în vers. 4-6 o profeție privind pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care prin întruparea Sa ca om a fost mai prejos ca îngerii, «s-a micşorat cu puțin față de îngeri» dar prin înviere şi înălțare a fost încununat cu slavă.

Psalmul 9
Un psalm al lui David

Între cei 150 psalmi ai Psaltirii, opt sunt numiți alfabetici (ps. 9, 24, 33, 36, 110, 111, 118 şi 144), întrucât inițialele fiecărui vers din psalm sunt, în ordine alfabetică, cele 22 de litere ale alfabetului evreu. În ceea ce priveşte ordinea alfabetică a celor 22 litere, nu în toți psalmii alfabetici este riguros urmată. Însă prezenta analiză formală a acestor psalmi nu mai are pentru noi un interes astăzi, ci important este faptul că, din cei opt psalmi alfabetici, cinci din ei (9, 24, 33, 36 şi 144) îl au ca autor pe David. Dar şi ceilalți trei (110, 111 şi 118), cărora nu li se menționează autorul, sunt, cum vom vedea, tot ai lui David. Iată dar, pe

împăratul şi psalmistul David, un mare maestru al formei poetice al poemelor sale.

În textul ebraic al Psaltirii, primele nouă versete ale ps. 9, 1-20, formează un psalm separat (ps. 9), iar restul versetelor (21-28) formează alt psalm (ps. 10). De aceea între Psaltirea ebraică şi traducerile Septuaginta şi Vulgata care unesc aceşti doi psalmi, este o diferenţă de numerotare până la psalmul 113 pe care Psaltirea ebraică îl separă iar în două forme în ps. 114 şi ps. 115, după care uneşte ps. 114 cu ps. 115 (din Septuagintă) formând ps. 116 şi urmează numerotarea la cruce tot cu un psalm în plus până la ps. 146 pe care îl uneşte cu ps. 147 (din Septuagintă), urmând ca ultimii trei psalmi să fie numerotaţi uniform.

După cum se arată în titlu, ps. 9 are drept autor pe împăratul David. S-a emis părerea (Targumul) că David a compus acest psalm după victoria sa asupra lui Goliat. (*Apud* La S. B. P. IV, p. 23). Dar această părere este eronată, căci în psalm se arată (v. 11) că Domnul „are în Sion cetatea Sa", ori, când biruie pe Goliat, Sf. Chivot era la Chiriat-Iarim (vezi Note ps. 131 v. 6), nu în Sion şi numai când David ajunge împărat şi cucereşte Ierusalimul şi Sionul de la Iebusiţi (II Regi 5, 6-7) şi aduce în Sion Sf. Chivot (II Regi 6, 12-17), de abia de acum Sionul devine cetatea Domnului. Deci altul este momentul când David compune psalmul său. Cum psalmul cântă o mare victorie câştigată de David asupra mai multor popoare, socotim momentul alcătuirii psalmului după victoria lui David asupra Filistenilor, Moabiţilor, Sirienilor şi a Edomiţilor şi asupra regelui din Toba (II Regi 8, 1-14). Deci atâtea popoare idolatre şi David lupta contra lor în numele lui Dumnezeu. De aceea, el cere ajutorul Lui şi se bucură că Domnul său, dându-i biruinţa, i-a făcut dreptate (v. 2-6).

vers. 14 – „fiica Sionului" înseamnă locuitorii oraşului de pe Sion, adică populaţia Ierusalimului – vezi şi ps. 44, 14 „fiica Tirului" şi ps. 136, 8 „fiica Babilonului".

Psalmul 10
Un psalm al lui David

Prin psalmul 10, David îşi exprimă totala încredere în ajutorul divin, căci marea sa nădejde era întotdeauna la Domnul şi Dumnezeul lui (vezi ps. 12, 6; 55, 11; 61, 1; 70, 1, 5, 7; 120, 1-2; 124, 1). Psalmul este compus în timpul revoltei lui Abesalom.

vers. 1 – Munţii erau şi pentru poporul evreu locul de refugiu (ps. 120, 1) şi erau şi un simbol al ajutorului divin (ps. 124, 1-2).

vers. 6 – este o aluzie la pedeapsa Sodomei şi Gomorei (Fac. 19, 24).

Psalmul 11
Un psalm al lui David

Acest psalm este compus de David în timpul revoltei lui Abesalom, când vechea conducere a țării a fost înlocuită, noua conducere, având ca sfătuitor pe trădătorul Ahitofel (II Regi 15, 31 şi 16, 20-23). Şi la acesta face aluzie David în psalmul său şi la toți partizanii lui Abesalom.

Psalmul 12
Un psalm al lui David

Acest psalm este o rugăciune arzătoare a lui David, ca ajutorul divin să-l apere de prigoana vrăjmaşilor săi. Psalmul a fost compus ori în timpul când era prigonit de Saul şi de partizanii lui, ori în timpul răscoalei lui Abesalom. Dar mai sigur în timpul prigoanei din partea lui Saul (vezi v. 3 şi 5). Prigoana lui David de către regele Saul este povestită în I Regi cap. 20-27.

Psalmul 13
Un psalm al lui David

Acest psalm diferă de ps. 52, numai prin vers. 6-7.

vers. 2-3 – vezi Rom. 3, 10-12.

vers. 7 – Iacov-Israel este una şi aceeaşi persoană. Este Iacov fiul lui Isac (Fac. 25, 24-26), căruia Dumnezeu i-a mai dat şi numele Israel (cel ce luptă cu Dumnezeu), (vezi Fac. 32, 27-28 şi 35, 9-10 şi IV Regi 17, 34). Din Iacov-Israel se trage tot neamul evreu şi de aceea prin aceste cuvinte, mai ales în psalmi, se înțelege tot neamul evreu (vezi ps. 21, 25-26; ps. 77, 5 şi 21; 102, 7; 104, 23 şi 147, 8). În vers. 7 psalmistul David, punând ambele nume, face un frumos joc de cuvinte. Domnia lui David a fost un şir permanent de războaie cu popoarele idolatre băştinaşe ale Palestinei, până le-a biruit pe toate şi era deci firesc ca în aceste războaie, mulți fii ai poporului evreiesc să fie luați prizonieri. Şi la aceşti prinşi de război, prizonieri din neamul său, face aluzie David în versetul 7 (vezi şi ps. 105, 47). „Sf. Părinți ai Bisericii au explicat acest verset (7) cu răscumpărarea neamului omenesc făcută de Is. Hs., ieşit din Sion. Şi aceasta este eliberarea minunată care a umplut de bucurie pe Iacov-Israel. Ea a răspândit la fel bucurie şi printre neamuri şi printre evreii convertiți” (*apud* La S.B.P. IV, p. 35).

Psalmul 14
Un psalm al lui David

Acest psalm a fost alcătuit de David, după mutarea Sf. Chivot în cortul făcut de el, în mod special, pentru aşezarea lui pe muntele Sion (vezi II Regi 6, 17-18). De aceea, în vers. 1 locaşul Domnului este numit

de David „Cort". În acest psalm, de la v. 2 la v. 5, David enumeră unsprezece condiţii pe care trebuie să le îndeplinească cel care vrea să meargă la Sf. Locaş (vezi şi ps. 23, 3-4 şi Isaia 33, 14-16).

Psalmul 15
Un psalm al lui David

Psalmul 15 a fost compus de David, când era refugiat, din cauza lui Saul, în ţara Filistenilor la Ţiclag (I Regi 27, 1-12). Se cunoaşte din cuprinsul psalmului că David era într-o ţară idolatră, departe de ţara-i sfântă (vers. 3-4). Sf. Ap. Petru şi Sf. Ap. Pavel îl socot psalm mesianic, căci Sf. Petru citează din acest psalm, cu privire la Mt. Hs., în predica din ziua Pogorârii Sf. Duh, ultimele patru versete (Fapte 2, 25-28), iar Sf. Pavel citează versetul 10 (Fapte 13, 35).

vers. 3 – „Pentru sfinţii Tăi din ţară" – sfinţii numiţi în acest verset se referă la toţi israeliţii, fiii poporului ales, căci în Sfânta Scriptură se numesc sfinţi orice israelit (Ex. 19, 6; Deuter. 7, 6; ps. 33, 9; 144, 10; 148, 14), aşa cum şi creştinii au fost numiţi, la început, spre deosebire de păgâni, sfinţi (Fapte 9, 13 şi 3: şi Rom. 1, 7). Denumirea se păstrează şi astăzi în cadrul Sf. Liturghii când se pronunţă cuvintele „Sfintele sfinţilor" cu privire la destinaţia Sf. Împărtăşanii.

vers. 5 – „Domnul-mi este moştenirea" – ps. 72, 26; 118, 57; 141, 7; Plângeri 3, 24; „cupă", pahar, adică soartă, destin (vezi ps. 10, 6).

vers. 9-11 – David credea cu tărie în învierea sa şi în şederea de-a dreapta lui Dumnezeu (vezi şi ps. 16, 15).

Psalmul 16
O rugăciune a lui David

Psalmul 16 este o rugăciune făcută de David, când fuge în pustia Maon, era urmărit îndeaproape de Saul, când puţin a lipsit ca să fie prins (I Regi 23, 19-27). Reiese aceasta din însăşi cuprinsul psalmului (vers. 7-9).

vers. 10 – „au inima-ngrăşată", adică greoi în a înţelege voia Domnului, vezi şi Deuter. 32, 15 şi Iov 15, 27. ps. 72, 7; 118, 70; Ieremia 5, 28.

vers. 12 – în acest verset se vorbeşte de leu. Într-adevăr, pe vremea lui David, în Palestina existau lei, vezi pentru aceasta Jud. 14, 5-6, unde se spune că Samson omoară un leu (I Regi 17, 33-37; II Regi 29, 20; III Regi 13, 24 şi 20, 36; şi IV Regi 17, 25-26).

vers. 15 – pentru acest verset vezi Note ps. 15, 9-11.

Psalmul 17
O cântare a lui David robul Domnului care a spus Domnului cuvintele acestei cântări în ziua când Domnul l-a scăpat din mâna tuturor vrăjmaşilor lui şi din mâna lui Saul

Acest psalm se află cu mici deosebiri şi constituie, cap. 22 din cartea a doua a Regilor. Titlul ne spune lămurit când şi pentru care motiv a compus David acest psalm. Şi dacă precizăm mai de aproape momentul compunerii psalmului, socotim că David a compus psalmul după alegerea şi ungerea ca împărat peste tot Israelul şi după cucerirea Ierusalimului şi a Sionului şi după biruinţa asupra Filistenilor (vezi II Regi 5, 1-25). Şi desigur înainte de a cădea în păcat cu Batşeba de a-l ucide pe Urie (vezi vers. 22-26).

vers. 3 – „Cornul meu de mântuire". La evrei cornul era un simbol al puterii. Cornul Îl arată pe Dumnezeu, tăria Lui, care dă mântuirea.

vers. 9-18 – cu referire la fenomenele descrise în aceste versete, vezi II Regi 5, 22-25; şi fenomene asemănătoare vezi Iosua 10, 9-11 şi I Regi 7, 10-12.

vers. 51 – „omul cel nedrept", este desigur fostul rege Saul, care este deja menţionat în titlu.

vers. 52 – acest verset este citat de Sf. Ap. Pavel în Rom. 15, 9.

Psalmul 18
Un psalm al lui David

În acest prea frumos psalm împăratul David aduce slavă lui Dumnezeu, Care a creat universul cu legile lui stabile, iar în inima omului a pus legea morală nestrămutată. Acest psalm îl făcea pe marele filozof Emmanuel Kant (1724-1804) să exclame: „Două lucruri sunt care în mine permanent îmi stârnesc admiraţia: cerul înstelat deasupra capului şi legea morală din inima mea". (*apud* La S.B.P. IV, p. 47).

vers. 4 – acest verset este citat de Sf. Ap. Pavel (Rom. 10, 18), cu referire la predicarea Evangheliei în lume.

Psalmul 19
Un psalm al lui David

Prin acest psalm, care este compus de David după mutarea Sf. Chivot pe muntele Sion (vers. 2), poporul se roagă lui Dumnezeu pentru a da ajutorul Său împăratului. Era oare pentru Evrei imnul lor naţional?

vers. 6 – „pe-al Său uns" – Unsul lui Dumnezeu era David, de trei ori uns ca împărat: I Regi 16, 13; II Regi 2, 4 şi 5, 3.

Psalmul 20
Un psalm al lui David

Acest psalm este compus după victoria asupra Sirienilor şi apoi asupra Amoniţilor. Atunci, cuprinzându-le capitala lor, Rabat, „a luat David de pe capul regelui ei coroana, care era de un talant de aur şi cu pietre scumpe şi a pus-o pe capul său; şi a luat şi foarte multă pradă" (vezi II Regi 10, 1-19 şi 12, 26-31 şi I Cron. 20, 1-3). Un talant de aur conţinea 49-60 kg aur (în timpul războiului contra Amoniţilor săvârşeşte David păcatul desfrânării cu Batşeba şi ucide pe Urie, soţul ei – cap. 11, 1-27; 12, 1-25). Să ne amintim că tot după victorie a compus David ps. 9 (vezi Note) şi tot aşa face şi acum după victoria contra Amoniţilor.

vers. 4 – pentru înţelegerea acestui verset vezi II Regi 7, 12-29.

vers. 13 – cele spuse în acest verset se află spuse şi în ps. 17, 9-18 (vezi Note).

Psalmul 21
Un psalm al lui David

Psalmul 21 este prin excelenţă mesianic. Prin acest psalm pare că nu vorbeşte David, ci Însuşi Mt.Hs. în momentul patimilor Sale. David care se naşte cu mie de ani înainte de Hristos, prin harul său profetic, ne descrie cu lux de amănunte patimile Domnului, de parcă ar fi fost de faţă: „Acest psalm este ca un miracol permanent, până într-atât patimile Domnului au fost prezise în el într-un mod atât de clar". (La S.B.P. IV, p. 51). Şi cuvintele psalmistului se împlinesc astfel:

vers. 1 – Mt. 27, 46 şi Mc. 15, 34.

vers. 6-7 – Mt. 27, 39; Mc. 15, 29; Lc. 23, 35.

vers. 8 – Mt. 27, 43.

vers. 12-17 – descrierea duşmanilor şi grozăvia suferinţelor Mt. Hs.

Vers. 18 – răstignirea Mt.Hs., Ioan 19, 37.

vers. 19 – Mt.Hs. Răstignit, Lc. 23, 35 şi 48-49.

vers. 20 – Împărţirea hainelor şi cămaşa trasă la sorţi – Mt. 27, 35; Lc. 23, 34; Ioan 19, 23-24.

vers. 24 – verset citat de Sf Ap. Pavel, Evrei 2, 12.

vers. 24 – de la vers. 24 până la finele psalmului se prevesteşte răspândirea învăţăturii creştine la toate neamurile până la marginile lumii şi din toate timpurile.

vers. 32 – „graşii lumii" – în sens biblic înseamnă cei puternici, cei bogaţi, cei mari din popor (ps. 44, 14 şi 71, 11).

Psalmul 22
Un psalm al lui David

Cum reiese din titlu, David, care în tinereţea sa a fost păstor la oi (vezi I Regi 16, 11 şi 17, 12-15), este autorul acestui prea frumos şi gingaş psalm: „Acest psalm, spune cineva, este un poem care, pentru frumuseţea sentimentului, nu are egal în nici o literatură" (J. Taylor, în La S.B.P. IV, p. 55).

Mt.Hs. când a spus evreilor pilda bunului păstor (Ioan 10, 1-16), le-a dat să înţeleagă că păstorul din psalmul lui David, pe care psalm ei îl ştiau atât de bine, nu este altul decât El.

vers. 6 – Sf. Părinţi sunt de părere că masa şi cupa de care vorbeşte v. 6, sunt simboluri ale Sf. Euharistii, Sf. Trup şi Sânge al Domnului Is. Hs. de pe Sfânta Masă (Dr. Gherasim Timuş, *op. cit.* (la ps. 3), vol. I, p. 278).

Psalmul 23
Un psalm al lui David

Acest psalm a fost compus fie cu ocazia aducerii Sf. Chivot din casa lui Obed – Edom pe muntele Sion (II Regi 6, 13-17), sau mai exact după o campanie victorioasă unde Sf. Chivot a fost purtat. Psalmul era cântat de cor (v. 1, 2, 4, 5, 6, 7, 9) şi de solişti (v. 3, 8, 11). Sf. Părinţi dau o explicaţie profetică acestui psalm, cu privire la înălţarea Domnului Hs. la cer (v. 7-12), (La S.B.P. IV, p. 57).

vers. 2 – Oamenii din antichitate şi în special asirobabilonienii de unde se trăgeau şi evreii îşi închipuiau pământul aşezat pe ape.

vers. 3-4 – vezi ps. 14, 2-5, unde sunt menţionate condiţiile (aici patru, acolo unsprezece) pe care trebuie să le îndeplinească cel ce vrea să meargă la Casa Domnului.

vers. 7 – porţile oraşelor erau fixate în jgheaburi, aşa fel că, deschizându-le, acestea se ridicau, iar închizându-le se lăsau în jos, alunecând pe jgheaburi. *Porţi veşnice* – adică porţi vechi şi solide, porţi durabile, care închipuiau porţile cele veşnice ale Împărăţiei Cerurilor, prin care a intrat Is. Hs. în slavă. *Domnul Savaot-Iahve Savaot* – Domnul oştilor, Domnul puterilor (îngereşti), (vezi Isaia 1, 9; Ieremia 11, 20; Rom. 9, 29 şi Iacov 5, 4).

Psalmul 24
Un psalm al lui David

Acesta este un psalm alfabetic, care, într-adevăr, este mai regulat, fiecare vers având ca literă iniţială, literele în ordine ale alfabetului evreu, doar cu câteva excepţii. Psalmul este o rugăciune prin care David cere iertarea păcatelor sale (vers. 6, 10, şi 17) şi ajutor şi izbăvirea

de vrăjmaşi (v. 14-19) şi este compus la o vârstă înaintată (v. 6), în timpul răscoalei lui Abesalom, când era într-o supărare extremă (v. 15-17). Şi în ultimul verset (21) se roagă şi pentru neamul său Israel, ca să fie scutit de necazurile aduse de răscoala lui Abesalom (II Regi 15, 14-23). S-a emis părerea că acest ultim verset (21) ar fi adăugat psalmului în timpul captivităţii, (v. Tarnavschi, *Introducerea în Vechiul Testament*, 1928, p. 503).

Psalmul 25
Un psalm al lui David

S-a emis părerea că acest psalm a fost compus de David în timpul revoltei fiului său, Abesalom (La S.B.P. IV, p. 61). Credem, mai corect, a pune compunerea psalmului după aducerea Sf. Chivot pe muntele Sion (II Regi 6, 15-17). Înainte de aducerea Sf. Chivot pe Sion, aproape de locuinţa sa, David compune ps. 100, în care face Domnului făgăduinţa unei vieţi neprihănite (vezi ps. 100 şi Note) şi acum după aducerea Sf. Chivot, ştiindu-se nevinovat (v. 1-5 şi 11-12) el făgăduieşte iarăşi a trăi în nevoinţe aproape de „locul unde slava (Domnului) sălăşluieşte". Ori, pe timpul revoltei lui Abesalom, starea sufletească a lui David era alta, el ştiindu-se vinovat de marile păcate săvârşite.

vers. 4-5 – amintesc de vers. 1 din psalmul 1.

vers. 8 – „locul unde slava Ta sălăşluieşte", era Sf. Chivot cu cele două table de piatră, pe care erau scrise cele zece porunci (pentru aceasta vezi: Ex. 31, 58; 32, 15-16; 34, 1 şi 28; şi Deuter. 4, 13; 9, 15-17 şi 10, 1-5), vezi şi Note ps. 131, 6 despre Sf. Chivot).

Psalmul 26
Un psalm al lui David

Septuaginta şi Vulgata adaugă la titlul evreu cuvintele: „înainte de a fi uns". Şi ştim că David a fost uns ca împărat întâi de Samuil, când a fost ales de Dumnezeu ca să-l înlocuiască pe Saul (I Regi 16, 1-13), a doua oară a fost uns în Hebron după moartea lui Saul, de către tribul Iuda (II Regi 2, 1-4) şi a treia oară tot în Hebron, ca împărat peste tot Israelul (II Regi 5, 1-3). Şi psalmul, probabil, a fost făcut înaintea ultimei ungeri.

vers. 3 – „să mânânce carnea mea" – înseamnă în Sf. Scriptură a face rău, a prigoni, a persecuta (vezi şi Iov 19, 22; ps. 19, 4; Prov. 30, 14; Ieremia 10, 25; Amos 8, 4; Miheia 3, 2-3; Gal. 5, 15).

vers. 8 – În Cortul Sfânt s-a refugiat David la Nobe în apropierea preotului Ahimelec (în unele texte Abimelec), (I Regi 21, 1-10). „El mă va-nălţa pe stâncă", înseamnă în stil biblic, a salva de la un pericol (vezi ps. 39, 2-3 şi ps. 60 Note).

vers. 9 – jertfă în glas de trâmbițe – vezi Num. 10, 10.

vers. 17 – „în pământul celor vii" – pământul lui Israel, viața aceasta (vezi şi ps. 51, 5; 55, 14; 114, 9 şi 141, 7).

vers.18 – În acest verset David îşi vorbeşte lui, îmbărbătându-se.

Psalmul 27
Un psalm al lui David

O rugăciune a lui David alcătuită după sfârşitul revoltei lui Abesalom, în timpul căreia David a fost ascultat şi apărat de Domnul (v. 9-10) şi cere ca cei răi, foştii partizani ai lui Abesalom să fie răsplătiți după faptele şi inima lor înrăită (v. 5-8).

vers. 11 – „Unsul Său" este împăratul David (vezi ps. 17, 53 cu II Regi 22, 51 şi ps. 88, 20).

Psalmul 28
Un psalm al lui David

Psalmul 28 a fost făcut de David cu ocazia mutării Sf. Chivot din casa lui Obed-Edom, în cortul făcut de David pe muntele Sion, II Regi 6, 12-17). În psalm se arată toată puterea şi măreția divină manifestată prin furtună, însoțită de tunete şi trăznete.

vers. 3 – „Glasul Domnului". În Sf. Scriptură tunetul este numit glasul lui Dumnezeu (vezi ps. 17, 15; 67, 34 şi Iov 37, 4-5 şi 40, 9).

vers. 7 – „flacără de foc încins", adică fulgerul.

vers. 8 – Cadeşul – pustietate şi cetate în peninsula Arabiei. Aici fac Israeliții un popas în călătoria lor prin pustia Arabiei şi din Cadeş a trimis Moise cele 12 iscoade în Canaan (Num. 13, 1-26) şi tot în Cadeş a murit şi a fost îngropată Mariam, sora lui Moise (Num. 20, 1).

vers. 9 – În acest verset se repetă pentru a 7-a oară cuvintele „glasul Domnului", căci numărul 7 era la evrei simbolul desăvârşirii şi al sfințeniei (vezi Fac. 2, 2-3; Ex. 20, 10; Lev. 14, 7; IV Regi 5, 10-14; ps. 11, 6; Prov. 9, 1 şi 24, 16). Şi şapte sunt darurile Sf. Duh (Isaia 11, 2-3) şi în Biserica Mt.Hs. sunt 7 Taine care împart harurile Sf. Duh.

Psalmul 29
O cântare a lui David pentru consacrarea casei sale

După cum ne arată titlul psalmului, David a compus acest psalm cu ocazia binecuvântării casei sale şi desigur după o boală de care suferise David, după cum reiese din cuprinsul psalmului. Binecuvântarea casei sale o face David, imediat după aducerea Sf. Chivot în Cortul făcut de el în apropierea casei sale (II Regi 6, 12-20). Despre facerea casei lui David vezi II Regi 5, 11 şi 7, 1-2 şi I Cron. 14, 1 şi 15, 1.

vers. 6 – „muntele meu” – în stilul psalmistului David, muntele înseamnă tărie, siguranţă (ps. 120, 1 şi ps. 124, 1-2).

vers. 11 – sacul era un semn de doliu (vezi Fac. 37, 34 şi II Regi 3, 31).

Psalmul 30
Un psalm al lui David

Acest psalm a fost compus de David în timpul pribegiei sale, când era urmărit de Saul şi era gata sa fie prins de acesta. Şi însuşi psalmul ne arată (vers. 4-9) că David era într-o situaţie critică (vezi I Regi 23, 19-26). Din acest psalm, Mântuitorul Hristos fiind pe cruce răstignit, rosteşte prima parte a versetului 5 (Lc. 23, 46) iar vers. 9-13 se referă la părăsirea Mântuitorului de cei de aproape ai Lui şi la patimile Sale. În vers. 19-25 se vorbeşte de ajutorul dat de Dumnezeu lui David în mod minunat, când, întrebat fiind de David, Domnul îi spune să plece din cetatea întărită, Cheila, căci Saul vine să-l prindă în cetate (vezi I Regi 23, 1-13). Şi David s-a retras în pustia Maon, unde va fi păzit şi ocrotit de Domnul (vers. 15-23). Mila arătată de Domnul lui David, a fost pentru el „ca o cetate minunat întărită”.

Psalmul 31
O cântare a lui David Psalm didactic

Acesta este al doilea psalm de pocăinţă (vezi Note ps. 6) şi a fost compus de David, când i-au fost iertate cele două mari păcate: păcătuirea cu Batşeba şi uciderea soţului ei Urie (II Regi 12, 1-14). Psalmul 31 este totodată şi un psalm didactic, de învăţătură şi în toată Psaltirea sunt 13 asemenea psalmi.

vers. 1-2 sunt citate de Sf. Ap. Pavel în Rom. 4, 7-8.

vers. 7 – „la potrivită vreme” – adică în timpul acestei vieţi (Eclეziastul 9, 10 şi Isaia 55, 6).

Psalmul 32
Un psalm al lui David (La Evrei fără titlu)

Psalmul 32 a fost compus de David după o victorie câştigată de poporul Israel prin ajutorul divin. Este un imn de preamărire a lui Dumnezeu, Creatorul universului şi ocrotitorul poporului Său ales (vers. 12). Textul evreu nu spune autorul, dar psalmul este făcut de David.

vers. 3 – „cântare nouă” – adică nouă creaţie pentru prima dată propusă spre a fi cântată. Dar înseamnă şi o cântare nouă, profetică, cu conţinut nou, vestind lucruri cu privire la Mesia şi spre slava lui (vezi ps. 32, 3; 39, 4; 95, 1; 97, 1; 149, 1; Isaia 42, 9-10 şi Apoc. 5, 9; 14, 3).

vers. 13 şi 14 – după aceste două versete, Dumnezeu îşi are locuința şi în ceruri (după vers. 13) şi în Templu pe muntele Sion (după vers. 14), (vezi şi ps. 10, 4, care este compus de David).

vers. 16-17 – ideea din aceste versete se află în ps. 19, 7, care este compus tot de David.

vers. 19 – „să-i scape de la moarte...” e vorba de moartea năprasnică (La S.B.P. IV, p. 75).

Psalmul 33
Un psalm al lui David când s-a făcut nebun în fața lui Achiş (regele din Ghet) şi alungat de acesta a plecat

Faptul menționat în titlul psalmului este istorisit în I Regi 21, 10-15 şi a avut loc în timpul urmăririi lui David de către Saul. Psalmul este al lui David şi este al treilea psalm alfabetic (vezi Note ps. 9).

vers. 7 – cu privire la acest verset vezi Daniel 3, 28 şi 6, 22.

vers. 8 – la acest verset face aluzie Sf. Ap. Petru în prima sa epistolă (I Petru 2, 3).

vers. 9 – „sfinți” – vezi Note ps. 15, 3.

vers. 16 – Orientalii sunt foarte sensibili în privința perpetuării amintirii lor iar stingerea pomenirii era socotită cea mai mare pedeapsă (La S.B.P. IV, p. 79). Pentru aceasta vezi şi ps. 108, 13 şi Prov. 10, 7.

vers. 20 – verset profetic cu privire la Mt.Hs. La acest verset se referă Sf. Ap. şi Ev. Ioan (19, 36).

Psalmul 34
Un psalm al lui David

Acest psalm a fost alcătuit de David în timpul pribegiei sale (v. 12) când era persecutat şi urmărit de Saul şi de oamenii acestuia. Despre persecutarea şi urmărirea lui David de către Saul vezi I Regi 18, 28 şi 30 şi cap. urm.

vers. 13-14 – aceste versete se referă la timpul boalei lui Saul, când David îl mângâia, cântându-i din harfă (I Regi 16, 14-23).

vers. 17 – „pui de lei” – Toți nelegiuiții, toți cei răi care erau vrăjmaşii lui David, sunt asemuiți în Sf. Scriptură cu leii şi puii de lei (vezi Iov 4, 10-11; ps. 21, 28 şi 57, 6).

vers. 27 – „robul Său” este însuşi David. Vezi titlul psalmului următor 35.

Psalmul 35
Un psalm al lui David robul lui Dumnezeu

Aşa este formulat titlul psalmului în originalul evreu. Se crede a fi făcut acest psalm tot în timpul când David era persecutat de Saul (La S.B.P. IV, p. 83). Şi David se vede permanent ocrotit de Domnul său.

vers. 1 – vezi Rom.3, 18.

vers. 5-9 – În aceste versete se descrie admirabil Pronia divină întemeiată pe adevăr, milă şi dreptate şi pe adâncile judecăţi ale lui Dumnezeu, care, ca nişte aripi, adumbreşte lumea şi pe oameni.

vers. 8 – cu privire la acest verset vezi ps. 64, 5.

Psalmul 36
Un psalm al lui David

Acest psalm este compus de David, când era înaintat în vârstă (vers. 25) şi este al 4-lea psalm alfabetic, în care literele alfabetului evreu urmează, ca iniţiale, din două în două versuri. Prin acest psalm David întăreşte în răbdare pe cei drepţi şi buni, asigurându-i că vor fi răsplătiţi de Domnul, iar cei răi vor fi aspru pedepsiţi. Apologetul Tertulian († 220-240) numeşte acest psalm „Oglinda Providenţei", iar eruditul arhiepiscop Isidor de Sevilla († 636) spune despre acest psalm că este „Remediu contra nerăbdării" (*apud* La S.B.P. IV, p. 57).

Psalmul 37
Un psalm al lui David Spre aducere aminte

Psalmul 37 este al 3-lea psalm de pocăinţă (vezi Note ps. 6). În titlul acestui psalm, ca şi în titlul ps. 69, se află indicaţia „spre aducere aminte" (în evreieşte azkir), deoarece aceşti psalmi se cântau în timpul când se aduceau jertfele de mâncare nesângeroase, numite jertfe de aducere aminte (vezi Lev. 2, 1-9; 5, 12; 6, 15; 24, 7 şi Fapte 10, 4). Primul verset al acestui psalm este identic cu primul verset al ps. 6. În transpunerea noastră am păstrat două variante. Psalmul de faţă este făcut de David pentru iertarea păcatelor sale, desigur păcatul cu Batşeba şi uciderea lui Urie, pe care David le numeşte nebunie şi pentru vindecarea de o boală gravă de care suferea. Totodată se roagă şi pentru scăparea de vrăjmaşii care unelteau contra sa. De aceea, se crede că a fost compus în ultima parte a vieţii, în timpul său, adică „la potrivită vreme" pentru pocăinţă, după revolta lui Abesalom (La S.B.P. IV, p. 91).

vers. 2 – „săgeţile" de care vorbeşte acest verset este o metaforă pe care o mai găsim şi în Iov 6, 4.

vers. 11 – verset profetic cu privire la Mt.Hs. vezi şi ps. 68, 11 şi Luca 23, 49.

vers. 13-14 – aceasta este conduita lui David față de Abesalom şi Şimi (II Regi 16, 5-13 şi ps. 38, 1-3 şi 12).

vers. 18 – Este vorba de păcatul preacurviei şi a uciderii pe care David le-a comis. De fapt, aceste două păcate sunt singurele păcate făcute de David în toată viața lui (III Regi 15, 5) pentru care el face pocăință prin ps. 50.

Psalmul 38
Către Iedutun Un psalm al lui David

Iedutun, căruia David îi încredințează psalmul său spre a fi cântat, era unul din cei trei conducători ai cântăreților din instrumente: Asaf, Heman şi Iedutun (vezi I Cron. 16, 41-42 şi 25, 3 şi 6 şi 2 Cron. 5, 12). Iedutun mai este numit şi Etan, fiul lui Cuşaia (I Cron. 6, 44; 15, 17 şi 19), iar începând cu I Cron. 16, 41-42 este numit Iedutun; sau acesta este o altă persoană care a luat locul lui Etan, fiul lui Cuşaia, pomenit mai înainte. După cum reiese din context, David compune acest psalm în timpul revoltei fiului său Abesalom, când era stăpânit de o tristețe sfâşietoare şi era în timpul bătrânețelor sale (v. 10). Căci revolta lui Abesalom a avut loc în ultimul an al domniei lui David, al 40-lea când el avea 70 de ani (pentru aceasta vezi II Regi 5, 4 şi 15, 7 şi I Cron. 29, 26-27).

vers. 11 – „cel nebun" era Abesalom, fiul lui David.

vers. 12 – „Că Tu eşti acela care toate-acestea mi le dai". David recunoaşte că pentru păcatele mari săvârşite, Dumnezeu a trimis asupra sa ca pedeapsă şi boala (ps. 37) şi revolta fiului său Abesalom (vers 13-14 şi II Regi 12, 9-12).

vers. 17 – compară acest verset cu versetul din I Cron. 29,15, din cuvântarea lui David la ungerea lui Solomon ca împărat.

vers. 18 – acest verset aminteşte versetul din Iov 10, 20-21.

Psalmul 39
Un Psalm al lui David

Conform titlului psalmului din originalul evreu, David este autorul acestui psalm. Şi, din vers. 15-16, în care aminteşte de fărădelegi şi păcate făcute şi de slăbirea ochilor şi a inimii, reiese că David a compus acest psalm după săvârşirea celor două mari păcate şi după revolta lui Abesalom, când David avea acum vârsta de şaptezeci de ani (vezi Note psalmul precedent). Şi a fost compus după revolta lui Abesalom, căci din versetele 1-14 reiese că David a fost „scos" din nenorocirea în care era, fiind ridicat pe stâncă şi-ntărindu-i paşii, iar pe buze i-a pus un imn nou de laudă pentru Domnul. Deci nu a fost compus psalmul în

timpul persecuţiei lui Saul, cum s-a afirmat, (vezi La S.B.P. IV, p. 69). Psalmul este profetic şi Sf. Ap. Pavel pune în vorbirea Mt.Hs., care vine în lume, versetele 9-10 – vezi Evrei 10, 5-10.

vers. 9 – În acest verset se face aluzie la cele înscrise în Lege, care prevede ca sclavului care în anul sabatic nu voia să părăsească pe stăpânul său, căpătându-şi libertatea, să i se găurească urechea, ca un semn că el rămâne, pe toată viaţa, supus stăpânului său (Conf. Ex. 25, 5-6 şi Deuter. 15, 17). Şi acest verset aplicat profetic Mt.Hs. de Sf. Ap. Pavel, înseamnă că Domnul Hristos, în ce priveşte umanitatea Sa, este pe veci supusă Tatălui, căci Lui I s-au străpuns şi mâinile şi picioarele şi coasta, adică tot trupul, toată umanitatea Sa (facem menţiune că expresia din textul original evreu: „Mi-ai străpuns urechile", în versiunea greacă a Septuagintei este: „Un trup mi-ai pregătit" şi Sf. Ap. Pavel când transcrie acest verset, îl redă după versiunea greacă. Noi am păstrat însă expresia după textul evreu).

vers. 10 – „în inima mea, Doamne, Legea Ta mi-i temelie". Cu privire la această idee vezi ps. 36, 31 şi ps. 118, 16, 24, 47, 92.

vers. 17-23 – Aceste şapte versete finale ale acestui psalm au fost trunchiate şi cu ele s-a format un nou psalm (vezi ps. 69).

Psalmul 40
Un Psalm al lui David

Şi acest psalm este profetic, deoarece Mt.Hs. se referă la el, ca împlinindu-se în persoana lui Iuda Iscarioteanul (Ioan 13, 18 şi 17, 12), iar Sf. Ap. Petru (Fapte 1, 16), socoteşte pe David ca autor şi-l aplică tot lui Iuda Iscarioteanul. Psalmul este sigur compus în timpul revoltei lui Abesalom.

vers. 4 – „...că eu greu greşit-am Ţie!" Acest verset se referă la cele două mari păcate ale lui David pentru care, ca pedeapsă, Dumnezeu a ridicat contra lui sabia din propria lui casă, conf. II Regi 12, 10-11.

vers. 9 – „omul păcii mele", era Ahitofel, consilierul intim al lui David (II Regi 16, 23; I Cron. 27, 33 şi ps. 54, 13-15) care îl trădează, trecând de partea lui Abesalom (II Regi 15, 31). Şi prin trădarea sa şi prin faptul că se ucide spânzurându-se, Ahitofel preînchipuie pe Iuda (vezi II Regi, 17, 1-29). Şi dacă Ahitofel trădătorul preînchipuia pe Iuda vânzătorul, David simboliza pe Mt.Hs., (vezi II Regi 15, 30-31).

vers. 13 – În cultul mozaic Psaltirea era împărţită în cinci părţi (haftare) şi v. 13 este o doxologie care încheie prima parte a psaltirii.

Psalmul 41
Psalm didactic Al fiilor lui Core

Sunt unsprezece psalmi care au în titlurile lor cuvintele „al fiilor lui Core” - ori că ei ar fi autorii, ori că poartă acest titlu, pentru faptul că ei, fiind cântăreți, executau aceşti psalmi; şi aceasta este părerea cea mai comună a interpreților. Şi o dovadă a acestui lucru este ps. 87, care are în titlu atât *al fiilor lui Core* cât şi *o învățătură a lui Eman Ezrahitul*, ceea ce înseamnă că psalmul făcea parte din repertoriul muzical al cântăreților din gruparea fiilor lui Core, dar avea ca autor pe Eman Ezrahitul. Expresia „fiii lui Core” trebuie luată în înțelesul de urmaşii lui Core, căci ca formație muzicală, această grupare a durat din timpul lui David, până după captivitatea babilonică (vezi ps. 84), căci aflăm formația existând în timpul lui Iosafat (871-849) fiind menționată în II Cron. 20, 19 şi în titlul ps. 45 din acel timp apoi în timpul lui Pecah (736-730) cu ps. 47 (vezi psalmul) şi în timpul lui Ezechia (728-699) cu ps. 43 şi 86 (vezi aceşti psalmi).

Psalmul 41 (şi ps. 42) este atribuit de majoritatea dintre interpreți lui David, datorită frumuseții lui. „Căci este aşa de frumos, că nu s-ar putea atribui altei pene” (Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. I, p. 510).

Psalmul a fost compus în momentul când, din cauza lui Abesalom, David se refugiase peste apa Iordanului la Mahanaim (II Regi 17, 22-24) de unde se putea vedea muntele Hermon (vers. 7) înalt de 2814 m.

Muntele Mițar înseamnă munte mic.

vers. 8 – „cascade” (aici cascadele Iordanului de pe panta muntelui Hermon) şi în general apele, înseamnă în stilul biblic mari necazuri, mari calamități. Cum se vede, acest psalm are două strofe, iar a treia strofă constituie psalmul următor.

Psalmul 42
(Fără titlu la evrei)

Psalmul 42 în texul original evreu este fără titlu. Şi aceasta este o dovadă că acest psalm nu este decât ultima strofă (a treia) a ps. 41. Poate în cultul mozaic era o rugăciune pregătitoare pentru un anumit ritual, ca un fragment rupt din ps. 41, apoi a rămas ca un psalm de sine stătător, dar fără titlu. Şi locul unde el este aşezat în corpul Psaltirii (imediat după ps. 41) îl atestă ca atare.

Psalmul 43
Psalm didactic Al fiilor lui Core

S-a crezut că acest psalm a fost compus în timpul războiului dus de David contra Sirienilor şi Amoniților (vezi La S.B.P. IV, p. 105).

Socotim însă mai corect a situa compunerea acestui psalm în timpul regelui Ezechia (728-699), adică după anul 794 î.Hr., când regele Senaherib al Asiriei invadează Iudea. În acest moment istoric situaţia pentru toţi urmaşii lui Iacov (vers. 6) era dezastruoasă, adică şi pentru cei din Israel şi pentru cei din Iudea. Căci până în acest timp, Israelul a fost treptat ocupat de Asirieni şi Israeliţii duşi robi în Asiria (vezi IV Regi 15, 29; 17, 6-23 şi 18, 9-11). Iar Iudea fusese atacată de Sirieni, Idumeeni şi Filisteni (vezi IV Regi 16, 5-6 şi II Cron. 28, 16-22), şi în anul 714 î.Hr., în al 14-lea an al lui Ezechia şi Senaherib ocupă toate cetăţile întărite din Iudeea şi somează pe Ezechia să se supună. În această situaţie tragică, pentru întregul popor iudeu a fost compus ps. 43, situaţie pe care o aminteşte însuşi psalmul. Compară vers. 11-18 cu vorbele lui Ezechia II Cron. 29, 8-9 şi tot în acest timp a mai fost compus şi ps. 86, tot al fiilor lui Core (vezi Note ps. 86).

vers. 6 – „pe Iacov să-l izbăveşti", adică pe toţi fii şi urmaşii lui Iacov, Iudeii şi Israeliţii.

vers. 21 – „şacalii" (în textul evreu) erau toate popoarele asupritoare.

vers. 24 – Acest verset este citat de Sf. Ap. Pavel în Ep. Romani 8, 36 şi aplicat primilor creştini care sufereau pentru Mt. Hristos.

Psalmul 44
Psalm didactic Al fiilor lui Core Cântec de iubire

O parte din comentatori socot acest psalm un imn închinat căsătoriei lui Solomon cu fiica Faraonului (III Regi 3, 1 şi paralele). Credem că această căsătorie a fost numai ocazia, prilejul pentru care s-a făcut psalmul, dar pe lângă aceasta, psalmistul vede profetic în persoana mirelui şi a miresei, pe Mesia Hristosul şi pe Sf. Sa Biserică. Deci psalmul este mesianic (vezi vers. 3 cu Luca 4, 22 şi vers. 7-8 cu Evrei 1, 7-7) iar Targumul parafrazează astfel vers. 3: „Frumuseţea Ta, o Rege Mesia, este superioară aceleia a copiilor oamenilor" (*apud* La S.B.P. IV, p. 109). Cum reiese din vers. 11-19 psalmul este totodată mariologic şi eclesiologic. Mariologic, deoarece priveşte pe pururi Fecioara Maria, Mireasa fără prihană a Sf. Duh şi eclesiologic, pentru că vorbeşte de veşnica Mireasă, Biserica Sa, iubită de Domnul pentru frumuseţea ei spirituală. În vers. 1-9 psalmistul Îl numeşte pe Hristos direct Dumnezeu şi ni-L arată ca veşnic împărat uns de Însuşi Dumnezeu, cu o ungere mult superioară aceleia pe care au primit-o împăraţii pământului, deoarece Dumnezeu este Cel ce L-a uns cu Duh Sfânt şi cu putere (Isaia 61, 1; Luca 4, 18 şi Fapte 10, 38).

vers. 10 – „palate de fildeş", adică încrustate cu fildeş, cum era palatul făcut de Ahab (III Regi 22, 39).

vers. 14 – Tir, capitala Feniciei, vestită prin comerțul și bogățiile sale. Fiica Tirului – ca și fiica Sionului din ps. 9, 14 – populația, locuitorii respectivi; vezi și ps. 136, 8 cu fiica Babilonului.

Psalmul 45
Al fiilor lui Core

Psalmul a fost compus cu ocazia războiului cu Moabiții, Amoniții și Idumeii („Locuitorii din Seir"), pe vremea regelui Iosafat, regele Iudeii (871-849), când acesta a câștigat victoria prin ajutorul divin (II Cron. 20, 1-30).

vers. 4 – „a lui Dumnezeu cetate", este Ierusalimul cu Sionul. *Curs de apă-o-nveselește* – Ierusalimul nu era udat de nici un fluviu sau râu, ci prin canale. Despre canalele din Ierusalim vezi: II Regi 5, 8; IV Regi 18, 17; 20, 20; II Cron. 32, 30 și Isaia 7, 3; 36, 2.

vers. 8-10 – aceste versete se referă la dușmanii Ierusalimului pe care Dumnezeu i-a distrus în mod minunat (vezi II Cron. 20, 22-29).

vers. 7 și 11 – sunt refrene.

Psalmul 46
Al fiilor lui Core

Acest psalm este un imn de biruință, cântat de Evrei după o victorie, când se aducea Sf. Chivot din nou pe Sf. Munte. Credem a nu fi o greșeală dacă socotim psalmul ca aparținând lui David, care l-a compus sau cu ocazia mutării Sf. Chivot în Sion sau după o biruință câștigată de David. Felul compoziției psalmului, înălțătorul cuprins îl arată de autor pe David, care îl dă fiilor lui Core spre a fi cântat. Sf. Părinți și toată tradiția creștină văd în acest psalm profețită Înălțarea Domnului la cer (vers. 5).

vers. 1 – baterea din palme era la evrei un semn de bucurie, de biruință și era frecvent folosită și însoțea cântările.

vers. 4 – „aleasă moștenire" – „slava lui Iacov" erau țara făgăduinței, Canaanul.

vers. 7 – „cântare înțeleaptă" – o cântare la care participă și mintea (vezi I Cor. 14, 15-16).

Psalmul 47
Al fiilor lui Core

Cântec de biruință pentru eliberarea Ierusalimului, când Rezin, regele Siriei și cu Pecah, regele lui Israel (736-730 î.Hr.) au asediat Ierusalimul pe vremea lui Ahaz (739-728) dar fără succes (vezi IV Regi 16, 5 și Isaia 7, 1). Nu cunoaștem cine este autorul acestui psalm, dar

din v. 9 reiese că autorul a fost un martor ocular al evenimentului istoric, care face obiectul acestui psalm.

vers. 3 – cetatea Marelui Împărat – Ierusalimul – vezi Matei 5, 35.

În partea cea de nord – adică pe muntele Moria unde era Templul (II Cron. 3, 1).

vers. 8 – „Ale Tarsului corăbii". Tars, port la Marea Mediterană în partea de nord-est, unde se făceau renumitele corăbii de Tars. Îşi trage numele de la Tarsis, nepotul lui Noe (Fac. 10, 4-5), de aici Solomon îşi aducea cu corăbiile aur, argint, fildeş, etc. (II Cron. 9, 21) şi de aici era Sf. Ap. Pavel, care îl numeşte Tarsul Ciliciei „cetate nu fără însemnătate" (Fapte 21, 39 şi 22, 3).

vers. 12 – „ale lui Iuda fiice toate" – oraşele regatului Iuda.

Psalmul 48
Al fiilor lui Core

Este un frumos psalm care vorbeşte cu mare claritate de existenţa vieţii viitoare. Nu i se cunoaşte autorul. Psalmul are 3 părţi: introducerea (1-4), după care urmează două strofe, care se încheie fiecare cu acelaşi refren (strofa I, 5-13 şi strofa II, 14-22).

vers. 4 – „în sunet de psaltire" – psalmii erau acompaniaţi cu muzică din psaltire şi harfă. Aşa îşi cânta David psalmii săi.

Psalmul 49
Un psalm al lui Asaf

Asaf a fost unul din cei trei conducători ai cântăreţilor (Eman, Asaf şi Etan sau Iedutun) de la Cortul Sfânt în timpul lui David (I Cron. 6, 39; 15, 17 şi 19; 16, 5 şi 37 şi 25, 1-6) şi în timpul lui Solomon (II Cron. 5, 12). Unii comentatori spun că Asaf este (cum spune titlul) autorul acestui psalm, alţii însă sunt de părere că el a primit doar psalmul spre a fi cântat, cum a fost cazul menţionat în I Cron. 16, 7. Însă Asaf era deja socotit, chiar pe vremea lui Ezechia (728-699 î.Hr.), ca alcătuitor de psalmi alături de împăratul David, fiind supranumit şi „văzătorul" (II Cron. 29, 30). Între cei 150 psalmi ai Psaltirii sunt 12 psalmi care au în titlu menţiunea că sunt ai lui Asaf. Dar nu toţi aceşti psalmi sunt ai lui Asaf contemporanul împăratului David, căci între cei doisprezece psalmi, numai patru sunt sigur din timpul lui David (ps. 49, 72, 76, 77), deci pot fi ai lui Asaf văzătorul, iar ceilalţi 8 sunt din diferite timpuri. Astfel: doi sunt (ps. 81 şi 82) din timpul lui Iosafat (871-849), patru sunt (ps. 74, 75, 79 şi 80) din timpul lui Ezechia (728-699) şi doi (ps. 73 şi 78) sunt din timpul căderii Iudeii şi Ierusalimului sub Nabucodonosor, sub Sedechia (597-586). Deci urmează că din cei

doisprezece psalmi, patru sunt sigur ai lui Asaf, iar ceilalţi opt sunt din diferite timpuri de după David şi au drept autori pe unii din descendenţii lui Asaf, contemporanul lui David. Căci formaţia de cântăreţi din neamul lui Asaf, s-a perpetuat pe toată durata istoriei poporului evreu, de la David (1013-973 î.Hr.) şi Solomon (973-933 î.Hr.) până după întoarcerea din robia babilonică, după anul 538 î.Hr. Dintre urmaşii lui Asaf aflăm în vremea lui Iosafat (871-849) pe Iahaziel sau Iziel ca profet (II Cron. 20, 14). Pe vremea lui Ezechia (728-699) aflăm numiţi câte doi din urmaşii lui Asaf, Eman şi Iedutun (II Cron. 29, 13-14). La fel în timpul lui Iosia (642-609) „fiii lui Asaf", adică urmaşii, cântau la sărbătoarea Paştelui (II Cron. 35, 15 şi 19). Îi aflăm apoi pe vremea lui Ezdra (3, 10) întorcându-se cu Zorobabel „Cântăreţii: fiii lui Asaf, o sută patru zeci şi opt" (Neemia 7, 44 şi 11, 17). Apoi urmaşii lui Asaf sunt însărcinaţi cu slujba la Casa Domnului (11, 22) şi sfinţirea zidurilor noi (12, 35), aşezându-se astfel rânduiala slujbei: „ca odinioară pe vremea lui David şi a lui Asaf" (12, 46). Deci unii din urmaşii lui Asaf, mai marele cântăreţ şi văzător al lui David, au alcătuit psalmii în timpurile posterioare lui David şi care sunt acum, în titlu, menţionaţi cu numele Asaf. În ceea ce priveşte psalmul 49, este un psalm didactic de mare claritate, destinat să arate inutilitatea cultului pur formal, exterior. Despre acest psalm, iată ce spune François de Fenelon, arhiepiscop de Cambrai (1651-1715): „Niciodată o odă greacă sau latină n-a putut atinge înălţimea psalmilor. De exemplu, acel psalm care începe astfel „Domnul Dumnezeu grăi-va, când va chema tot pământul..." - întrece toată imaginaţia umană" (*apud* La S.B.P. tom. IV, p. 121).

Psalmul 50
Un psalm al lui David făcut când a venit la el proorocul Natan după păcătuirea cu Batşeba

Psalmul 50 este al 4-lea psalm de pocăinţă (vezi ps. 6 Note) şi redă unul din cele mai profunde şi mai mişcătoare acte de pocăinţă. De aceea, în cultul Bisericii Ortodoxe ps. 50 este foarte des întrebuinţat. Cele două mari păcate făcute de David (adulterul cu Batşeba şi uciderea soţului ei Urie) se află pe larg istorisite în II Regi 11, 1-27, iar mustrarea făcută de profetul Natan în numele Domnului, se povesteşte în cap. 12, 1-25. În urma acestor fapte face David acest act de adâncă pocăinţă exprimată prin ps. 50.

vers. 5 – adică hotărârea lui Dumnezeu de a muri copilul făcut cu Batşeba. Acest verset este citat de Sf. Ap. Pavel în Ep. Rom. 3, 4.

vers. 8 – Isopul era planta cu care evreii stropesc cu sângele mielului uşorii uşilor în noaptea Paştelui (Exod. 12, 22-27) şi tot cu isop se

stropeau leproşii vindecaţi (Levitic 14, 6-7) şi de aceea mai ales, stropirea făcută cu isop era un simbol al curăţiei şi în acest sens îl foloseşte şi David în vers. 8.

vers. 19-20 – S-a afirmat că aceste ultime două versete au fost adăugate psalmului compus de David, mai târziu, pe vremea lui Ezdra (La S.B.P. IV, p. 125), însă fără aceste două versete finale, psalmul ar părea trunchiat, ceea ce ar fi nefiresc. Credem că acest final este al lui David, care vedea Ierusalimul cu Sionul, luate de la Iebusei (II Regi 5, 6-9) fără ziduri de apărare şi cum el dorise să ridice Casa Domnului (I Cron. 22, 7), dar este oprit de Domnul ca să-i ridice el Casa (II Regi 7, 1-13), tot aşa dorea şi ridicarea zidului din jurul Ierusalimului. David chiar face întărituri în jurul cetăţii Milo (II Regi 5, 9). Şi atunci, după ridicarea zidurilor, ca mulţumită, va aduce Domnului jertfe (menţionate în vers. 20), care vor fi atunci plăcute Domnului, dar care jertfe acum, din cauza păcătoşeniei lui, Dumnezeu nu le voieşte. Solomon, fiul şi urmaşul lui David, va zidi şi Templul şi zidurile Ierusalimului (III Regi 3, 1 şi 9, 15).

Psalmul 51
Un psalm al lui David când Doeg Idumeul a spus lui Saul că David s-a dus în casa lui Ahimelec Psalm didactic

Doeg Idumeul, mai marele păstorilor regelui Saul, era la Nobe în preajma marelui preot Ahimelec când David, refugiindu-se, vine la acesta (I Regi 21, 1-9). Doeg văzându-l, spune de aceasta lui Saul (I Regi 22, 9-10), după care Saul ucide pe marele preot şi pe preoţii din neamul lui în număr de 85 şi pe toţi locuitorii din cetatea Nobe (I Regi 22, 11-19). Cu acest prilej face David acest psalm, această odă didactică, prin care înfierează pe Doeg.

Psalmul 52
Un psalm didactic al lui David

Acest psalm, cu excepţia versetelor 6-7, este repetarea psalmului 13 (vezi notele la acest psalm).

Psalmul 53
O cântare a lui David făcută când au venit Zifiţii să spună lui Saul: „Iată David stă ascuns la noi” Psalm didactic

Împăratul David compune acest psalm în urma celor istorisite în I Regi 23, 19-24 şi 26, 1.

vers. 3 – „streinii erau locuitorii din Zif, care, cu toate că ei făceau parte din tribul Iuda, din care făcea parte şi David, acesta îi numeşte şi

îi socoteşte streini, pentru că l-au trădat lui Saul; iar duşmanii puternici" erau Saul şi oamenii lui.

vers. 5 – „După cuvântul Tău" (după făgăduința Ta, după credincioşia Ta), adică după cum ai făgăduit unsului Tău David. Pentru aceasta vezi: II Regi 7, 4-29 şi III Regi 8, 23-26 şi ps. 39, 14; 55, 4, 10; 56, 8, 13 (vezi Note ps. 118 şi în special psalmul făgăduinței 88, 1-52). David avea făgăduința lui Dumnezeu că îl va ocroti şi din neamul lui va naşte pe Mesia Hristos.

Psalmul 54
Un psalm al lui David Psalm didactic

Psalmul este compus de David în timpul revoltei lui Abesalom (II Regi 15, 1-35).

vers. 3 – „vrăjmaşul" şi „păcătosul", nu este altul decât Abesalom, fiul lui David.

vers. 8 – „în pustie", fugind de Abesalom, David trece Iordanul (II Regi 17, 22) psalmul fiind făcut de David în timpul când se refugia în pustiu.

vers. 10 – „Risipeşte-i" – conform cu 2 Regi 15, 31 – „limbile-ncurcate fie" – aluzie la amestecarea limbilor la Turnul Babel (Fac. 11, 1-9); „în cetate" – în Ierusalim unde stăpânea Abesalom cu partizanii lui.

vers. 14-15 – În aceste versete e vorba de Ahitofel, consilierul intim al lui David, care îl trădează trecând de partea lui Abesalom (II Regi 16, 23 şi 15, 31).

vers. 18 – Evreii se rugau de trei ori pe zi, regulă pe care o țineau şi în timpul captivității în Babilon (vezi Daniel 6, 11 şi 14).

vers. 22 – cu privire la acest verset vezi II Regi 15, 1-6, unde se spune cum Abesalom îşi atrăgea de partea sa partizani.

vers. 24 – Acest verset este o profeție a lui David cu privire la moartea lui Ahitofel (II Regi 17, 23) şi a lui Abesalom (II Regi 18, 9-17).

Psalmul 55
Un psalm al lui David făcut când a fost prins de Filisteni la Ghet

Din titlul psalmului aflăm cu ce ocazie a compus David acest psalm. Împrejurarea este istorisită în I Regi 21, 10-15.

vers. 1, 4 şi 11 – „omul", în mod special indică pe Saul sau pe Achiş regele din Ghet, iar în general indică pe toți duşmanii lui David.

Psalmul 56
O cântare de laudă a lui David făcută când a fugit în peşteră urmărit de Saul

Psalmul 56 este compus de David după întâlnirea sa cu Saul în peştera Enghedi, când Saul ar fi putut fi ucis de David (vezi vers. 8-9). Acest eveniment este povestit în I Regi 24, 1-23.

Psalmul este un poem format din două strofe, având fiecare câte şase versete, după care urmează refrenul (versetele 7 şi 14).

vers. 5 – „leii" erau toţi duşmanii lui David.

vers. 7 şi 14 – Toţi Sf. Părinţi aplică acest verset – refren înălţării Domnului Is. Hs. la cer.

vers. 11 – „slava mea". Socotim că acest cuvânt se referă la marele dar ce-l avea David de a cânta cu vocea şi cu instrumentele sale slava lui Dumnezeu (vezi ps. 107, 1-2). Mai menţionăm că după unii înseamnă *sufletul meu;* după alţii *instrumentele mele;* după Sf. Atanasie *duhul meu profetic* (vezi La S.B.P. IV, p. 135). David îşi făcea rugăciunea şi cântarea spre slava lui Dumnezeu dimineaţa, la ivirea zorilor cum reiese din vers. 11. Vezi şi ps. 118, 147-148 şi ps. 58, 17. Versetele 10-14 ale acestui psalm sunt repetate de ps. 107, 1-6.

Psalmul 57
Un imn al lui David

Psalmul este compus pe vremea revoltei lui Abesalom. Este un psalm cu expresii şi imagini impresionante şi de toată frumuseţea, cu care înfierează pe judecătorii nedrepţi (ca şi ps. 81) şi pe cei răi şi necredincioşi, care erau duşmanii lui David.

vers. 1-2 – În acest verset sunt înfieraţi judecătorii puşi de Abesalom, care judecau după felul lui de a judeca. Vezi II Regi 15, 1-6.

vers. 4 – aspidă – şarpe veninos (vezi Ecleziastul 10, 11 şi Ieremia 8, 17).

vers. 6 – „pui de lei" – duşmanii lui David (vezi şi ps. 34, 17 şi 56, 5).

Psalmul 58
Un psalm al lui David făcut când a trimis Saul pe slugile sale să-i împresoare casa şi să-l omoare (I Regi 19, 11)

Împrejurarea care a dat lui David prilejul ca să facă acest psalm este povestită în I Regi 19, 11-18.

vers. 3 – „cei tari", cei puternici, adică regele Saul cu oamenii lui.

vers. 11 – Spre deosebire de tot cuprinsul psalmului, în care vorbeşte de Dumnezeu la persoana a doua, în vers. 11 vorbeşte la pers. a treia, căci în stilul său poetic, David are des asemenea treceri, de la o peroană la alta (vezi şi Note ps. 3, 5).

vers. 14 – „peste Iacov”, adică peste poporul evreu, care se trăgea din Iacov.

Psalmul 59

Un psalm al lui David făcut când purta război cu Sirienii din Toba și când s-a întors Ioab și a bătut în Valea Sării douăzeci de mii de Edomiţi

Psalmul a fost făcut de David înainte de victoria din Valea Sării (adică valea din apropierea Mării Moarte), când sudul Palestinei era ocupat de armatele Edomiților, contra cărora David n-avea oaste suficientă spre a se opune (La S.B.P. IV, p. 141). Aceste evenimente sunt amintite în II Regi 8, 1-14 şi I Cron. 18, 1-5.

vers. 3 – „vin ce-aduce amorțirea” – băutură care paralizează forțele (vezi Isaia 51, 17 şi 22).

vers. 4 – „dat-ai semn”. Evreii, în timp de război, ridicau pe munți un catarg şi în caz că duşmanii năvăleau, se înălța pe catarg un semn, un steag deasupra munților şi poporul văzându-l, se refugia în munți sau în alt loc de refugiu şi se salva. La acest obicei face des aluzie şi profetul Isaia: 5, 26; 11, 12; 18, 3 şi 30, 17.

vers. 6 – Valea Sucot (valea Corturilor) – locul unde s-a stabilit Iacov după întoarcerea din Mesopotamia şi a făcut corturi (Fac. 33, 17; Iosua 13, 27; Jud. 5, 16).

vers. 7 – „Iuda e-mpărat mereu” – pentru acest verset vezi Fac. 49, 10.

vers. 10 – „cetatea întărită” era Petra, capitala Edomului (Iudumea) la sud de Palestina, care era foarte puternică, fiind zidită pe munți (vezi Obadia 1, 1-4).

vers. 5-13 – versetele 5-13 sunt repetate de ps. 107, 7-14.

Psalmul 60
Un psalm al lui David

Acest psalm este compus de David când, din cauza revoltei fiului său Abesalom, fuge din Ierusalim şi trecând Iordanul, se stabileşte la Mahanaim (vezi II Regi 17, 22-29). Aici, în Mahanaim compune David acest psalm.

vers. 2 – În V. Testament Dumnezeu este numit şi *Stâncă*. Aşa Deuter. 32, 15 şi II Regi 22, 47 unde Dumnezeu este *Stânca mântuirii*. Şi David a luat această metaforă şi a folosit-o în psalmii săi. Întâi în înțelesul că Dumnezeu este Stânca mântuirii (în ps. 17, 2; 61, 2 şi 6; 88, 26; 91, 15 şi 94, 1); apoi în înțelesul mai general de siguranță, stânca fiind socotită ca salvare (în ps. 26, 8; 29, 6; 39, 3 şi 60, 2 psalmul de față).

„De la margini de pământ”, adică la hotarele de răsărit ale Palestinei, unde David se refugiase şi de unde se dorea cu ardoare aproape de Locaşul Domnului şi ocrotit de aripile divine (vers. 4).

Psalmul 61
Un psalm al lui David pentru Iedutun

Despre Iedutun vezi Note ps. 38. Psalmul este alcătuit de David în timpul revoltei lui Abesalom şi dat lui Iedutun spre a fi cântat.

vers. 4 – „zid povârnit” şi „gard putregăios”. Revolta lui Abesalom a avut loc în ultimul an al domniei lui David, deci, în ultimul an al vieții, când David avea 70 de ani (vezi II Regi 5, 4 şi 15, 7). „Zidul povârnit” şi „gardul putregăios” ni-l arată pe David bătrân.

vers. 8 – „vărsați a voastre inimi” – vezi şi I Regi 1, 15 cu Ana mama lui Samuil.

vers. 11 – „o dată Dumnezeu a grăit”, când a dat Legea pe muntele Sinai; „două lucruri auzit-am”: atotputernicia şi bunătatea lui Dumnezeu.

Atotputernicia prin care va pedepsi pe cei răi şi bunătatea cu care va răsplăti pe cei buni (La S.B.P. IV, p.145).

Psalmul 62
Un psalm al lui David făcut când era în pustia Iuda

Din cauza lui Abesalom, David se refugiază în pustia lui Iuda, peste Iordan şi pribegeşte prin această pustie până se stabileşte la Mahanaim (II Regi 15, 13-23 şi 28; 16, 2 şi 17, 16-29). Aici în pustie, Iuda compune David acest psalm (vezi vers. 2-3). Compară acest psalm (vers. 2-3) cu psalmii 41, 2; 83, 2 şi 142, 6, compuşi tot în pustia lui Iuda.

vers. 1 – Cum am mai spus (vezi Note ps. 56, 11), David îşi făcea rugăciunea de dimineață în zorii zilei.

vers. 9 – David avea sufletul său total unit cu Dumnezeu, căci el cunoştea din Lege, că această poruncă era în mod expres şi des repetată în ea: Deuter. 10, 20; 11, 22; 13, 4; 30, 20.

vers. 11 – şacalii, animale sălbatice frecvente în Palestina, dezgropau cadavrele pentru a le mânca.

vers. 12 – Evreii jurau pe numele lui Dumnezeu (vezi Deuter. 6, 13; 10, 20; şi Ieremia 12, 16) şi pe viața, pe sufletul împăratului (vezi Fac. 42, 15; I Regi 17, 55; 20, 3; II Regi 15, 21). De multe ori aceste două jurăminte erau îmbinate.

Psalmul 63
Un psalm al lui David

Psalm compus de David în timpul persecuției din partea lui Saul, contra celor ce-l ponegreau prin calomniile lor şi-l pârau lui Saul.

vers. 1 – Acest verset se referă la regele Saul.

Psalmul 64
Un psalm al lui David O odă

Un prea frumos psalm al lui David, o odă cum spune titlul său. O odă a bucuriei, prin care el preamăreşte pe Dumnezeu pentru atotputernicia Sa şi pentru binecuvântările pe care le revarsă asupra pământului.

Psalmul 65
Un psalm al Învierii

În titlul psalmului nu se spune că ar fi al lui David. Sf. Părinţi îl socot un psalm al Învierii Mt.Hs. şi al învierii tuturor. Pentru aceasta s-a şi adăugat la titlul grec al Septuagintei şi în Vulgata „Psalmul Învierii" (Gherasim Timuş. *op. cit.*, vezi Note ps. 3, vol. I, p. 752).

Noi socotim că acest psalm este al lui David fiind compus după terminarea revoltei lui Abesalom şi a răzvrătirii lui Şeba (II Regi 20, 1-22). Pentru aceasta, vezi versetele 6-19 din psalm.

vers. 5 – în acest verset se face aluzie la trecerea în mod minunat a Mării Roşii şi a Iordanului (Ex. 14, 21-22 şi Iosua 8, 14).

vers. 9-11 – Aceste versete se referă la muncile grele ce poporul evreu era silit să le facă în Egipt, asemănat cu un cuptor pentru topit fierul (vezi Deuter. 4, 20; III Regi 8, 51; Isaia 43,2; 51, 23; Ieremia 11, 4 şi ps. 80, 5-7) şi la necazurile şi primejdiile prin care a trecut David în timpul revoltei lui Abesalom şi a răzvrătirii lui Şeba.

Psalmul 66
Un cântec al lui David

vers. 5 – „că şi-a dat pământul roadă". Acest verset este explicat profetic ca referindu-se la Maica Domnului, care este asemuită cu pământul şi la Mt.Hs., roada sa. Deci psalmul este profetic, mesianic.

Psalmul 67
Un psalm al lui David

În felul cum ni s-a transmis ps. 67 este confuz şi foarte greu de înţeles în multe din versetele lui. Se crede a fi făcut de David, după victoria asupra Sirienilor şi Amoniţilor (II Regi 8, 3-6 şi I Cron. 18, 3-8 şi II Regi 10, 1-19; I Cron. 19, 1-19). Deci este un psalm de biruinţă.

vers. 1 – Cuvintele din acest verset le rostea Moise când se ridica Chivotul Legii şi era purtat în fruntea poporului prin pustie (Num. 10 35; vezi şi ps. 131, 8 cu 2 Cron 6, 41). Şi aceasta arată că Sf. Chivot a fost purtat cu armatele în timpul luptei cu Sirienii şi Amoniţii. Apoi a fost adus iarăşi pe muntele Sion, cu tot alaiul obişnuit şi descris în vers. 25-36 (Căci atât evreii cât şi popoarele idolatre cu care ei purtau război, pe

câmpul de luptă luau: evreii Sf. Chivot, iar popoarele păgâne idolii lor. Pentru aceasta vezi I Regi 4, 1-11 şi II Regi 5, 21 cu I Cron. 14, 12).

vers. 1-3 – Aceste trei versete se rostesc la slujirea Sfintei Învieri şi în toată săptămâna luminată.

vers. 11 – „cel sărac" era poporul Israel, căruia i s-a dat ca moştenire pământul Canaanului.

vers. 15 – Salmonul era o colină din apropierea Sichemului.

vers. 19 – Prima parte a acestui verset este citată de Sf. Ap. Pavel: Efes. 4, 8 fiind aplicată Mt.Hs.

vers. 22 – „creştetul păros" adică creştetul înalt, plin de mândrie, trufaş (Pentru aceasta vezi Gherasim Timuş, *op. cit.*, I, p. 792).

vers. 31 – „fiara ce-n stufiş e locul ei" este Eghipetul, unde abundă stufărişul, iar diversele animale sunt popoarele vecine cu care Israeliţii purtau dese războaie: filistenii, canaaneii etc.

Psalmul 68
Un psalm al lui David

Psalmul 68, ca şi ps. 21, este prin excelenţă mesianic şi este la fel de citat în Noul Testament. Psalmul este compus de David în timpul persecuţiei din partea lui Saul (v. 5-9).

vers. 5 – Iisus Hristos urât fără pricină – Ioan 15, 25.

vers. 7 – „Dumnezeule, cunoşti nebunia mea…". Nebunia, rătăcirea, lipsa de înţelepciune, de care vorbeşte acest verset este *nebunia* crucii de care vorbeşte Sf. Ap. Pavel (I Cor.1, 18). (Vezi Gherasim Timuş, *op. cit.*, I, p. 812) şi pe care a avut-o Mt.Hs.; iar „ale mele greşeli toate", sunt păcatele întregii omeniri puse pe umerii Mântuitorului (vezi Isaia 53, 5-6, Rom. 4, 25; 5, 6; II Cor. 5, 21; Gal. 1, 4 şi Evrei 9, 28). Da, desigur Dumnezeu cunoştea foarte bine şi nebunia crucii lui Hristos şi greşelile omeneşti, care erau toate ale noastre.

vers. 11 – vezi şi ps. 37, 11.

vers. 12 – râvna Casei tale – Ioan 2, 17; iar hula, ocările suferite de Is. Hs. vezi Rom. 15, 3, unde este citat acest verset.

vers. 25 – fiere şi oţet – Mt. 27, 34 şi 48; Ioan 19, 29.

vers. 26-27 – Sf. Ap. Pavel citează aceste două versete şi socoteşte pe David ca autor al psalmului – Rom. 11, 9-10.

vers. 29 – Mt.Hs. face referire la acest verset – Mt. 23, 38, iar Sf. Ap. Petru aplică acest verset lui Iuda Iscarioteanul – Fapte 1, 20.

vers. 37-40 – Se crede că aceste versete au fost adăugate psalmului în timpul captivităţii din Babilon (V. Tarnavschi, *Introducere în V. Testament*, 1928, p. 503).

Psalmul 69
Un psalm al lui David Spre aducere aminte

Pentru explicația titlului pe care îl are psalmul, vezi ps. 37, care are același titlu. Aceste șapte versete care alcătuiesc ps. 69 sunt asemănătoare cu ultimele șapte versete ale ps. 39. Ps. 69 este deci finalul ps. 39 și a fost fragmentat spre a folosi ca o rugăciune specială, poate pentru jertfele de aducere aminte. Apoi a devenit psalm de sine stătător, așa cum a fost cazul cu ps. 42. „Se crede că aceste versuri erau ca o formulă de rugăciune ce le întrebuința David, pentru a cere ajutorul lui Dumnezeu în pericolele sau necazurile la care el era expus așa de des" (Gherasim Timuș, *op. cit.*, I, p. 836).

Psalmul 70
Un psalm al lui David

În textul evreu ps. 70 nu are titlu, iar în versiunile greacă și latină se află titlul „Psalm al lui David, Al fiilor lui Ionadab și a primilor captivi". Ionadab era fiul lui Recab (I Cron. 2, 55; 4 Regi 10, 15 și 25), iar urmașii lui Ionadab formau toți secta Recabiților de care vorbește profetul Ieremia în profeția sa, cap. 35. Ei preferau în mod deosebit acest psalm, ca și primii captivi ai robiei babilonice. Psalmul este făcut de David în timpul revoltei lui Abesalom, când David era înaintat în vârstă (vezi vers. 9 și 17-18) și când a fugit din Ierusalim, trecuse Iordanul (vezi II Regi 15, 13).

vers. 4 – „cel nelegiuit" era fiul său răzvrătit, Abesalom.

vers. 7 – Pentru toți vrăjmașii lui, David era ca „o mirare", o ciudățenie, o minune, căci ei vedeau că din toate uneltirile și capcanele lor, el scapă în mod minunat, fiind ajutat de Dumnezeu (Note ps. 139, 7). Și acum în timpul revoltei lui Abesalom ei credeau că David nu mai este iubit de Domnul (vers. 11).

vers. 22 – „Îmi înalță iar mărirea", adică să-și recapete iarăși demnitatea de împărat, el acum fiind fugit din Ierusalim, unde se instalase ca împărat, fiul său, Abesalom.

Psalmul 71
Un psalm al lui David pentru Solomon

În textul evreu acest psalm are titlul: „Al lui Solomon", adică are ca destinatar pe Solomon, iar în Septuaginta și Vulgata are titlul: „Pentru Solomon". Psalmul este făcut de David, având ca obiect imediat pe fiul său, împăratul Solomon (vers. 1-6 și III Regi 1, 32-39), iar în perspectivă, profetic, privește pe Mesia (vers. 7-21). Targumul comentând acest

psalm, spune: „Dumnezeule, dă dreptatea Ta regelui Mesia" (*apud* La S.B.P. IV, p. 167).

vers. 8 – „fluviul" din acest verset este Eufratul (Ex. 23, 31; şi I Regi 4, 21 şi 24; ps. 79, 11; Zaharia 9, 10).

vers. 10 – Tars, vezi note ps. 47, 8; ostroave: insulele Mediteranei. Saba, ţară în peninsula Arabiei, sau din Etiopia.

vers. 16 – Liban, munţi în nordul Palestinei.

vers. 22 – Acest verset este finalul părţii a doua a Psaltirii la Evrei, adăugat ps. 71.

Psalmul 72
Un psalm al lui Asaf

Despre Asaf vezi Note ps. 49. Tema acestui Psalm este asemănătoare cu aceea a ps. 36, făcut de David. Este tema Providenţei divine, care va face dreptate pedepsind pe cei răi şi dând răsplată celor drepţi.

vers. 28 – În *Rugăciunile pentru împărtăşire* acest verset se află repetat de trei ori, în finalul ultimei rugăciuni.

Psalmul 73
Un psalm didactic al lui Asaf

Psalmul 73 este compus după luarea Ierusalimului şi dărâmarea Templului de către armatele lui Nabucodonosor regele Babilonului, în anul 586 î.Hr. (vezi IV Regi 25; II Cron. 36, 5-20 şi Ieremia 52, 1-27). Titlul psalmului dă ca autor pe Asaf, dar desigur nu Asaf contemporanul lui David, ci un descendent al acestuia (vezi Note ps. 49) care a fost martor evenimentelor amintite în psalm.

vers. 8 – „Ale ţării locuri sfinte...", adică locurile sfinte de adunare din ţară.

vers. 9 – „semne noi nu mai vedem" – adică minuni mântuitoare.

vers. 12 – Se socotea Ierusalimul şi Palestina ca fiind în centrul pământului; (şi azi, în biserica Sf. Învieri la Sf. Mormânt, care aparţine Bisericii Ortodoxe şi pe care Arabii o numesc *Nu-sul-tinia – mijlocul pământului*, se află un suport de piatră înalt de 0,50 m, care are deasupra un glob al pământului, deoarece se crede că aici este centrul pământului, de unde s-a răspândit în toată lumea credinţa în învierea Mt.Hs. (Informaţie luată din broşura *Scurt istoric al Ţării Sfinte*, adusă de vizitatorii locurilor sfinte).

vers. 13 şi 14 – şerpii cei din apă şi balaurul, adică oastea egipteană şi faraon.

vers. 23 – a vrăjmaşilor strigare – vezi vers. 4.

Psalmul 74
Un psalm al lui Asaf contra Asirienilor

Este un psalm profetic de îmbărbătare din timpul regelui iudeu Ezechia (728-699) când Iudeia a fost invadată de Senaherib, regele Asirienilor (IV Regi 19; II Cron. 32; Isaia 36). Socotim că autorul acestui psalm este şi autorul ps. 75, căci se referă la acelaşi fapt istoric şi psalmii au idei asemănătoare (vezi ps. 74, 4-5 cu ps. 75, 12).

vers. 4-5 – Aceste versete se referă la vorbele pline de mândrie spuse de Senaherib la adresa Domnului Dumnezeu (IV Regi 18, 19-35 şi 19, 20-28; La S.B.P. IV, p. 177).

Psalmul 75
Un psalm al lui Asaf cu privire la Asirieni

Cele profeţite în psalmul precedent au fost împlinite şi în ps. 75, care cântă această victorie câştigată prin ajutorul divin. Autorul acestui psalm este desigur acelaşi cu al ps. 74.

vers. 2 – Salem este Ierusalimul. Salem = pace.

vers. 4 – „muntele cel veşnic" – este muntele Sion.

vers. 4-6 – Aceste trei versete pomenesc minunea făcută de Domnul pentru distrugerea armatelor duşmane (vezi IV Regi 19, 35 şi II Cron. 32, 21; Isaia 37, 36).

vers. 9 – „cei blânzi" erau Evreii, care pentru a avea pace, au dat lui Senaherib tot tributul cerut (IV Regi 18, 13-16, La S.B.P. IV, p. 181).

Psalmul 76
Un psalm al lui Asaf pentru Iedutun

Despre Asaf vezi note la ps. 49, iar despre Iedutun vezi note la ps. 38. Atât Asaf cât şi Iedutun trăiesc în timpul lui David (1013-973), dar ei trăiesc şi la începutul domniei lui Solomon (973-933), căci îi aflăm luând parte, în fruntea cântăreţilor, la sfinţirea Templului, cu Solomon (II Cron. 5, 12). Iar în psalmul următor (77, 69) Asaf ne face descrierea măreţului Templu făcut recent de Solomon. Autorul ps. 76, cum spune titlul, este Asaf, care este autor al psalmului următor 77. Ca dovadă că este acelaşi autor, vezi ps. 76, 19 cu ps. 77, 52 şi 72. Ps. 76 este dat de Asaf lui Iedutun spre a fi cântat de cântăreţii de sub conducerea sa. Facem observaţia că ps. 76, prin felul abrupt cum se termină prin vers. 19, pare a fi incomplet.

Psalmul 77
Un psalm al lui Asaf Psalm didactic

Psalmul dă exemple din istoria poporului ales, pentru a fi de învăţătură urmaşilor şi pentru a le întări credinţa în Domnul Dumnezeu

(La S.B.P. IV, p.183). Autorul psalmului este Asaf, marele cântăreţ şi contemporan al lui David şi Solomon (vezi note ps. 49).

vers. 2 – Sf. Ev. Matei citează în Evanghelia sa acest verset: 13, 35.

vers. 12 – Ţoan, cetate în delta Nilului, zidită la şapte ani după cetatea Hebron din Canaan, e Palestina (Num. 13, 23; vezi şi Isaia 19, 11 şi 30, 4).

vers. 51 – „a puterii pârgă", adică primii născuţi. „Neamul Ham" = Egiptenii.

vers. 54 – „muntele acesta", adică muntele Sionului.

vers. 60-61 – Aluzie la cele povestite în I Regi 4, 1-22, când Sf. Chivot a fost luat de Filisteni.

vers. 67 – Sf. Chivot reîntors de Filisteni, nu a mai fost dus la Şilo (în tribul lui Efraim, fiul lui Iosif) ci, după mai multe peregrinări (vezi note ps. 131, 6), a fost dus pe muntele Sion, în tribul lui Iuda.

vers. 69 – Acest verset ne spune că Templul lui Solomon (973-933) era făcut III Regi 6, 1-38), când Asaf marele cântăreţ al lui David şi Solomon, face acest psalm. Deci psalmul este compus după anul terminării Templului 962 (3 Regi 6, 1 şi 37-38), poate cu ocazia sfinţirii Templului lui Solomon.

Psalmul 78
Un psalm al lui Asaf

Acest psalm este în strânsă legătură cu ps. 73 şi este făcut de acelaşi autor, după cuprinderea Ierusalimului de Nabucodonosor şi după luarea Iudeilor ca robi (vers. 11, vezi note ps. 73).

vers. 3 – acest verset este citat în I Macabei 7, 16-17.

vers. 12 – „înşeptit în a lor sân" – numărul 7 reprezintă la Evrei sfinţenia şi desăvârşirea (vezi Note ps. 28, 9). Evreii, şi în general orientalii, obişnuiau să poarte obiecte în sân (La S.B.P. IV p. 193).

Psalmul 79
Un psalm al lui Asaf

Traducerea greacă Septuaginta adaugă la titlu cuvintele: „Asupra Asiriei". Deci psalmul poate fi din timpul regelui iudeu Ezechia (728-699), când regatul Israel (Samaria) căzuse sub stăpânirea lui Salmanasar (IV Regi 18, 9-20), iar regatul Iuda era invadat de armatele lui Senaherib, în anul 714 şi al 14-lea an al domniei lui Ezechia (IV Regi 18, 13). Psalmistul, văzând întregul popor asuprit de Asirieni şi alte popoare, cere prin expresii şi comparaţii de toată frumuseţea, ajutorul şi ocrotirea divină.

vers. 2 – „Cel ce şezi pe Heruvimi”, adică cei doi Heruvimi de deasupra Sf. Chivot (Ex. 25, 18-22, vezi şi Note ps. 137, 1).

vers. 13 – „mistreţul din pădure” poate fi poporul asirian, iar „fiarele câmpiei” sunt popoarele vecine asupritoare.

vers. 14-15 – „via” este poporul evreu, poporul ales al lui Dumnezeu. Aceste versete le rosteşte arhiereul din uşile împărăteşti, în timpul Sf. Liturghii, binecuvântând de trei ori poporul credincios din biserică. Astăzi, via este poporul credincios creştin.

vers. 15 şi 17 – „vlăstarul ce-ai ales” şi „omul dreptei Tale” şi „fiul omului pe care l-ai ales”, protejat de dreapta Domnului, a fost întâi împăratul David, alesul Domnului (ps. 88, 19 etc.), apoi toţi urmaşii lui, unşi ca împăraţi, dintre care acum Ezechia şi în final, din neamul lui David, Mesia Hristos, adevăratul Fiu şi Întâiul născut al lui Dumnezeu (ps. 88, 26-27 şi Isaia 49, 5-7). Psalmistul se roagă pentru mântuirea neamului său (via), din care se va naşte Vlăstarul şi Fiul ales, Mesia Hristos.

Psalmul 80
Un psalm al lui Asaf

Deoarece psalmistul aminteşte despre ieşirea din Eghipet, se crede că este compus cu ocazia sărbătoririi Paştelui. Cunoaştem două date când s-a sărbătorit Paştele: sub regele Ezechia (728-699) (II Cron. 30, 1-27), când s-au cântat „cuvintele lui David şi ale lui Asaf proorocul” (II Cron. 29, 30) şi când trăiau urmaşii lui Asaf (29, 13), şi în timpul lui Iosia (642-609) (II Cron. 35, I şi IV Regi 23, 21), când au cântat laude „fiii lui Asaf”, adică urmaşii lui Asaf (II Cron. 35, 15). În timpul acestor doi regi din Iuda, regatul Israel era distrus şi israeliţii duşi în robie, fapt pe care îl deplânge şi psalmistul în psalmul său.

Psalmul 81
Un psalm al lui Asaf

Psalmul 81 este ca un avertisment la adresa judecătorilor nedrepţi. Socotim a nu fi o greşeală a pune alcătuirea acestui psalm în vremea regelui iudeu Iosafat (871-849), care reorganizează judecăţile (vezi II Cron. 19, 4-11). Din timpul lui Iosafat cunoaştem pe un urmaş al lui Asaf, contemporanul lui David şi Solomon, pe Iahaziel proorocul (vezi II Cron. 20, 14-17).

vers. 1 şi 6 – În Sf. Scriptură (Exod 21, 6 şi 22, 8 şi 28) judecătorii şi domnitorii sunt numiţi *dumnezei*, ca unii care împărţeau dreptatea în numele lui Dumnezeu.

vers. 6 – vezi Ioan 10, 34.

Psalmul 82
Un psalm al lui Asaf

În timpul regelui Iosafat (871-849), Iudeea este atacată de coaliţia formată din popoarele menţionate în vers. 6-8 (vezi II Cron. 20, 1-29). Psalmistul cere lui Dumnezeu ajutor contra acestora. Şi Iudeii vor fi apăraţi de Domnul în mod minunat. Să fie compus acest psalm şi precedentul de către Iahaziel, cel insuflat de Duhul Domnului, care era din neamul lui Asaf? (II Cron. 20, 14-25).

vers. 2-5 – Toate popoarele păgâne, idolatre, care atacau pe poporul evreu, poporul ales al lui Dumnezeu şi care singur credea în Dumnezeul adevărat, erau socotite de acesta ca duşmani ai lui Dumnezeu. Şi de aceea cei ce luptau contra poporului ales, contra Ierusalimului, luptau contra lui Dumnezeu. Iar evreii luptau contra lor în Numele Domnului.

vers. 8 – „Fii lui Lot" erau Moabiţii şi Amoniţii (vezi Fac. 19, 3-38).

vers. 9 – Madiam – Num. 31, 7; Jud. 7, 1-25; Sisera şi Iavin; Jud. 4, 15 şi 24; 5, 21.

vers. 11 – Oreb şi Zeb – Jud. 7, 25; Selmona şi Zebei – Jud. 8, 5-21.

Psalmul 83
Al fiilor lui Core

Acest prea frumos psalm este asemenea cu ps. 41 (+ 42) şi ambii au fost compuşi de David (vezi Note ps. 41) în timpul revoltei lui Abesalom, când David era departe de Locaşul Domnului. Psalmul are trei strofe ca şi ps. 41 (+ 42) şi are trei refrene variate, fiecare strofă cu refrenul ei.

vers. 4, 9 şi 13 – Doamne Savaot, vezi Note ps. 23, 7.

vers. 7 – „Valea plângerii", este valea unde creşteau arborii de balsam din care se scurgeau balsamurile ca nişte lacrimi şi se părea că plâng arborii. De aici denumirea de „Valea Plângerii", în evreieşte: Baka (La S.B.P. IV, p. 203). După această vale începea urcuşul pe muntele Sion.

vers. 8 – În privinţa ideii din acest verset vezi Prov. 4, 18 şi II Cron. 3, 18.

vers. 10 – „Unsul Tău", este împăratul David, departe de Casa Domnului.

vers. 12 – Asemănarea lui Dumnezeu cu soarele o face şi Isaia (60, 19-20).

Psalmul 84
Al fiilor lui Core

Psalmul 84 este compus după întoarcerea poporului evreu din robia babilonică (vers. 1-4).

vers. 11- 14 – Aceste versete s-au împlinit cu venirea lui Mesia Is. Hs.

Psalmul 85
O rugăciune a lui David

Psalmul 85 este o rugăciune a lui David făcută în vremea unui mare necaz; credem că în timpul răscoalei lui Abesalom (vezi vers. 14).

vers. 9 – Este un verset profetic care prevesteşte creştinarea întregii lumi.

Psalmul 86
Al fiilor lui Core

Despre acest psalm episcopul Eusebiu al Cezareei (314-340 d.Hr.) zice că e „foarte obscur", căci în textul evreu şi în versiunile greacă şi latină este confuz redat. Se crede că psalmul a fost compus după distrugerea armatelor lui Senaherib, pe vremea regelui Ezechia (728-699) (vezi şi ps. 74 şi 75). Prin psalm se preamăreşte faima Ierusalimului şi se prevesteşte creştinarea neamurilor (La S.B.P. IV, p. 209). S-a emis şi părerea că toată slava Ierusalimului va fi, că aici au stat şi au domnit toți urmaşii lui David, din care se va naşte şi Is. Hs.; că în apropiere, numai la 6 km, la Betleem, se va naşte Mesia şi că aici în Ierusalim a pătimit, a înviat şi s-a înălțat în slavă Mântuitorul nostru Iisus Hristos (Ieremia, 31, 35-36; vezi Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. II, p. 234; Vezi în privința aceasta şi pe Mitropolitul Dosoftei în explicarea ce o face înaintea ps. 86 şi chiar în versificația psalmului (Dosoftei, Psaltirea în versuri 1673, ed. Mitropolia Moldovei, Iaşi, 1974, p. 603-615)

vers. 1 – „Decât toate ce Iacov are el aşezăminte", adică toate locaşurile întregului neam evreiesc.

vers. 3 – Raav: cuvânt evreu care înseamnă mândrie şi arată Egiptul (ps. 88, 10, Isaia 30, 7; 51, 9).

Psalmul 87
Al fiilor lui Core O învăţătură a lui Eman Ezrahitul

Acest psalm care, după textul evreu, are de autor pe Eman Ezrahitul, a fost dat de acesta fiilor lui Core, spre a fi cântat. Nu se poate şti cine a fost Eman Ezrahitul. S-au propus mai multe ipoteze, dar niciuna nu are un temei solid. Şi nu este cazul să le analizăm aici. Doar atât putem spune, că Eman Ezrahitul ar putea fi frate cu Etan Ezrahitul, autorul ps. 88 (vezi Gherasim Timuş, *op. cit.*, II, p. 238-239).

În ceea ce priveşte ps. 87, „este o mişcătoare rugăciune făcută lui Dumnezeu, pentru a obține ajutorarea în suferință, poate pentru vindecarea de lepră" (La S.B.P. IV, p. 209). Psalmul are unele asemănări cu Iov: 6, 4 = 87, 16-17; 10, 22 = 87,13; 13, 24 = 87, 15; 19, 13 = 87, 8 şi 19. Se socoteşte că acest psalm profețeşte patimile Mântuitorului Is.Hs. Deci poate fi socotit un psalm prin excelență mesianic.

Psalmul 88
O învăţătură a lui Etam Ezrahitul

S-a emis părerea că Etan sau Etam Ezrahitul, autorul ps. 88 ar fi aceeaşi persoană cu Etan Ezrahitul, unul din înțelepții cu care este comparat înțeleptul Solomon (973-933) (vezi III Regi 4, 33). Dacă ipoteza este adevărată, înseamnă că Etam Ezrahitul era înaintat în vârstă în timpul tinereții lui Solomon, când acesta primeşte darul înțelepciunii (III Regi 3, 7 şi I Cron, 1), ca să poată fi comparat cu înțeleptul Solomon, după care el mai trăieşte încă şi în primii ani ai domniei lui Roboam (932-914), când compune ps. 88. Se crede a fi fost frate cu Eman Ezrahitul autorul ps. 87 (Gherasim Timuş, *op. cit.*, II, p. 238-239). În ceea ce priveşte timpul şi subiectul psalmului, se crede (La S.B.P. IV, p. 211), că este vorba de invazia lui Şişac regele Egiptului, care în al 5-lea an al lui Roboam, deci 927 î.Hr., cuprinde Ierusalimul şi toate cetățile Iudeii şi ia toate vistieriile Casei Domnului şi ale casei regelui (vers. 38-51; vezi III Regi 14, 25-26 şi II Cron. 12, 1-12).

vers. 6 – prin „fiii lui Dumnezeu" trebuie să înțelegem pe Sfinții Îngeri.

vers. 19 – „unuia din sfinții Tăi", era profetul Natan (II Regi 7, 4-29).

vers. 24-37 – versete profetice pentru Mântuitorul Hs.

vers. 40 – în privința acestui verset vezi II Cron 12, 4.

vers. 45 – „veacul lui i l-au scurtat", adică timpul domniei lui Roboam, care la invazia lui Şişac avea numai cinci ani de domnie.

vers. 51 – „unsul Tău" este regele Roboam.

vers. 52 – Acest verset este doxologia de încheiere a părții a 3-a a Psaltirii la Evrei.

Psalmul 89
O rugăciune a lui Moise omul lui Dumnezeu

După cum reiese din titlul textului evreu, Moise „omul lui Dumnezeu" (Deuter, 33, 1 şi Iosua 14, 6) este autorul acestui psalm. Este deci cel mai vechi psalm din Psaltire. Se crede că Moise a compus această rugăciune, după uciderea în pustie, pentru răzvrătirea lor, a tuturor fiilor lui Israel care treceau de vârsta de 20 ani (vezi Num. 14, 1-35).

Această rugăciune a fost dată poporului s-o învețe și poporul a transmis-o din generație în generație, prin tradiție, până ce a fost cuprinsă în Psaltire (Conf. Deuter. 32, 44-47), (La S.B.P. IV, p. 219).

Psalmul 90
O cântare de laudă a lui David La Evrei fără titlu

Psalmul a fost compus de David în timpul ciumei (vers. 3 şi 6-7), prin care Dumnezeu a pedepsit numărătoarea lui Israel făcută de David (II Regi 24, 15-17).

vers. 5 – „săgeata care zboară" – boală contagioasă. Arabii şi turcii dau ciumei numele de „săgeata lui Dumnezeu".

vers. 11-12 – aceste două versete au fost citate de diavol în cea de a treia ispitire a Mt.Hs. (Luca 4, 10-11).

vers. 13 – aspidă, vasilic – şerpi veninoşi (La S.B.P. IV, p. 221).

Psalmul 91
Un psalm de cântat în ziua Sabatului

Titlul psalmului, care se găseşte în textul evreu, în Septuagintă şi în Vulgata, nu spune că David ar fi autorul. Dar ps. 91 are unele asemănări de idei cu ps. 138, care este sigur al lui David (vezi vers. 4-5 din ps. 91, cu vers. 5 şi 17 din ps. 138). Şi mai sunt şi alte asemănări cu alți psalmi tot ai lui David. Aşa, în vers. 15 Dumnezeu este numit Stâncă, precum în ps. 27, 1 şi în alți psalmi (vezi note ps. 60, 2). Ps. 91 este dedicat celor 7 zile ale creației. De aceea, în el se repetă de şapte ori cuvântul Doamne – Iahve (La S.B.P. IV, p. 223).

vers. 10 – textul evreu zice: „îmi ridici cornul meu (puterea mea) ca aceea a unui bivol". La Evrei cornul era simbol al puterii (vezi note ps. 17, 3).

Psalmul 92
Cântec de laudă a lui David pentru ajunul Sabatului
când s-a întemeiat pământul

Textul evreu nu are titlu, iar titlul de mai sus se află în Septuagintă şi în Vulgata. Se crede a fi compus de David după o victorie sau cu ocazia mutării Sf. Chivot pe muntele Sion. „Psalmul este scurt, dar plin de forță, de măreție şi elan liric" (La S.B.P. IV, p. 225).

În cultul Bisericii Ortodoxe acest psalm, se spune la acoperirea Sf. Agneț aflat pe Sf. Disc.

Psalmul 93
Un psalm al lui David

Împăratul David (1013-973 î.Hr.), a compus acest psalm în timpul revoltei lui Abesalom, când partizanii acestuia asupreau poporul, făcând nedreptăţi (vezi vers. 3-7 şi 14-15 şi 20-21).

vers. 18 şi 19 – vezi I Cor. 10, 13 şi II Cor. 1, 5.

Psalmul 94
Un imn de laudă al lui David

În textul evreu psalmul este fără titlu, numai traducerea greacă şi latină are titlul de mai sus. Însă psalmul este sigur al lui David, cum spune şi Sf. Ap. Pavel în epistola sa către Evrei (4, 7). Psalmul este un imn spre slava lui Dumnezeu, pentru a fi cântat în adunările cultice.

vers. 8 – despre ispitirea Domnului de la Masa şi Meriba, vezi Ex. 17, 1-7.

vers. 8-11 – Aceste versete sunt citate de Sf. Ap. Pavel – Evrei 3, 7-11 şi 4, 7.

vers. 11 – „odihna Mea" era pentru Evrei Ţara Făgăduinţei (Canaanul-Palestina) care este şi simbol – pentru cei ce cred în Domnul Hristos – al vieţii celei veşnice (Evrei 4, 1-11).

Psalmul 95
Al lui David La Evrei fără titlu

În Septuagintă şi în Vulgata psalmul are titlul „Cântec al lui David când s-a clădit Casa Domnului, după captivitate". Acest psalm se află, cu mici schimbări, în I Cron. 16, 8-33 şi a fost cântat la mutarea Sf. Chivot în Cortul făcut de David pe muntele Sion, împreună cu ps. 104 şi 105 (vezi I Cron. 15, 1-29 şi 16, 1-36). Şi desigur, cum spune titlul, a mai fost cântat şi la rezidirea Templului după captivitate.

vers. 1 – „Cântare nouă" – vezi note ps. 32, 3.

vers. 8 – Înaintea templului erau două curţi (cea dinlăuntru şi curtea cea mare), unde stătea poporul (II Regi 6, 36 şi 7, 12 – vezi şi psalmii 91, 13; 95, 8; 99, 3; 134, 2).

Psalmul 96
Un psalm al lui David

Psalm compus de David, când toate triburile poporului evreu îl recunosc ca împărat şi toate popoarele idolatre din Canaan fuseseră supuse (v. 6-9).

vers. 1 – „mulţimea de ostroave" – insule din Mediterana, vecine Palestinei.

vers. 8 – „a lui Iuda fiice toate" – cetăţile, localităţile din Iudeea.

Psalmul 97
Un psalm al lui David

Acest psalm are asemănare cu ps. 95 în primele şi ultimele versete. Ps. 97 şi ps. 95 exprimă, mai ales în ultimele versete, arzătoarea dorinţă şi marea bucurie pentru venirea lui Mesia Cel mult aşteptat. Sunt aceşti doi psalmi, ca o auroră luminoasă înainte de venirea lui Iisus Hristos.

vers. 1 – „cântare nouă" – vezi note ps. 32, 3.

vers. 9 – „Cu a Sa credincioşie", adică fidelitate de a-şi ţine făgăduinţa dată (vezi ps. 53, 5).

Psalmul 98
Un psalm al lui David

Acest psalm a fost compus de David cu ocazia transportului Sf. Chivot pe muntele Sion (vers. 2, 5 şi 9); (I Cron. 15, 1-29).

vers. 1 – „Domnul stă pe Heruvimi" – deasupra celor doi Heruvimi care umbresc Sf. Chivot, în care erau cele două table ale Legii (Decalogul).

vers. 5 – „aşternutul care-l are sub picioare", era Sf. Chivot cu cei doi Heruvimi. Această expresie este folosită întâi de David aici în acest psalm, apoi în cuvântarea din urmă, când spune că fiul său Solomon va zidi Casa Domnului (I Cron. 28, 2), apoi Solomon în psalmul 131 (făcut de el 131, 7).

Psalmul 99
Un psalm de laudă

În textul evreu se află titlul de mai sus. Nu se spune că ar fi al lui David, dar în cuprinsul psalmului sunt idei şi expresii obişnuite lui David. Dosoftei, în Psaltirea sa în versuri şi toate traducerile româneşti ale Bibliei, trec ca autor al psalmului pe David.

Psalmul 100
Un psalm al lui David

Psalmul 100 a fost făcut de David în timpul celor trei luni cât a stat Sf. Chivot în casa lui Obed-Edom, de unde l-a adus apoi pe muntele Sion, în cetatea sa, în cortul făcut special pentru Sf. Chivot (II Regi 6, 1-17 şi I Cron. 13, 1-14 şi 15, 1-29 şi 16, 1). Şi tot din cuprinsul psalmului reiese că David nu săvârşise încă cele două mari păcate (preacurvia cu Batşeba şi uciderea lui Urie) el fiind acum cu totul curat. Într-adevăr, după ce aduce Sf. Chivot în cetatea sa, David va cădea în păcat, fapt povestit tot în II Regi în cap. 11. Deci David calcă făgăduinţele făcute prin acest psalm!

vers. 8 – „Şi în toată dimineaţa" – judecăţile se făceau dimineaţa (vezi şi Ieremia 21, 19). „A Domnului cetate" = Ierusalimul (vezi ps. 45, 4; 47, 3; 86, 2).

Psalmul 101
Rugăciunea unui nenorocit doborât de întristare care îşi varsă durerea înaintea Domnului

Acesta este titlul psalmului care se află în textul evreu. „Nenorocitul" din titlu şi care vorbeşte prin acest psalm este, simbolic, poporul evreu dus în robie (vezi vers. 14-18; 20-22 şi 29). Ps. 101 este al 5-lea psalm de pocăinţă (vezi note ps. 6). Nu i se cunoaşte autorul.

vers. 15 – „Evreii, zice Bossuet, iubeau ruinele patriei lor şi ale Templului şi iubeau mult şi pulberea unde veneau să ofere daruri" (*apud* La S.B.P. IV, p. 239).

vers. 23 – Acest verset s-a împlinit cu încreştinarea neamurilor.

vers. 24-28 – Aceste versete sunt citate de Sf. Ap. Pavel în Evrei 1, 10-12.

Psalmul 102
Un psalm al lui David

Acest psalm este unul din cei mai frumoşi ai lui David. Niciodată mila Domnului n-a fost mai frumos şi mai sublim lăudată.

vers. 5 – după textul evreu, versetul este: „El îţi satură cu bunătăţi bătrâneţea şi te face să întinereşti iarăşi ca un vultur". Vulturul, ca şi toate păsările de altfel, prin năpârlire îşi schimbă penele şi astfel iarăşi îşi întinereşte penajul. Este o metaforă de toată frumuseţea (La S.B.P. IV, p. 241).

Psalmul 103
Un psalm al lui David

Psalmul original evreu nu are titlu, iar în ediţiile Septuagintei, Compluta (1514-1517) şi Alda (1518), se află titlul: „Psalm al lui David pentru facerea lumii", cum este şi în ediţia română din 1914. (Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. 2, p. 506). Şi acest titlu este cel mai potrivit cu cuprinsul acestui psalm, în care David descrie cu mare talent poetic toată frumuseţea creaţiei divine.

vers. 3 şi 13 – Evreii credeau că deasupra tăriei de sus a cerului, a firmamentului, erau ape numite apele de sus, adâncul de sus sau cămările înalte (vezi Fac. 1, 7; 7, 11; 8, 1; Prov. 8, 28 şi Amos 9, 6).

vers. 19 – La început, oamenii s-au orientat în timp după fazele lunare, după care calculau lunile şi anii.

vers. 26 – „balaurul" este crocodilul, numit în textul evresc leviatan, ca în Iov 41, 1-34, unde este atâta de frumos descris.

Psalmul 104
Aliluia
David

Psalmul 104 este compus de David şi este un rezumat al istoriei Evreilor de la Avraam până la stabilirea în Canaan. Primele cincisprezece versete au fost cântate cu ocazia transportului Sf. Chivot de la casa lui Obed-Edom pe muntele Sion (I Cron. 16, 8-22) împreună cu ps. 95 şi cu trei versete din ps. 105 (vers. 1 şi 47-48). Deci la cele cincisprezece versete cântate la transportul Sf. Chivot, David a putut să mai adauge versetele până la fine. Dar noi socotim că la transportul Sf. Chivot au fost cântaţi complet toţi cei trei psalmi, care erau deja făcuţi de David pentru această ocazie, dar în cartea I Cronici, în cap. 16, nu s-au scris integral toţi aceşti psalmi, ci numai ps. 95, acesta fiind mai scurt, iar din ps. 104 s-au scris, de autorul cărţii, numai începutul de cincisprezece versete din cele 45 câte are, iar din ps. 105 numai primul şi ultimele două versete, din cele patruzeci şi opt câte are întregul psalm.

vers. 9 – Aşezământul făcut cu Avraam – Fac. 17, 2 şi 22, 16 etc. Jurământul către Iacov – Fac. 26, 3 etc.

vers. 19 – „ţara Ham", adică Egiptul (vezi şi ps. 105, 22 şi „neamul Ham" în ps. 77, 51).

vers. 37 – Vase şi podoabe de argint şi aur – Ex. 11, 2 şi 12, 35-36.

Psalmul 105
Aliluia

Acest psalm istoriseşte nenumăratele răzvrătiri şi neascultări ale poporului evreu, în pustiul Sinai şi în ţara Canaan. Nu se spune cine este autorul. Dar nu poate fi decât David, deoarece primul şi ultimele două versete, dacă nu tot psalmul, s-au cântat la transportul Sf. Chivot pe muntele Sion, în prezenţa lui David (vezi I Cron. 16, 34-36). Vezi în această privinţă şi notele la ps. 95 şi ps. 104.

vers. 12 – Cu privire la acest verset vezi Ex. 14, 35 şi 15, 1-21.

vers. 14-15 – idem – Num. 11, 31-34.

vers. 16-18 – idem – Num. 16, 1-35.

vers. 20 – cu privire la acest verset vezi Ieremia 2, 11 şi Rom. 1, 23.

vers. 22 – „Pământul Ham" – adică Egiptul, vezi ps. 77, 51 şi ps. 104, 23.

vers. 24-27 – vezi Num. 13, 27-34 şi 14, 1-35.

vers. 28 – „jertfe aduse morţilor", adică jertfe aduse idolilor, socotiţi zei morţi faţă de Dumnezeu cel viu, Dumnezeul Evreilor. Baal Beor: zeul Moabiţilor.

vers. 29-31 – vezi Num. 25, 1-13 şi I Cron. 9, 20, despre Fineas şi urmaşii lui.

vers. 32 – vezi Ex. 17, 1-7.

vers. 39 – închinarea la idoli era socotită desfrânare – vezi Deuter. 31, 16.

vers. 48 – acest verset este doxologia de la finele cărţii a 4-a a Psaltirii evreieşti.

Psalmul 106
Aliluia

Psalm de mare frumuseţe al cărui autor nu se cunoaşte. Are şase strofe, descriind şase situaţii în care omul este încercat de Dumnezeu, dar din care situaţii, omul este izbăvit prin harul Domnului. Primele patru strofe au fiecare câte 2 versete, care sunt refrene, dar care lipsesc din ultimele două strofe. Din cuprinsul strofei a doua (v. 10-16) s-ar putea crede că a fost compus după captivitatea babilonică.

vers. 3 – Marea îndepărtată de la miazăzi este Marea Roşie.

vers. 20 – Despre cuvântul lui Dumnezeu trimis omului vezi IV Regi 20, 4-5; ps. 147, 4 şi 7-8 şi Mt. 8, 8. Toţi Sf. Părinţi sunt de părere că acest verset este o profeţie despre întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, Is. Hs. (vezi Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. 3, p. 18).

Psalmul 107
Un psalm al lui David

Acest psalm a fost un psalm care apare pe numele lui David, căci este format din două fragmente luate din doi psalmi ai lui David: prima jumătate (v. 1-6) din ps. 56, 10-14, iar a doua jumătate (v. 7-14) din ps. 59, 5-13 (vezi notele la aceşti psalmi).

Psalmul 108
Un psalm al lui David

În toate textele, evreieşti, greceşti şi latine se dă sigur ca psalm al lui David. Este făcut ca şi ps. 38, în timpul revoltei lui Abesalom, cum reiese din cuprinsul lui (compară ps. 108, 27 cu ps. 38, 12). Toată referirea psalmului este asupra lui Ahitofel, consilierul intim al lui David, pe care îl trădează trecând de partea lui Abesalom (II Regi 15, 12 şi 31, vezi şi note ps. 40, 9). Psalmul 108 priveşte pe Iuda şi pe iudeii care au tratat cu el pentru a prinde şi a răstigni pe Iisus Hristos. Psalmul 108 este un psalm mesianic, căci Sf. Ap. Petru vede în vers. 7 pe Iuda Iscarioteanul, căruia Ahitofel i-a fost simbol (Fapte 1, 20), iar vers. 25 este o referire profetică la Mt.Hs., (vezi Mt. 27, 39 ca şi ps. 21, 7). De aceea, ps. 108 este cunoscut sub denumirea *Blestemul lui Iuda*.

vers. 5 – „de-a dreapta lui să stea diavolul" – vezi Zaharia 3, 1.

vers. 18 – „şi ca apa să-l pătrundă" – vezi Numeri 5, 22-24, apa aducătoare de blestem.

Psalmul 109
Un psalm al lui David

Autorul acestui psalm este împăratul şi psalmistul David, cum îl arată titlul şi cum îl confirmă Însuşi Mt.Hs. (vezi Mt. 22, 41-46 şi paralele). Şi este un psalm prin excelenţă mesianic.

vers. 1 – Prezice înălţarea Domnului, cu firea Sa umană de-a dreapta Tatălui (Fapte 2, 34-35; I Cor. 15, 25; Evrei 1, 13 şi 10, 13).

vers. 2-3 – arată puterea împărătească a Mt.Hs., iar versetul 4 arată pe Hristos ca mare preot, arhiereu, aducător de jertfă după chipul lui Melchisedec (Fac. 14, 17), căci vers. 4 prezice înlocuirea preoţiei lui Aaron cu preoţia lui Iisus Hristos (Evrei 5, 6; 7, 17).

vers. 7 – „Şi din râu va bea pe cale" – adică va avea parte de suferinţă, căci în Sf. Scriptură apele simbolizează necazuri, suferinţe (La S.B.P. IV, p. 269).

Psalmul 110
Aliluia

Acest psalm (110) ca şi următorul (111) sunt alfabetici în textul evreu. Fiecare psalm are câte zece versete şi ca să iasă cele 22 litere ale alfabetului ebraic, primele opt versete au câte 2 litere (la început şi la jumătatea versetului), iar ultimele 2 versete au fiecare câte trei litere, ultimele ale alfabetului. Deci o ordine alfabetică perfectă în ambii psalmi. În titlul psalmilor nu ni se spune cine este autorul, dar se crede, pentru faptul că sunt alfabetici, că ambii psalmi au de autor pe David (vezi Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. 3, p. 78 şi 90). Dar din însăşi cuprinsul lor, din ideile ce le conţin, se vede felul de a gândi a lui David.

Psalmul 111
Aliluia

(Vezi notele de la psalmul precedent 110).

Psalmul 112
Aliluia

Socotinţa Sf. Ioan Hrisostomul este că acest psalm aparţine împăratului David (*apud* Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. 3, p. 99).

vers. 7 – Acest verset aminteşte rugăciunea Anei, mama lui Samuil (I Regi 2, 7). Compară şi vers. 8 cu vers. 5 din rugăciunea Anei.

vers. 8 – În orient, acolo unde este în fiinţă poligamia, femeia care naşte copii locuieşte separat în altă locuinţă cu copiii ei, nu cu celelalte femei ale bărbatului (La S.B.P. IV, p. 273).

Psalmul 113
Aliluia

Nu se cunoaşte cine este autorul acestui psalm, care este o rugăciune a poporului Israel făcută Domnului spre a-l ajuta în războiul contra duşmanilor idolatri. Se cânta, poate, ca imn de îmbărbătare în timpul marşului contra duşmanului (La S.B.P. IV, p. 273).

Psalmul este de o frumuseţe deosebită.

vers. 1 – „neam barbar" – era poporul egiptean, care vorbea o limbă neînţeleasă (vezi Isaia 33, 19).

vers. 12-16 – sunt repetate în ps. 134, 15-18.

Psalmul 114
Aliluia

Nu ni se spune cine este autorul acestui psalm. Credem că autorul lui este David, căci în vers. 9 foloseşte expresia „în pământul celor vii", foarte obişnuită lui David din psalmii: 26, 17; 51, 5; 55, 14; 141, 7, care psalmi sunt toţi ai lui David. De asemenea, vezi expresia: „Legăturile morţii mă înfăşurase": ps. 114, 3 cu ps. 17, 5; (compară mai ales ps. 114, 8-9 cu ps. 55, 13-14). Psalmul 114 este compus de David, ca şi psalmii 6, 29 şi 37, în momentul când la o boală gravă, era în pericol de moarte (vezi versetele 3-4, şi 8-9).

Psalmul 115
Aliluia

Ca şi ps.114 şi acest psalm are drept autor pe împăratul David şi este o urmare a aceluiaşi psalm, ca o mulţumire pentru izbăvirea de boală. În textul evreu chiar, aceşti doi psalmi formează un singur psalm. Şi în acest psalm se repetă de două ori (ca refren) o expresie obişnuită lui David – vezi vers. 5 şi 9 cu ps. 21, 28 şi ps. 65, 12, care au de autor pe David, de asemenea în vers. 7 se repetă expresia din ps. 85, 16, care iarăşi este sigur al lui David.

vers. 1 – Acest verset este citat de Sf. Ap. Pavel în II Cor. 4, 13.

vers. 4 – „paharul mântuirii" este un simbol al paharului euharistic şi reprezintă obişnuita cupă a binecuvântării sau a mângâierii, pe care Evreii o luau la sărbătoarea Paştelui (vezi Ieremia 16, 7; Mt. 26, 27; Mc. 14, 23; Luca 22, 7 şi I Cor. 10, 16).

vers. 7 – „C-ale mele legături" – se referă la legăturile din ps. 114, 3.

vers. 10 – Poporul, credincioşii evrei, nu puteau intra mergând să aducă jertfe Domnului, decât în curţile Templului (vezi note ps. 95, 8).

Psalmul 116
Aliluia

Nu se cunoaşte cine este autorul acestui psalm, care este cel mai scurt din toată Psaltirea. (Dosoftei, în Psaltirea sa în versuri, îl trece ca fiind al lui David).

Sf. Ap. Pavel vede în acest psalm încreştinarea neamurilor (Rom. 15, 11)

Psalmul 117
Aliluia

Nici acestui psalm nu i se cunoaşte autorul. Dar în psalm se află idei şi expresii care se află în alţi psalmi, care sunt ai lui David. Astfel, se află în vers. 5 expresia „în loc larg", care se mai află şi în următorii psalmi ai lui David: 4, 1; 17, 21; 30, 8. De asemenea, vezi şi corespondenţele următoare:

vers. 6-7 cu ps. 26, 1-5; 55, 4, 11; 58, 10-11;

vers. 8-9 cu ps. 39, 6; 61, 8-9; 107, 13;

vers. 17 cu ps. 9, 14 şi 72, 28; toţi aceşti psalmi sunt compuşi de David. Deci şi ps. 117 nu poate fi decât tot al lui David.

Psalmul se cântă de cor şi solişti, repetându-se după fiecare verset, refrenul pus în primele patru versete şi în ultimul. Este format din trei părţi: introducerea (1-5) partea istorică (5-18) şi partea profetică (19-28), după care urmează, ca încheiere, versetul 1 din introducere.

În partea introductivă este invitată să laude pe Domnul toată „casa lui Israel", adică toţi cei din Israel şi „casa lui Aaron", adică toată seminţia preoţească a lui Levi. În partea istorică, David aduce un imn de laudă pentru biruinţele câştigate asupra tuturor duşmanilor cu ajutorul Domnului, iar partea a treia este profetică, mesianică.

Altfel:

vers. 22-23 – „piatra din capul unghiului" este Mesia Hristos şi acest verset a fost citat chiar de Mântuitorul şi aplicat Lui Însuşi Mt. 21, 42; Mc. 12, 10-11; Lc. 20, 17; Fapte 4, 11; Efes. 2, 20-22; I Petru 27.

vers. 24 – „aceasta este ziua", adică ziua venirii lui Mesia şi ziua învierii lui Hristos, când acest verset este cântat la slujba Sf. Învieri.

vers. 26 – „Bine este cuvântat cela ce-ntru Domnul vine". Cu acest verset a fost primit Mântuitorul în Ierusalim înainte de pătimirea Sa (Mt. 21, 9; 23, 39; Mc. 11, 9; Lc. 19, 39).

vers. 27 – textul acestui verset în originalul evreu este „Dumnezeu este Domnul şi El ne luminează. Legaţi cu funii vita şi-o aduceţi la coarnele altarului”.

Psalmul 118
Aliluia

Psalmul 118 este cel mai lung psalm din toată Psaltirea, cuprinzând 176 versete. Este un psalm acrostih-alfabetic. Are 22 de strofe după cele 22 litere ale alfabetului evreu şi fiecare strofă are câte opt versuri, toate opt începând cu aceeaşi literă: deci 22 x 8 = 176 versete. Şi ordinea alfabetică este perfectă. Multe păreri s-au emis asupra autorului şi timpului când s-a compus acest psalm. Dar după Sf. Părinţi şi cei mai însemnaţi comentatori, psalmul este al lui David, compus ca un imn de laudă al Legii Domnului şi ca un îndreptar pentru fiul şi urmaşul său, Solomon (Gherasim Timuş *op. cit.*, III, p. 162 şi 173). Şi sunt nenumărate versete în psalm, care îl arată pe David ca autor. Dăm ca exemplificare versetele: 25, 41, 49, 50, 58, 65, 74, 76, 82, 116, 123, 156, 169, 170, care amintesc de făgăduinţa dată de Dumnezeu lui David (vezi note ps. 53, 5). Vezi şi vers. 147 şi 148 cu ps. 56, 11; 58, 17 şi 107, 3 ai lui David. Socotim că acest psalm a fost compus, în mare parte, de David, în tinereţea sa (vezi vers. 99 şi 100), când era persecutat şi urmărit de Saul (vezi vers. 23 şi 161), în care timp David pribegea mereu (vezi ps. 55, 8 şi 118, 54), la care a adăugat apoi, în cursul vieţii sale şi alte versete-maxime, înşiruindu-le alfabetic (vezi vers. 67, 71 şi 75).

Cu excepţia versetelor 84 şi 122, unde Legea nu este amintită, în toate celelalte versete (174), Legea lui Dumnezeu este denumită sub diferite nume sinonime: cale, poruncă, cuvânt, judecată, dreptate, hotărâre, mărturie, învăţătură, făgăduinţă, adevăr, orânduire, aşezământ, toate ale lui Dumnezeu. Ideea de bază din tot acest mare psalm este aceea că, avem în orice împrejurare suprema datorie de a respecta Legea divină, pentru care acest psalm este un imn de laudă de o mare şi variată frumuseţe, şi numai unul ca împăratul David, care atât de mult a iubit Legea şi voia Domnului (vezi ps. 39, 10), putea compune un asemenea psalm. „Nu se află nimic analog (zice M. Le Hir) în toate literaturile şi în toate filozofiile profane” (*apud* La S.B.P. IV, p. 292). Psalmul 118, în Psaltirea Bisericii Ortodoxe, care se împarte în 20 de catisme, formează singur catisma 17. Tot el formează canonul în slujba înmormântării mirenilor şi stihurile la toate pripelele Prohodului Domnului.

vers. 43 – „Nu-mi lua de tot din gură adevărul care-l spun…" Psalmistul cere ca întotdeauna să fie, cu ajutorul Domnului, mărturisitorul întregului adevăr.

Psalmul 119
O cântare a treptelor

Începând cu ps. 119, toți psalmii până la 133 inclusiv, adică 15 psalmi, care în Psaltirea Bisericii Ortodoxe formează catisma 18, au ca titlu: „O cântare a treptelor". S-au dat mai multe explicații acestui titlu, dintre care amintim două care ni se par mai aproape de adevăr. Prima este aceea că toți aceşti psalmi se cântau la cele trei mari sărbători ale anului (Paşti, Cinzecime şi Corturile), când tot poporul – cântând – suia la Ierusalim la Templu pe muntele Sion. Şi această explicație îşi are temeiul în însăşi cuprinsul unora din aceşti psalmi (vezi 120, 1; 121, 3-5; 122, 1; 124, 1-2).

A doua părere este aceea că aceşti psalmi se cântau la slujbele din sărbători pe treptele Templului, care erau în număr de 15 (vezi Gherasim Timuş, *op. cit.*, p. 307). Această părere este împărtăşită şi de Mitropolitul Dosoftei, care în opera sa *Psaltirea în versuri*, înaintea ps. 119 îşi spune părerea. Pentru frumusețea arhaică a graiului său, îi dăm explicația: „Poate hi că s-au fost cântând în Legea Veche la stepenele (treptele n.n.) altarului, cum să cântă acum la noi la utrăne duminica înaintea svintei Evanghelii catisma aceasta cu tâlc, ce le zicem antifoane. Tuteopt glasuri antifoane, această catismă (catisma 18 n.n.) o tâlcuiesc şi o cântă naintea Evangheliei. Poate hi că s-au fost cântând şi atunci la stepenele altarului".

Şi Dosoftei continuă, dând şi altă explicație acestor psalmi: „Iar într-alt chip iarăşi să-nțelege: suirea gândului către Dumnezău. Că această catismă foarte suie mintea ca pe neşte stepene la adâncimea cea lată a adâncului înțelesului şi a cunoştinței către Dumnezău", (Dosoftei, Psaltirea în versuri 1673, Ed. Mitropolia Moldovei şi Sucevei, Iaşi, 1974, p. 911). În ce priveşte autorii acestor psalmi, după titlul lor, patru (121, 123, 130 şi 132) aparțin lui David, (dar vom vedea că nu sunt singurii), iar doi (126 şi 131) sunt ai lui Solomon. Cât priveşte primul psalm (119) socotim că are de autor pe David, care l-a compus când în urma pârii lui Doeg (I Regi 22, 9-10), a fost nevoit să pribegească multă vreme peste hotarele țării. Vezi asemănarea între vers. 2-4 şi ps. 51, 2-5, care este al lui David şi este compus tot cu ocazia pârii lui Doeg.

vers. 4 – ienupărul apare în III Regi, 4-5, umbrind pe profetul Ilie şi în Iov 30, 4.

vers. 5 – Meşec, vezi Fac. 10, 2; Iezechil 27, 13; Chedar-Fac. 25, 13; Cânt. Cântărilor 1, 5; Isaia 60, 7; Ieremia 49, 28-29; Iezechil 27, 21.

vers. 6 – Chedar era un trib de beduini în pustie. În campania lui Assurbanipal împotriva arabilor este pomenit, printre alţi regi supuşi, şi regele Chedar (vezi Ioan Alexandru *Cântarea Cântărilor,* Bucureşti, 1977, p. 48, Nota 14). Se compară aceste versete cu ps. 34, 20, făcut de David.

Psalmul 120
O cântare a treptelor

„Acest psalm este scris cu simplitate şi eleganţă: el respiră o mare seninătate a sufletului. Gândurile poetului sunt exclusiv îndreptate către cele sfinte" (La S.B.P. IV, p. 301). Autorul psalmului este împăratul David, căci din psalm reiese absoluta încredere pe care David o pune în ajutorul Domnului şi psalmul conţine imagini şi expresii obişnuite lui David (vezi ps. 120, 5 cu ps. 15, 8; 72, 23; 109, 5).

vers. 1 – În Sf. Scriptură munţii sunt simbolul siguranţei, căci în munţi se adăposteau Iudeii de duşmanii lor, asemenea poporului nostru în tot trecutul lui (vezi şi ps. 29, 6; 124, 1-2).

vers. 7 – „Intrarea şi ieşirea" – adică tot ce face omul, toate împrejurările vieţii lui. Vezi Deuter. 2, 28; II Regi 3, 25; III Regi 3, 7. Această expresie a trecut şi în cultul Bisericii noastre (vezi slujba cununiei, în rugăciunea de după luarea cununiilor).

Psalmul 121
O cântare a treptelor a lui David

Psalmul este al lui David, cum spune însuşi titlul. Este un imn de laudă şi o urare de bine pentru Ierusalim. De fapt, Ierusalimul cu Casa Domnului (vers. 10), este icoana Bisericii lui Hristos şi o preînchipuire a Ierusalimului ceresc. Vezi Isaia 52, 1 şi cap. 60, 1-2 şi Apoc. 21, 2 şi 10-27.

vers. 3 – „dintr-o bucată" – Ierusalimul este unit zidit şi casele sunt lipite una de alta, încât unele străzi sunt acoperite (La S.B.P. IV, p. 301).

vers. 4-5 – vers. 4 mărturiseşte existenţa pelerinajelor, când seminţiile lui Israel urcau la marile sărbători, la Templul din Ierusalim.

vers. 6 – vorbeşte de judecăţile ce se făceau în Ierusalim de către regii din casa domnească a lui David (II Regi 15, 2-6).

Psalmul 122
O cântare a treptelor

Pare a fi un psalm compus de un autor necunoscut în timpul captivităţii Babilonului. „Sf. Ioan Gură de Aur şi cea mai mare parte din

interpreți raportă acest psalm la Iudeii ce gemeau în jugul Babilonului" (Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. 3, p. 333).

Psalmul 123
O cântare a treptelor a lui David

În textul original evreu psalmul are titlul de mai sus. În psalmul său, David aruncă o privire asupra trecutului poporului evreu, care, cu ajutorul lui Dumnezeu, a putut rezista tuturor duşmanilor lui şi a ieşit biruitor.

vers. 4-5 – cum am mai văzut (ps. 41, 8 note), potopul, apele în general, înseamnă în stil biblic, mari nenorociri, calamități.

Psalmul 124
O cântare a treptelor

Este un psalm căruia nu i se cunoaşte autorul, prin care se îndeamnă poporul Israel (întors din robie zic unii) să-şi întărească nădejdea în Domnul său, care ocroteşte pe cei drepți şi buni. Nu poate fi oare un mic psalm făcut de David, în timpul răscoalei lui Abesalom, când „cei răi stăpâneau peste soarta drepților" şi când toți cei ce au nădăjduit în Domnul, au stat neclintiți ca muntele Sionului şi au fost, ca Ierusalimul, ocrotiți de Domnul?

vers. 1-2 – munții (idem ps. 29, 6 şi 120, 1) simbolizează siguranța, puterea.

vers. 5 – urarea „Israele, pace ție" se mai află la finalul ps. 127, 6.

Prin această urare se cere pentru poporul Israel pacea, care în timpul răscoalei lui Abesalom el n-a avut-o.

Psalmul 125
O cântare a treptelor

Este un psalm compus de un autor necunoscut, după întoarcerea în patrie a primilor robi eliberați din Babilon, cum reiese din vers. 1-3. Dar mai erau încă mulți în captivitate şi de aceea este rugat Domnul, ca să-i întoarcă pe toți. Şi folosesc frumoasele imagini şi metafore, să se întoarcă ei ca râurile de la miazăzi, care curg abundent primăvara şi ca secerătorii care şi-aduc bucuroşi recoltele semănate cu lacrimi.

Psalmul 126
O cântare a treptelor a lui Solomon

În textul original evreu, în textul Septuagintei şi în Vulgata se află acest titlu, care ne arată că psalmul este compus de împăratul Solomon. „De fapt psalmul imită scrierile lui Solomon" (La S.B.P. IV, p. 307). Socotim această părere ca cea mai întemeiată, față de părerea că în psalm ar fi

vorba de construcţia celui de al doilea Templu. Şi o dovadă că autorul este Solomon, este vers. 5, căci ideea ce se află în acest verset apare şi în Proverbele lui Solomon (cap. 27, 11).

vers. 5 – „la poartă” – adică la poarta Ierusalimului unde se făceau judecăţile.

Psalmul 127
O cântare a treptelor

Psalmul ne arată fericirea pe care o are cel drept şi temător de Dumnezeu în viaţă şi în familia sa. Şi psalmul acesta poate fi ca şi ps. 124, compus de acelaşi autor, ambii psalmi având acelaşi final. Şi dacă autorul ps. 124 (vezi note) este psalmistul David, atunci şi ps. 127 este tot al lui.

vers. 3 – partea a doua a acestui verset este cuprinsă în finalul rugăciunii a doua de la Slujba Cununiei.

Psalmul 128
O cântare a treptelor

Nici acestui psalm nu i se cunoaşte autorul. Se crede că este compus după captivitatea babilonică (La S.B.P. IV, p. 307).

vers. 3 – Mulţi Sf. Părinţi aplică acest verset Mt.Hs., Căruia spatele şi faţa I-au fost brăzdate cu lovituri (Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. 3, p. 375). Vezi pentru aceasta şi Isaia 50, 6; 53, 5; Mt. 26, 67; 27, 28; Ioan 19, 1.

vers. 6-7 – În Palestina, casele având acoperişurile plane, iarba putea să crească, dar din cauza uscăciunii se usca repede, vezi şi IV Regi 19, 16.

Psalmul 129
O cântare a treptelor

Psalmul 129 este al şaselea psalm de pocăinţă (Vezi note ps. 6). Nu se spune cine-i este autorul, dar se crede a fi compus de David (Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. 3, p. 350). Şi nu poate fi decât al lui David, ca şi psalmul următor 130, căci v. 7 din ps. 129, care este un îndemn adresat lui Israel, este repetat şi în ps. 130, 3, care este sigur al lui David (vezi ps. 130 titlu). Apoi în vers. 5, este amintită „făgăduinţa”, pe care David o menţionează în atâţia psalmi (vezi note ps. 53, 5). Prin versetele 5-8 psalmul este mesianic. El exprimă dorinţa arzătoare a sufletului, de a scăpa din abisul păcatului şi a vedea mântuirea adusă de Mântuitorul Hristos.

vers. 8 – vezi Mt. 1, 21.

Psalmul 130
O cântare a treptelor A lui David

Din titlul psalmului, care se află şi în originalul evreu şi în versiunile greacă şi latină, reiese că autorul este David, care ne arată, cu toată gingăşia, ascultarea şi totalul ataşament faţă de Domnul.

În vers. 3 se repetă acelaşi îndemn către Israel din ps. 129, 7.

Psalmul 131
O cântare a treptelor

Mai multe păreri s-au emis asupra autorului şi timpului când acest psalm a fost compus. Dar cea mai verosimilă şi întemeiată părere este aceea că psalmul a fost făcut de împăratul Solomon (973-933), cu ocazia sfinţirii Templului care-i poartă numele. Şi reiese aceasta din însăşi cuprinsul psalmului, unde se află expresii şi chiar versete întregi, ca fiind ale lui Solomon şi care se găsesc spuse de el fie cu ocazia sfinţirii Templului său, fie în Proverbele sale. Şi se poate vedea aceasta din următoarele versete:

vers. 4 – Acest verset se află aproape aidoma în Proverbele lui Solomon 6, 4.

vers. 6 – Arca sau Sf. Chivot era o ladă de salcâm poleită peste tot cu aur, cu un capac masiv de aur, având pe el doi Heruvimi tot de aur (Ex. 25, 10-17). Sf. Chivot a fost făcut de Moise în pustia Sinai (Ex. 37, 1-9) şi în el se păstrau cele două table de piatră, pe care erau scrise cele 10 porunci (Decalogul). Cele două două table de piatră aveau dimensiunile Sf. Chivot căci acesta a fost lucrat special numai pentru păstrarea lor (Ex. 25, 10-16 şi Deuter. 10, 1-5). Sf. Ap. Pavel spune în Ep. către Evrei (9, 4) că „în Chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înfrunzise şi tablele Legii". Sf. Ap. Pavel le unifică, însă cupa cu mană a fost pusă „înaintea Chivotului mărturiei" (Ex. 16, 33-34), iar toiagul lui Aaron a fost pus tot „înaintea Chivotului mărturiei" (Num. 17, 10) şi nu în Sf. Chivot, în care erau numai cele două table de piatră (III Regi 8, 9 şi 21 şi II Cron. 5, 10). Iar când Moise a terminat de scris „Cartea Legii" – Pentateuhul – a dat poruncă leviţilor să pună cartea „lângă Chivotul Legământului Domnului" (Deuter. 31, 24-26). Arca sau Sf. Chivot cu tablele Legii, având alături cele trei obiecte sfinte (mana, toiagul şi Legea) se păstrau în Cortul Sfânt, în Sfânta Sfintelor (Altar). Toate acestea preînchipuiau şi au fost înlocuite în Biserica creştină: Arca cu Sf. Masă, cupa cu mană cu Sf. Împărtăşanie, toiagul cu Sf. Cruce, iar tablele şi Cartea Legii cu Sf. Evanghelie, care toate se păstrează în altarul Sf. Biserici.

Dăm un scurt istoric al Sf. Chivot. În timpul lui Moise, Sf. Chivot a fost purtat 40 de ani prin pustia Arabiei. Sub Iosua, Cortul cu Sf. Chivot a fost aşezat în Şilo în tribul Efraim sau Efrate (Iosua 18, 1 şi 9-10). În Şilo a stat 328 de ani, când, după un război cu Filistenii, aceştia iau Sf. Chivot (I Regi 4, 3-22), unde stă 7 luni (I Regi 6, 1), după care Filistenii îl înapoiază, trimiţându-l la Batşemeş, (I Regi 6, 13-20), fiind apoi stabilit la Kiriat-Iarim „în casa lui Aminadab, pe deal" (I Regi, 7, 1-2 şi II Regi 6, 4). Aici stă 70 de ani, până când David, voind a-l duce în cetatea sa Sion (II Regi 5, 7), îl lasă 3 luni în casa lui Obed-Edom din Ghet (II Regi 6, 1-11), după care este dus şi pus în Cortul făcut de David în Sion (II Regi, 6, 12-17). Când Solomon termină Templul în anul 962 î.Hr., Sf. Chivot este pus definitiv în acest nou şi măreţ locaş (ps. 77, 69), după care urmează sfinţirea Templului (III Regi 6, 1-21; II Cron. 5, 2-10). Şi acum, cu această ocazie, compune Solomon ps. 131. Sf. Chivot cu tablele Legii a stat în Templul lui Solomon aproape 400 de ani, până în anul 586 î.Hr., când Nabucodonosor, regele Babilonului, cuprinde Ierusalimul şi distruge Templul (IV Regi cap. 25). Atunci desigur a dispărut şi Sf. Chivot cu cele două table ale Legii (Ezdra 5, 12 şi ps. 73, 2-3), căci al doilea Templu a fost lipsit de Sf. Chivot, în el intrând însă trupeşte Fiul lui Dumnezeu Is.Hs., de la care avem acum Sf. Cruce, Sf. Împărtăşanie şi Sf. Evanghelie.

Efrata. Acest cuvânt indică desigur tribul Efraim, în teritoriul căruia se afla Şilo, unde a stat Sf. Chivot. Şi Betleemul se numea Efrata, dar el făcea parte din teritoriul tribului Iuda şi în Betleem niciodată nu a fost Sf. Chivot, ca David sau Solomon să facă aluzie la el. În Betleem – Efrata (Fac. 35, 16-19; 48, 7; Rut 1, 2; 4, 11; I Regi 1, 1; 17, 12 şi Miheia 5, 1) se va naşte Mt.Hs. Dumnezeu adevărat şi om adevărat.

„… pe colina Iarim": în textul original este: „în ogorul (în ţarina) Iarim". Dar în I Regi 7, 1 se spune: „Locuitorii din Kiriat-Iarim au venit şi au suit Chivotul Domnului şi l-au dus la casa lui Aminadab pe deal…" deci pe o colină de lângă Kiriat-Iarim.

vers. 7 – „aşternutul de sub picioare", vezi explicaţia în note ps. 98, 5.

vers. 8 – „Scoală, Doamne…", vezi Num. 10, 35 şi note ps. 67, 1.

vers. 8-10 şi 16 – aceste versete sunt rostite întocmai de Solomon, cu ocazia sfinţirii Templului – vezi II Cron. 6, 41-42.

vers. 10 – „unsul Tău", este Solomon, care compune psalmul şi care a fost uns ca împărat de marele preot Sadoc (III Regi 1, 29).

vers. 11-12 – în privinţa acestor versete vezi III Regi 8, 25 şi II Cron. 6, 16.

vers. 13-14 – în privinţa acestor versete vezi II Cron. 6, 6 şi 12, 13.

vers. 17-18 – ps. 131 este şi un psalm mesianic, căci aceste două versete nu se referă numai la Solomon (II Regi 7, 12-16), ci prevestesc şi pe Mesia Hristos, al Cărui „tron va sta în veci" şi va fi „o lumină în toate timpurile" (II Cron. 21, 7). La versetul 17 şi cu privire la Mt.Hs. se referă şi preotul Zaharia, tatăl Sf. Ioan Botezătorul (vezi Luca 1, 68-70); iar „făclia Unsului Meu" era Ioan Botezătorul, cum însuşi Mt.Hs. spune (Ioan 5, 35). În ceea ce priveşte vers. 18, ultimul din psalm, acesta se referă întru totul la Mt.Hs. Care a fost încununat cu lumina sfinţeniei şi a dumnezeirii.

Psalmul 132
O cântare a treptelor a lui David

În titlul psalmului este trecut David ca autor şi se crede a fi alcătuit de el, în timpul când toate seminţiile poporului evreu erau unite sub sceptrul lui David. Psalmul preamăreşte unirea celor 12 triburi, care se adunau la marile ceremonii religioase în jurul împăratului David la Ierusalim.

vers. 2 – despre ungerea lui Aaron vezi Ex. 29, 5 şi Levitic 8, 12. Prin Aaron se subînţelege toată preoţia V. Testament.

Psalmul 133
O cântare a treptelor

Cu acest psalm se termină cei 15 psalmi ai treptelor. Şi prin acest psalm se îndeamnă ca toţi slujitorii Sfântului Locaş, preoţi şi leviţi, care aveau grijă ziua şi noaptea, de sfintele slujbe, să laude pe Domnul (I Cron. 9, 22-34). De aceea a şi fost acest psalm trecut între psalmii treptelor, spre a fi cântat de preoţi şi leviţi spre a lor atenţie, la toate slujbele şi în toate sărbătorile.

vers. 3 – trecerea în acest verset la pers. a II-a singular, este o figură de stil des folosită în psalmi.

Psalmul 134
Aliluia

Acest psalm are versetele 15-18 asemănătoare cu versetele 12-16 din ps. 113 şi, la fel ca şi ps. 113 nu i se cunoaşte autorul. Atât se poate spune că autorul lor este aceeaşi persoană, căci aceşti doi psalmi au unele expresii asemănătoare. Şi aceste expresii îl bănuiesc pe David autor. Mai ales asemănările cu ps. 135 (vezi note), căci versetele 10-12 din acest psalm, sunt întocmai repetate în ps. 135, 17-22.

vers. 7 – Acest verset se află identic în Ieremia 10, 13 şi 51, 16. Căci profetul Ieremia a folosit acest psalm în cartea sa.

vers. 11 – Despre împăraţii din acest verset, vezi Iosua 12, 2-7.

Psalmul 135
Aliluia

În acest psalm refrenul este pus după fiecare verset (de 26 de ori). Un solo cânta fără îndoială fiecare verset, iar corul răspundea îndată refrenul (La S.B.P. IV, p. 315).

Cu toate că în titlul psalmului nu este trecut David ca autor, este sigur că el a compus psalmul, căci potrivit rânduielii pentru slujbe, statornicită de David, cântăreţii slăveau la Cortul Sfânt pe Domnul cu acest psalm, care desigur era compus de David (I Cron. 16, 41). Psalmul, de asemenea, s-a cântat la sfinţirea Templului lui Solomon (II Cron, 5, 13 şi 7, 3 şi 6). Iar în timpul regelui Iosafat (871-849), când oastea lui mergea să înfrunte armatele Amoniţilor, Moabiţilor şi ale muntelui Seir, ostaşii cântau acest psalm (II Cron. 20, 21). S-a cântat apoi în timpul lui Ezdra, la punerea temeliei celui de al II-lea Templu (Ezdra 3, 11) „după rânduiala lui David, omul lui Dumnezeu" (Neemia 12, 24), iar profetul Ieremia, în viziunea sa profetică asupra Ierusalimului, spune că va auzi iarăşi glasul celor ce zic: „Lăudaţi pe Domnul, că e bun, că în veac e mila Lui" (Ieremia 33, 11). Deci ps. 135 era nelipsit de la toate slujbele şi toate momentele cele mai importante ale istoriei poporului evreu şi tocmai de aceea, credem, a trecut în anonimat.

vers. 17-22 – Aceste versete care se regăsec în psalmul precedent, 134, versetele 10-12, sunt înjumătăţite, căci din 3 (10, 11 şi 12) face 6 (17-22).

Psalmul 136
Aliluia

Psalmul 136, care este unul din cei mai frumoşi şi mai emoţionanţi din Psaltire, ne arată situaţia şi starea sufletească a evreilor în timpul captivităţii babiloniene, care a ţinut potrivit profeţiilor lui Ieremia (25, 9-12 şi 29, 10) şi Daniel (9, 2), 70 de ani (II Cron. 36, 21) din anul 606 până în anul 538 î.Hr.

Autorul psalmului nu se cunoaşte.

vers. 1 – Babilonul era udat de fluviul Eufrat, din care prin canale, ca prin nişte râuri, apa era răspândită în tot oraşul. La aceste canale se strângeau evreii captivi şi-şi făceau rugăciunea plângând după Ierusalim şi ţara lor. Şi tot aşa, pe malul unui râu, îşi aveau locul de rugăciune şi evreii din diasporaua Filipi pe vremea Sf. Ap. Pavel (Fapte 16, 12-13).

vers. 5 – „O, Ierusalime..." – Spre a nu-l da uitării, în tot timpul captivităţii şi oriunde în altă parte, evreii se rugau cu faţa spre Ierusalim (vezi III Regi 8, 38, 44 şi 48 şi Daniel 6, 10).

vers. 7 – „...ai lui Edom copii”, erau Idumeii, (care erau) aliații armatelor lui Nabucodonosor, care a distrus Ierusalimul.

vers. 8 – „Ah! Fiică ticăloasă ce-n Babilon trăiești!” sau „fiica Babilonului” cum spune textul, sunt locuitorii Babilonului, ca și „fiica Sionului” (ps. 9, 14) și „fiica Tirului” (ps. 44, 14). Vezi notele la acești psalmi.

Psalmul 137
Un psalm al lui David

Se crede că prin acest psalm David mulțumește lui Dumnezeu pentru făgăduința ce i-a făcut, că din neamul său se va naște Mesia și-i va face veșnic tronul său (La S.B.P. IV, p. 319).

vers. 1 – „înainte-având pe îngeri” – David se referă aici la Heruvimii din Sfânta Sfintelor de pe Sf. Chivot (Ex. 25, 18-22) și la Heruvimii de pe perdeaua care despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor (Ex. 26, 31-33, vezi și ps. 79, 2).

vers. 18 – Acest verset arată felul cum se purta David cu dușmanii săi, rugând pe Domnul său, să-i facă judecată (vezi și I Regi 24, 1-31-16).

Psalmul 138
Un psalm al lui David

Cât de frumos este acest psalm și cât de bogat este el în învățăminte dogmatice despre Ființa Divină! Atotștiința și infinita înțelepciune a Divinității, omniprezența și atotputernicia Sa și Pronia cu toată grija ce-o are pentru făptura Sa omul, sunt atât de clar și poetic redate! Acest psalm, ca și mulți alții de altfel, ne arată marele dar poetic pe care l-a avut împăratul David.

vers. 8 – „Pe aripile-aurorii pân-la mare de m-aș duce…”, adică de la răsărit de unde răsar zorii, până la apus unde este marea Mediterană.

vers. 9 – cu privire la acest verset vezi ps. 17, 18.

Psalmul 139
Un psalm al lui David

Acest psalm este compus de David în timpul revoltei lui Abesalom și are asemănare – prin imagini – cu ps. 57, compus în același timp.

vers. 3 – partea a doua a versetului este citată de Sf. Ap. Pavel în Rom. 3, 13.

vers. 7 – „Cel ce-n vreme de război apărat-ai capul meu”. În toate împrejurările primejdioase ale vieții sale (Goliat, Saul, multele războaie sau revolta lui Abesalom) David a fost întotdeauna apărat de Domnul său (Pentru aceasta vezi I Regi 18, 14; II Regi 5, 10; 7, 9; 8, 6 și ps. 88, 19-23).

Psalmul 140
Un psalm al lui David

Acest psalm se folosea în Biserica primară la rugăciunea de seară şi se foloseşte şi astăzi la slujba Vecerniei. Psalmul a fost compus de David în timpul războiului dintre Filisteni şi armatele lui Saul pe muntele Ghelboa, când au murit Saul cu cei trei fii şi toţi oamenii lui (vezi I Regi 31, 1-6).

vers. 6 – cu privire la acest verset vezi Proverbe 27, 6 şi 9.

vers. 7 – vezi citatul de mai sus din cartea Regilor, cum au murit Saul şi oamenii lui pe muntele Ghelboa.

Psalmul 141
O rugăciune făcută de David când era în peşteră Psalm didactic

Acest psalm a fost făcut de David când fugea de Saul şi, fiind singur (vers. 5-6), s-a ascuns în peştera Adulam iar în peşteră fiind, face această rugăciune (I Regi 22, 1).

vers. 10 – „temniţă” era locul întunecos unde se afla David, adică peştera Adulam.

vers. 11 – „aduna-se-vor toţi drepţii...” erau toţi viitorii partizani ai lui David care s-au strâns în jurul lui (vezi I Regi 22, 1-2).

Psalmul 142
Un psalm al lui David

Titlul psalmului este din textul evreu, iar Septuaginta şi Vulgata au titlul: „Psalm al lui David când Abesalom, fiul său, îl urmărea”, fapt care se istoriseşte pe larg în II Regi în cap. 15-17. Acesta este ultimul psalm de pocăinţă (vezi note ps. 6).

vers. 6 – „ca pământul însetat” – Când David compune acest psalm, se afla în pustia uscată a Iordanului şi cu acest pământ însetat de apă compară David sufletul său dornic de Dumnezeu.

Psalmul 143
Un psalm al lui David

Şi acest psalm în textul evreu are titlul de mai sus, iar în Septuagintă şi Vulgata are titlul: „Psalm al lui David, contra lui Goliat”. Împăratul David a compus acest psalm, potrivit vers. 2, când poporul evreu era supus lui. Şi prin el aduce mulţumiri lui Dumnezeu, pentru toate victoriile sale şi pentru faptul că a fost întodeauna ferit de primejdia morţii, amintindu-şi de prima sa victorie, aceea contra lui Goliat (vers. 1 şi 10). Că într-adevăr David a fost permanent ocrotit de Dumnezeu, vezi note ps. 139, 7.

vers. 10 – „inimă smerită", vezi ps. 130, 1-2; „sabie cumplită", poate fi sabia lui Goliat sau sabia lui Saul. În finalul psalmului (vers. 12-15), David cere binecuvântarea lui Dumnezeu asupra țării şi a poporului său.

Psalmul 144
O cântare de laudă a lui David

În textul evreu şi grec şi latin psalmul are acelaşi titlu. Psalmul este deci al lui David şi este ultimul psalm alfabetic (vezi note ps. 9).

vers. 10 – „toți sfinții Tăi", adică credincioşii israeliți (vezi note ps. 15, 3).

Psalmul 145
Aliluia Al lui Agheu şi Zaharia

Începând cu acest psalm şi toți psalmii următori până la 150 inclusiv, au în titlu cuvântul *Aliluia*, iar psalmii 145, 146, 147 şi 148 mai au şi specificarea: „Al lui Agheu şi Zaharia", ceea ce înseamnă, ori că aceşti psalmi au fost compuşi de aceşti doi profeți, care au fost contemporani cu rezidirea Templului şi Ierusalimului după captivitate, ori că ei i-au introdus în cântările de la Templu (La S.B.P. IV, p. 335).

vers. 8 – „orbilor le dă lumină", adică îi face să înțeleagă, le dă un simț de orientare deosebit. Mitropolitul Dosoftei versifică astfel în Psaltirea sa în versuri: „Şi orbului dă minte de vede" (p. 1035). Este vorba de lumina spirituală pe care a avut-o pentru persoana divină a Mt.Hs. orbul din naştere (Ioan 9, 17-33).

Psalmul 146
Aliluia Al lui Agheu şi Zaharia

Din însuşi cuprinsul psalmului se vede că acest psalm a fost compus în timpul când Ierusalimul şi Templul se rezideau, după întoarcerea evreilor din robia babilonică (vers. 2). Vezi şi Ezdra 5, 1-2 şi 14-16. Prin acest psalm se aduc lui Dumnezeu laude şi mulțumiri pentru aceasta.

Psalmul 147
Aliluia Al lui Agheu şi Zaharia

În Scriptura ebraică acest psalm este unit cu psalmul precedent 146 şi de aici pentru ultimii 3 psalmi numărătoarea este aceeaşi şi în Psaltirea ebraică şi în cele două versiuni greacă şi latină. Psalmul este făcut după zidirea zidului din jurul Ierusalimului şi a porților care erau în acest zid (versetul 2).

vers. 2 – „că zăvoarele la porţi". În zidul împrejmuitor al Ierusalimului erau un număr de aproximativ zece porţi, fiecare cu numele ei propriu (vezi Neemia 3, 1-32 şi 12, 31-39).

vers. 8 – „lui Iacov... lui Israel", adică poporului evreu care se trăgea din Iacov-Israel. În ultimele două versete (8-9), se scoate în evidenţă revelaţia mântuitoare dată prin Lege şi profeţi poporului ales, revelaţie de care celelalte popoare nu au avut parte direct (vezi ps. 148, 14).

Psalmul 148
Aliluia Al lui Agheu şi Zaharia

Psalm de o frumuseţe deosebită, în care psalmistul invită toate făpturile câte există să laude pe Domnul care le-a făcut. El îşi îndreaptă privirile întâi înspre cele de sus, spre îngeri şi spre astre care au legile lor veşnice; apoi spre cele de pe pământ, spre toate fenomenele şi făpturile care fac voia Lui, vieţuitoarele şi oamenii de orice vârstă: toate să laude pe Domnul, că e mare bucuria lui, că pe poporul său Israel, Domnul l-a înălţat (vers. 14) adică l-a întemeiat iarăşi în patria sa. Frumuseţea acestui psalm se aseamănă cu aceea a cărţii necanonice *Cântarea celor trei tineri* (vezi vers. 28-64 din această cântare).

vers. 6 – expune ca şi în vers. 4 şi 5 idei din Ieremia 31, 35-36.

vers. 14 – „... popor, care-aproape e de El". Spre deosebire de popoarele păgâne, care erau departe de Dumnezeu (vezi Efes. 2, 17).

Psalmul 149
Aliluia

După luarea evreilor în robie, ţara lor a fost populată de regii Babilonului cu diverşi colonişti aduşi din cuprinsul împărăţiei lor (Ezdra 4, 9-10). Aceştia, adică urmaşii lor, la întoarcerea evreilor din robie, au făcut acestora mari greutăţi şi la rezidirea Templului (Ezdra 4, 1-24; 5, 1-17 şi 6, 1-13) şi la refacerea zidurilor Ierusalimului, la care evreii au trebuit să lucreze cu arma în mână (pentru aceasta vezi vers. 6 din psalm şi Neemia 2, 10 şi 19 şi 4, 1-23).

vers. 1 – „cântare nouă" – vezi note ps. 32, 3.

vers. 9 – „judecata scrisă-astfel", adică distrugerea totală a neamurilor păgâne idolatre poruncită de Domnul şi scrisă în Lege (vezi Deuter. 7, 1-6).

Psalmul 150
Aliluia

Psalmul 150 este ca un final de laude adus lui Dumnezeu, ca o închinare a întregii Psaltiri, carte care, în textul evreu, are titlul *Thehilim – Laude*. Se pare că acest psalm a fost compus în mod special ca un îndemn pentru slujitorii Sf. Locaş, preoţi şi leviţi, care aduceau prin

slujba lor laude lui Dumnezeu şi care deţineau toate instrumentele de muzică şi cântau cu ele (vezi I Cron. 15, 16-22 şi 28; 23, 1-5; 25, 1-7; II Cron. 7, 6; 8, 14; 9, 11; 20, 21; 29,25-28).

vers. 1 – „tăria”, adică bolta cerească, firmamentul (Fac. 1, 8).

* * *

Psalmul 151 (necanonic)

Acest psalm nu figurează nici în textul evreu, nici în Vulgata, ci numai în unele manuscrise ale Septuagintei (La S.B.P. IV, p. 342). Psalmul are titlul: „Acest psalm este scris de David deosebit de numărul celor 150 psalmi, când singur s-a bătut cu Goliat” (Gherasim Timuş, *op. cit.*, vol. 3, p. 655). Deci este un psalm necanonic.

Din titlu şi din cuprinsul lui reiese că acest psalm este autobiografic, făcut de David. Şi din cauza aceasta, psalmul, nefiind un imn de laudă sau rugăciune adresată Divinităţii, nu a fost inclus în cartea Psaltirii. În psalm se aminteşte alegerea şi ungerea sa ca viitor împărat şi lupta sa victorioasă cu filisteanul Goliat.

vers. 1 – vezi I Regi 16, 11 şi 17, 12-15.

vers. 2 – vezi I Regi 16, 18 şi 23; I Cron. 23, 5; II Cron. 29, 26-27. Neemia 12, 36 şi Amos 6, 5.

vers. 3-5 – vezi I Regi 16, 1-13 şi I Cron. 28, 4. Îngerul din vers. 4 este profetul Samuil.

vers. 6 – În acest verset este vorba de filisteanul Goliat. Cuvântul *filistean* înseamnă *străin* în limba ebraică.

vers. 6-7 – lupta lui David cu Goliat este pe larg povestită în I Regi 17, 1-58.

BIBLIOGRAFIE

Biblia adică Dumnezeiasca Scriptură – traducerea Samuil Klain, Blaj, 1795
Biblia adică Dumnezeiasca Scriptură – Bucureşti, 1914
Biblia sau Sfânta Scriptură – Bucureşti, 1936
Biblia sau Sfânta Scriptură – Bucureşti, 1944
Biblia sau Sfânta Scriptură – Bucureşti, 1968
Biblia sau Sfânta Scriptură – Bucureşti, 1975
Biblia sau Sfânta Scriptură – Bucureşti-Societatea Biblică Britanică (f. an).
Psaltirea Proorocului şi Împăratului David, Ed. IV, Bucureşti, 1920
La Sainte Bible Polyglotte (Ancien Testament. Contenant le texte hébreu original, le texte grec des Septante, le texte latin de la Vulgate et la traduction française, par Vigouroux, tom. IV, Paris, 1902
Note şi Meditații asupra Psalmilor, vol. 1, 2, 3, de Dr. Gherasim Timuş, Bucureşti, 1896
Dosoftei, Psaltirea în versuri, Ed. Mitropolia Moldovei şi Sucevei, Ediție critică N.A. Ursu, Iaşi, 1974
Arhim.Melchisedec Ştefănescu, Introducere în Sfintele Cărți ale Vechiului Testament, Iaşi,1860, vol. I
Studiul Vechiului Testament (Manual pentru uzul studenților Institutului Teologic), Bucureşti, 1975
V.I. Avdiev, Istoria Orientului Antic, Ed. de Stat, Bucureşti, 1981
Z. Kosidovski, Povestiri Biblice, Ed. Ştiințifică, Bucureşti, 1970
Şef Rabin Moses Rosen, Învățături Biblice, Bucureşti, 1978
Gala Galaction, Jurnal, vol. I, Ed. Minerva, Bucureşti, 1973
Dr. V. Tarnavschi, Introducere în Sfintele Cărți ale Vechiului Testament, Cernăuți, 1928

15 februarie 1989

Constantin C. Popescu – Iaşi

Cel ce este
-psalm-

Când nu era nici început,
Nici ieri, nici astăzi şi nici mâine,
Când nu era nimic făcut,
Tu singur doar erai, Stăpâne!

Căci singur Tu atunci erai
Suprema, veşnica Fiinţă
Şi nu era nici chip, nici grai
Să Te slăvească-n umilinţă!

Şi Tu, de dragoste preaplin,
De-a Ta iubire fără saţiu,
Ai cumpănit un gând divin
Şi-ai făurit şi timp şi spaţiu.

Şi-un spaţiu ne-ai făcut, un loc
Din marea Ta nemărginire
Şi-ai pus în el atâta foc
Din arzătoarea Ta iubire.

Şi l-ai creat atunci pe om,
Făptura Ta cu raţiune:
Punând atom lângă atom,
L-ai plăsmuit ca pe-o minune;

La fel cu Tine după chip
Şi cu pecetea-asemănării,
El, firicelul de nisip
Purtat de valurile mării...

Când timpul nici nu exista
Şi nu erau nici câte-s toate,
Era doar Veşnicia Ta
Şi marea Ta Divinitate.

Şi nu era nici chip, nici grai
Să preamărească-a Ta lumină,
Căci singur Tu atunci erai
Putere veşnică, divină!...

Căci o fâşie-ai rupt din timp,
Din marea Ta eternitate
Şi ne-ai făcut acest răstimp,
Preaplin de marea-Ţi bunătate;

Şi le-ai umplut cu-atâtea lumi,
Ce scânteiază-n mii de feţe,
Cu-atâtea forme şi minuni
Ce strălucesc de frumuseţe...

Şi l-ai împodobit cu har
Şi grai i-ai dat ca o lumină,
Ca să cunoască iar şi iar,
Că-i de origine divină;

Mărit pe veci, Stăpâne, fii
Izvorul nesecat al milei,
Că Tu, Stapân pe veşnicii,
Ne-ai dăruit lumina zilei!

Că Tu Acel ce Mare eşti
Şi tuturora eşti pricină,
Pe toate Tu le împlineşti
Şi dăruieşti la toţi lumină.

Cuprins